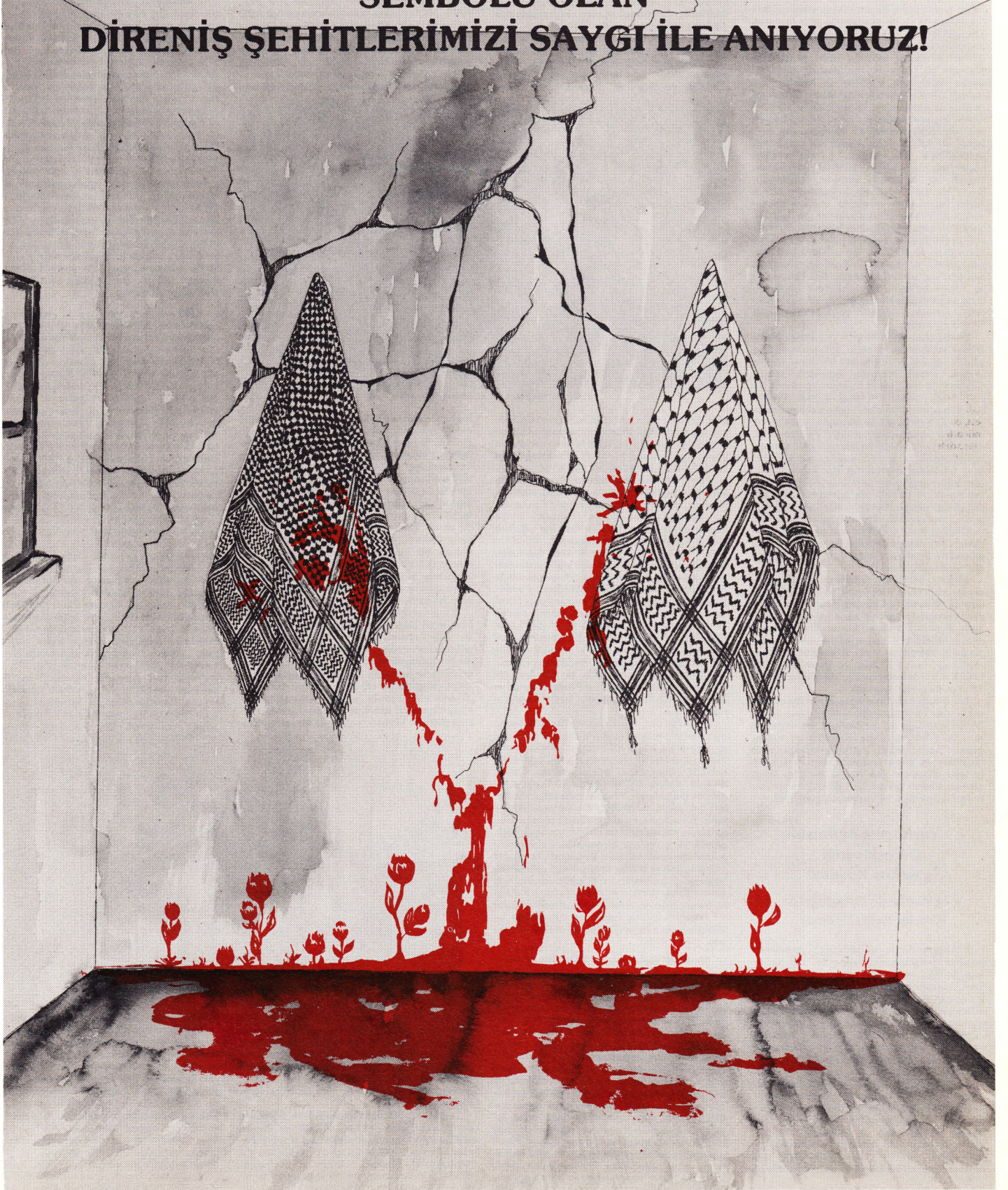

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Özel Sayı: 6/Haziran 1984/2.-DM

**PARTİMİZİN ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASININ
SEMBOLÜ OLAN
DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZİ SAYGI İLE ANIYORUZ!**

PARTİMİZİN ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASININ SEMBOİLÜ OLAN DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZİ SAYGI İLE ANIYORUZ!

Giriş

İsrail siyonistlerinin, Güney Lübnan'a yönelik saldırı ve ısgal hareketinin üzerinden iki yıl geçti. Bu saldırı hareketi, başta Filistin ve Lübnan halkları olmak üzere Ortadoğu halklarının kaderinde önemli değişikliklerin ortaya çıkmasını hazırladığı gibi; Kürdistan halkının ve öncü örgütü PKK'nın tarihinde de önemli bir yere sahipti.

Bir grup Parti militanının, başta Arzun kalesi olmak üzere birçok alanda gösterdikleri örnek direniş ve bu direnmenin altında yatan ideolojik-politik etkenler Parti geçirimizin tanınmasında önemli bir özelliği de ortaya çıkarır. Kürdistan halkının tarihinde ilk defa yaşanan bir gerçekler, halkımızın bölge ve dünya halklarıyla köprülerinin kuruluşunda taşıdığı önemli daima koruyacaktır. Ortadoğu zemininde savaşın en kızgın olduğu alan ve dönemde yaşanan gelişmeler ve anlamı bu açıdan çok iyi kavranmalıdır. Yaşanan şey, herhangi bir halkın değil, Kürdistan gibi, kendi gerçekliğiyle bile bağları önemli oranda koparılmış bir halkın tarihsel gelişiminin önemli bir durağında cereyan etmektedir. Böyle bir halk, öncü gücün şahsında dünya ilerici insanlığıyla sarsılmaz bağlara kavuşmaktadır. Ve elbette ki bu bağların yaratılması, büyük bir enternasyonalist ve yurtsever ruhun ürünü olabilir. En az içteki mücadele kadar ve hatta daha da zorlu bir mücadeleyi, halkımız hakkındaki yargıyı bu mücadele temelinde değiştirmeyi gerekli kılıyordu. İşte Lübnan'da ve Filistin halkının mücadelesinde İsrail saldırısına karşı aynı sloganları haykırmanın böylesine yurtsever, sosyalist ve enternasyonalist bir temeli vardır.

Savaş günlerinde Filistin ve Lübnan halkı, dilini bile bilmedikleri halde, aynı inanç ve duygularla en öne atılarak, her biri birer kahramanlık örneği yaratan insanları tanıdı. Şüphesiz ki bu, Filistin halkının tarihinde ilk defa tanık olunan bir olay değildi. Filistin halkının uzun yılları alan bağımsızlık mücadelesi, bölge halklarının kanlarının kaynaştığı bir mücadele olma özelliğini taşıyor. Filistin halkı, mücadelesiyle bölge halklarına güç vermiş, onların sık dayanışmalarından güç almıştır. Ama böylesine mücadeleciler olan bu halk bile, aynı kaderi paylaştığı yanı sıra aynı kaderi tanımlamakta idi. PKK'nın, saldırı öncesi ve saldırı günlerinde bu alanda sürdürdüğü mücadelesinin, emperyalizm, siyonizm ve sömürgecilik tarafından tam bir dehşet ortamı içinde geleceklere böğülmeye çalışılan ilk mazlum halkın mücadele ortaklığına bizzat pratikte yaratma gibi bir özelliği vardır.

PKK, bu saldırı günlerinde on değerli partiyanı şehit verdi. Onlarcası, İsrail esir kamplarında Filistinli ve Lübnanlı Arap devrimci ve yurtseverleriyle omuz omuza en vahşi koşullarda direndi. Bir ulusal kurtuluş hareketinin, dünya halklarının emperyalizmin ve sömürgeciliğin vahşetine karşı direnişinden kopamayacağı, ama bu bağın en sıcak mücadele birlikleri içinde yaratılacağı gerçeği de bir kez daha en yakından yaşandı.

Kürdistan halkı açısından tarihi bir öneme sahip olan bu soylu bağları, halkımızın dünya ilerici insanlığı ve halklarıyla kurduğu bu sarsılmaz dostluğu daha iyi anlamak için, her şeyden önce ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde ve buna önderlik eden Partimizin gelişme sürecinde çok önemli bir yere sahip olan yurtdışına çıkışın gerçekleştiği koşulları ve tarihi anlamını iyi kavramak gerekiyor.

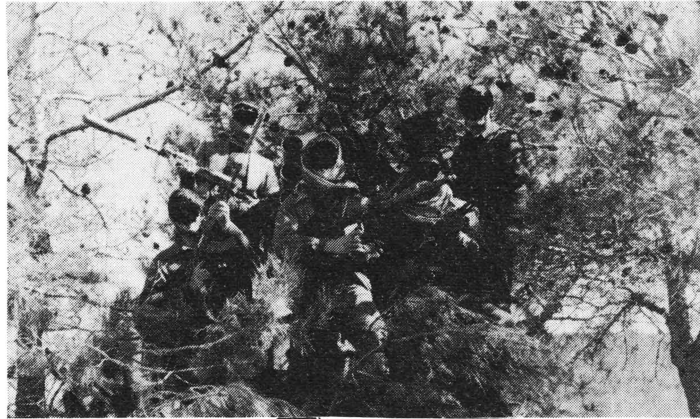
1 - Yurtdışına Açılmanın Gerçekleştiği İç ve Dış Koşullar

a - 1980'lerde Ortadoğu'da Güçler Arası Durum:

1980'lere doğru gelindiğinde, genel bir bunalım içerisinde olan emperyalizmin Ortadoğu'da ağır sorunlarla karşı karşıya olduğunu, işbirlikçilerinin mevcut statükoyu sürdürmekte büyük güçlüklerle karşılaştığını, halk hareketlerinin tüm bölgede bir genişleme sürecine girdiğini ve hatta dünya genelinde emperyalizme, sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki mücadelenin en önemli odaklarından birisinin Ortadoğu olduğunu görmekteyiz. Bu yıllarda, Türkiye, İran ve Arap sahasında giderek gelişen devrimci hareketlerin açılmasını sözkonusudur. Emperyalizmin en çok güvendiği İran Şahlığı yıkılmış; yine en güvenilir dayanaklarından birisi olan Türkiye'de iktidar ağır bir ekonomik, sosyal, siyasal bunalım içinde hergün derinleşen krizle çöküş sürecini yaşamakta, Arap sahasında birçok alanda benzer gelişmeler sürüp girmektedir.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, böl-

gesel işbirlikçi faşist ve gerici güçlerin gelişmeleri kontrol edemekte, denge hızla emperyalizmin aleyhine gelişmekteydi. Buna çare bulmak zorunda olan sistem ve jandarması ABD emperyalizmi, geçmiş yönetimin özellikleri İran devrimiyle birlikte çok zorlandığını, ağır bir darbe yediğini ve bölgedeki etkinliklerinin ağır bir sarsıntı geçirdiğini gerekçe, bölgedeki gelişmelerin faturasını bu yönetime ödetirip, Reagan yönetiminin 80'de işbaşına gelmesine yol açtı. Reagan yönetiminin başa geçişi, bölge üzerinde geliştirilmek istenen emperyalist saldırıların planlanmasında önemli bir yere sahipti. 1980, emperyalizmin 1960'lardan beri sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri karşısında kaybettiği birçok alanı yeniden ele geçirme, elde olanları koruma, giderek sosyalist ve bağımsız ülkeleri tehdit etme

PKK Partisi'nin bir askeri eğitim sırasında

stratejisine geçilmesinin ve bu stratejinin Reagan yönetimiyle birlikte uygulanması kararlaştırıldığı bir yıldır da. Tabii ki bu saldırıdan en büyük paylardan birisini de, Ortadoğu'daki emperyalizme karşı güçler alacaktır.

Petrol kaynağı, halklarının ulusal kurtuluş sürecini yaygın bir biçimde yaşaması, stratejik konumu, emperyalizmin için Ortadoğu'yu hayatı bir alan haline getiriyordu. O açıdan, dünya genelinde saldırılar planlanırken işe ağırlıklı olarak Ortadoğu'dan başlanıyordu. İyi bilinmekte ki, bütünleşmiş bir strateji dahilinde, 80'lerden itibaren peşpeşe bir karşı-devrim dalgası yükseldi. Emperyalizm, dünya genelinde olduğu gibi, bölgede de kaybettiklerini yeniden koparmak, hiç olmazsa elde olanları korumak için, genel bir stratejinin parçası olarak Ortadoğu'da artan saldırılar planladı. Bunun ilk halkası Türkiye'de 12 Eylül rejiminin iktidara getirilmesi oldu. Ardından İran Devrimine yönelik provakasyonlar ve Saddam yönetiminin saldırısı gündeme geldi. Ve çok kısa bir zaman aralığı içinde İsrail'in Filistin, Suriye ve Lübnan'a yönelik saldırısının başlatıldığı görüldü.

Bu saldırılar, ulusal sınırlarla birbirinden ayrı, mahalli olaylar değildi. Tüm bu saldırıların arkasında, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist sistem ve onunla elbirliği içindeki bölge gerici güçleri vardı. Onlar, 80'lere doğru büyük devrimci kabaşları sonucu bölgede aleyhlerine huzulan gelişmeleri çok yönlü saldırılarla durdurmak istiyorlardı. Bu saldırılar birbirine bağlı olduğu gibi, halkların mücadelesinin de birbirine çok bağlı olduğu bir gerçektir. Emperyalist saldırı mihraklarının ortak çabaları karşısında kendi dar görüş açılırları takılıp kalan, kendi mücadelelerini bir halkların mücadelesinden ayrı görme anlayışlarının ne kadar yetersiz kaldığı ve bunun giderilmesinin devrimci mücadelelerin başansı için ne kadar gerekli olduğu bu süreçte bir kez daha görülen bir gerçek olmuştur.

Şuna hiç şüphe yok ki, 80'lerden itibaren, tüm bir emperyalist sistemin, uzun bir süreden beri sarsılan dengesi yeniden kurmak ve hatta daha ileride giderek sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin aleyhine bozmak gibi, ortak kararlaşdırılmış amaçlar ve uygulamaları vardır. Türkiye'de 12 Eylül faşist darbesinin nasıl geliştiği, hangi amaçlara karşı olduğu ve dört yıldır hangi uygulamaları gerçekleştirdiği biliniyor. Sistem adına nasıl bir Türkiye'nin istendiği, ordusunun hangi görevlerin yükletildiği, başta ABD olmak üzere NATO ve bölge gerici-liği tarafından faşist cuntanın nasıl desteklediği mevcut uygulamalarla bugün daha iyi anlaşılabilir. İstikrarlı ve ordusu güçlü olan bir Türkiye'nin bölgenin teminatı olduğu, düzen tüm temsilcileri tarafından hergün kulakları sağır edersene tekrarlanaştırılmaktadır. Emperyalizmin ve kuklalarının yaşaması için Türkiye'nin istikrarı kavuşması zorunlu görü-

lüyor. Bölge karşı-devriminin en ağır görevlerini Türkiye'nin omuzlarında olduğu açıkça belirtilerek, tüm sistem tarafından en alçakça bir biçimde destekleniyor. Ve uygulamalar biliniyor: Ekonomik bunalımın yükünü halkın sırtına yıkan tekelleri sermaye çevreleri, görülmemiş vurgun ve sömürüyü bu yıllarda gerçekleştirdi. Halkın alım gücü düşürülüp, zorunlu ihtiyaçlarından bile mahrum bırakılarak, ellerinden-avuçlarından alınan herşey uluslararası tekellere ödeme yapılması için ihraç edildi. Militarizme alabildiğine hız verildi. ABD ile yaptığı ikili anlaşmalar gereği, yeni üsler ve havaalanları açtılar, NATO üyesi birçok ülkenin cesaret edemediği nükleer silahların yerleştirimi için kapılar açıldı, ordu, üstlendiği saldırı görevinin gereği olarak modern araç ve silahlarla teçhizatlandı. Bugün ordunun

larına dayatıldığı bilinmektedir. 5 Haziran İsrail saldırısının da yine, bu genel planın önemli bir bölümü, emperyalizm ve bölge işbirlikçi güçlerinin ortak karar ve uygulaması olduğu ortadadır. Kısaca, 5 Haziran saldırısı, doğrudan hedefi Filistin ve Lübnan Arap halkı olurken, gerçekte tüm bir bölgeye yönelik saldırıdır. Bu konuda, Ekim 1982 Serxwêbûn sayısında şöyle denilmektedir: "... Görüldüğü gibi, son İsrail saldırısı, yalnız Lübnan'a ve Filistin direniş hareketinin ezilmesine yönelik bir hareket değil, bölgede emperyalizm yanlısı bir dengesi daha hızlı bir biçimde kurabilmek, mevcut direniş noktalarını daha da zayıflatmak, emperyalizm açısından çok önemli olan bölgemizde, statükoyu onlar lehine daha güçlü kılabilmek için, Filistin direniş hareketinin şahsında, özünde bölgedeki tüm anti-emperyalist, ilerici ve devrimci gelişmelerin boğazlanmasına yöneliktir. Aslında Lübnan'da ve Beyrut'ta Filistin direniş güçlerine indirilen bu darbe, tüm bölgede emperyalizm lehine, faşist rejimlerden örülü kara bir düzeni başlatmak için atılmış bir adımdır. Bu adımı sadece Beyrut'ta ve Lübnan'ta sınırlı kalmayacağı ve giderek tüm bölgede yaygınlaştırmaya çalışacağı açıktır. Uluslararası karşı-devrimci bir darbe hareketi olarak İsrail ısgalının amacı, ilk etapta Filistin direniş hareketiyle, Lübnan ilerici-devrimci güçlerini ezip, işbirlikçi-tekelleri burjuvazinin ekonomik ve sosyal gelişmesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan faşist rejimleri ve bunların karşı-devrimci blokunu bölge çapında egemen kılarak emperyalizm için kalıcı bir statüko yaratmaktır.

ABD emperyalizmi, yeni sömürgecilik politikasının bir ürünü olan işbirlikçi tekelleri burjuvazinin başta Türkiye olmak üzere Pakistan, Mısır, Irak ve tüm Arap ülkelerindeki temsilcilerini yedegine alarak, bunları bölge çapında merkezi ve CENTO benzeri bir örgütlenmeye olan Ortadoğu Merkezi Anlaşma Teskilatı gibi bir örgüte birleştirerek bölgedeki hükümrânlığını kalıcılaştırmaya çalışmaktadır. Özellikle Türkiye'de ulusal çapta geliştirilmeye ve 12 Eylül darbesiyle kurumsallaştırılmak istenilen faşist darbenin bir benzeri, İsrail'in 5 Haziran'da Lübnan'da geliştirdiği ısgal ile Ortadoğu çapında gerçekleştirilmeye ve kurumsallaştırılmaya çalışılmaktadır. 12 Eylül darbesinin Türkiye için öngördüğünü, 5 Haziran İsrail saldırısı tüm Ortadoğu için öngörmekte, İsrail'in saldırı girişiminde Ortadoğu'da faşist bir karşı-devrimci blok egemen kılınması ve kurumsallaştırılmaya çalışılmaktadır. Emperyalizmin geçmişte Latin Amerika örneğinde sık sık ortaya koyduğu politika ve uygulamaların şimdi Ortadoğu için gündeme konulduğu görülmektedir." Nitekim, 5 Haziran saldırısı ardından Reagan Planı geliştirilmiş, küçük-burjuva önderlerin sağa kayması ve giderek bunu ihanete vurdurabilmesi Filistin hareketini tasfiyenin esigine kadar getirebilmiş; Lübnan, 18 Mayıs anlaşmasıyla birlikte Camp-David sürecine alınmak istenmiş; aynı tarihlere denk düşen bir biçimde Suriye'de ayaklanma ve darbe girişimlerinin bulunulmuş, kısaca, Reagan yönetimi altında emperyalizmin, 1982 tamamlanıp 83'e girildiğinde kendi lehine çarptırılmış bir Ortadoğu dengesini

Emin Yaşar ve diğer PKK Partizanları yürüyüş sırasında

lattı ve Saddam dikatörlüğü İran üzerine saldırıya geçirdi. İçerde ise, anti-demokratik yöntemlerin hızla geliştirildiği gözlemlendi. Çok büyük bir değere sahip olan İran devrimi, kendinden bekleneni tam anlamıyla veremedi ve birçok konuda takılıp kaldı. Bu açıdan, emperyalizmin kısmen de olsa amaçlarına ulaştığı söylenebilir.

Yine bu yıllarda, Ortadoğu'nun diğer bir sıcak alanı olan Lübnan, Filistin ve Suriye sahasında yaşanan gelişmeler de, emperyalizmin bölgeye yönelik hesap ve amaçlarını ele vermektedir. Filistin, Lübnan ve Suriye'nin direnişçi konumunun yıkılması istendiği ve bu amaçla bir dizi planın birbiri ardına bölge halk-

yaratıp, tamamlamak istediği görülmüştür. Emperyalizm, planları doğrultusunda kısmi başarıları elde etmekle birlikte, dengeli kendi lehine değiştirememiş, tam tersine sistem daha ağır bir kriz içine girmiştir. Mücadele güçlerinin direnişleri her sahada gelişmiş, birçok emperyalist planı peşpeşe bozguna uğratmıştır. Emperyalizmin özellikle Filistin mücadelesine yönelik olarak Arafat eylemleri dayatmak istediği teslimiyetçi çizgi, erkenden teşhir edilmiş ve Arafat'ı tecrite götürmüştür. Emperyalizmin, istediklerini elde etmesi bir yana, bölgede büyük bir sarsıntı geçirdiği, özellikle Lübnan sahası, İran-Irak savaşı ve Basra Körfezi'nde tüm dünyayı etkileyecek çapta gerginli-

ğin geliştiği görülmektedir. Bütün bu gerçekler karşısında, emperyalist sistemin kendisini rahat hissedemeyeceği açıktır. Emperyalizmin belki de bölgeleri bir daha kontrol edemeyecek bir biçimde elden çıkarmasına yol açabilecek gelişmeler halen yoğun bir biçimde sürmektedir. O halde, emperyalizmin 80'lerden itibaren gerçekleştirmek istediği dengeli tutturmak şurda kalsın, bugün konunun daha kritik bir noktada olduğu ve artan gerginliklerin her an aleyhinde birçok gelişmeyi doğurabileceği söylenirse, mevcut gerçekleri parmak basılmış olacaktır.

b - 1980'lerde Kürdistan Gerçekliği ve Dışa Açılma

1980'ler, Kürdistan'ın Kuzey-Batı kesiminde Türk sömürgeci kapitalizminin bunalımının doruk noktasına ulaştığı, modern sosyal güçlerin huzur bir biçimde ortaya çıkıp, halkın ulusal-toplumsal uyanışının buna eşlik ettiği, tarihinde ilk defa modern bir ulusal kurtuluş hareketinin temellerinin atıldığı yıllardır. Doğu Kürdistan'da Şahliğin yıkılmasıyla birlikte büyük bir hareketlilik içine girilmiş, silahlı bir halk ayaklanması gerçeği ortaya çıkmıştır. Güney Kürdistan'da da, eskiden beri sürdürülmekte olan mücadele, yeni bir takım olanaklarla birlikte, tekrar güçlenmeye sürecine girmiş; böylelikle tüm Kürdistan'da siyasal, askeri mücadelenin yoğunlaştığına, klasik ilkel biçimlerin aşılması, ağır işbirlikçi reformist eğilimlerin yanında bağımsızlık ve özgürlükçü proletarya önderlikli devrimci eğilimin de devreye girdiğine, ulusal mücadeleyle sınıfsal mücadelenin iç içe geliştiğine ve tabii ki bu gelişmelerden tedirgin olan sömürgeci burjuvazi ve emperyalist güçlerin provakasyon faaliyetlerine yoğunluk kazandırarak, mücadelenin bağımsızlık, güçlerine karşı saldırı ve katliamlarını hızlandırdığına tanıklık edilmiştir. 1980'e ulaşıldığında, Kürdistan, birçok eski konumdan huzla sıyrılmış, çağdaş gelişmelere katılmak için silkinmiş, rolünü sınırlı da olsa oynamaya başlamış, dolayısıyla hiçbir engelin kolay kolay önünü alamayacağı bir ulusal kurtuluş sürecine girmiştir.

Unutmayalım ki, bu yıllardaki gerçeğin diğer bir yanı da, kendi ulusal ve toplumsal gerçekliğini çok az tanıyan ülke insanımızın ve çağın, bu gerçeğin devrimle değiştirilmesine az istek göstermesi, ve özellikle bunun kaynağı olan geleneksel işbirlikçi güçlerin, modern bir maske altında küçük-burjuva reformizminin sürekli halkı kendi gerçekliğinden başka türlü göstermek isteyiş, ulusal-toplumsal uyanışı en sağ çizgide tutmaya çalışması, halkın özgüncüyle ayağa kalkabileceğine inanmaması, ulusal asimilasyon politikasının ağır bir askeri ve siyasi baskı ve sömürü altında sürdürülmesidir.

Kısaca, 1980'lere gelindiğinde, elverişli ve elverişsiz içiçe geçmiş bir ortam yaşanmaktadır. PKK, böylesine bir ortamda, 1975'lerden itibaren başlangıçta hiç kimsenin pek ihtimal ve inanç göstermediği bir biçimde devreye girmiştir. Başlangıçta çok sınırlı adımlarla yol alınmış, ama, Marksizm-Leninizm yaratıcı bir biçimde Kürdistan'a uygulanışı ve ilkelere

askeri faşist bir dikta ile tamamlamak istemiş. Nitekim 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte, devrimciler ve halk üzerinde amansız bir terör, işkence ve katliamlar süreci başlatılmıştır. Tüm bu uygulamalarının ana eksenine PKK'yi aldığını, cuntanın bizzat kendi iktidarıyla biliniyor. TC nasıl ki kuruluş aşamasında TKP'yi imha ederek kendisine karşı güçlerin muhalefetine susturmuş ve bir daha belini doğrultamayacak bir biçimde ezmiş; 80'lere doğru benzer bir uygulamayı PKK üzerinde gerçekleştirmek istemiştir. Türk burjuvazisinin, çok korktuğu ulusal kurtuluşunun proletarya önderliğinde çözümü gidicini kökünden engellemek için, bu askeri yönetime başvurduğu iyi bilinmektedir. Marksizm-Leninizm önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş hareketinin ortaya çıkması demek, elbette ki, Türk burjuvazisinin tarihteki iğrenç yüzünün ortaya çıkarılması demektir. TC'nin, Kürdistan'a yönelirken uyguladığı tüm politikalar, Türk halkı da dahil olmak üzere, halklar üzerinde uyguladığı tüm tahriş politikası ve suçlarının sergilenmesidir.

Özetlenecek olursa; bu dönem, Kürdistan'da modern bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmeye başladığı; buna karşılık Türk kapitalizmi-

Mehmet Atmaca bir toplantıda konuşurken

nin en bunalımlı evresini yaşadığı, Türk burjuvazisinin Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri kanla bastırmak istediği ve faşist bir dikta-yararak yaşamaya çalıştığı bir dönemdir.

Çok iyi bilmekteyiz ki, PKK, faşizmin yönettiği tahripkar saldırılar yanında, bu yıllarda, Kürdistan gibi sınıfsal gelişmenin ağır feodal, aşiretçi ve ulusal inkar koşullarında oluştuğu, işbirlikçi reformist anlayışların duruma önemli oranda egemen olduğu toplumsal yapıdan kaynaklanan sorunlarla da boğuşmak durumunda kalmıştır. Kuruluş çalışmalarının yapıldığı ve dışarıya açılmanın da henüz söz konusu olmadığı böyle bir ortamda ağır sorunlarla karşılaşması anlaşılır bir durumdur. Proletarya önderliğinde bir ulusal bilinçlenmenin sağlanması, devrimci teorinin üretilmesi,

parti örgütlenmesi olmak üzere birçok soruna çözüm getirmesi gerekmektedir. 79 ve 80'li yıllar ağır politik görevleri başarmak için, Partinin çekirdek örgütlenmesinin başarılması gereken yıllardır. Fakat, politik kadro ölçülerinin çok dışında olan, dar bir propagandacı olmanın ötesinde özelliklerini fazla geliştirmemiş, amatör yöntemler dışında mücadeleyi fazla kavrayamamış adeta bir sempatiyanlar topluluğu söz konusu idi. Bunlar hangi ağır görevlerin üstesinden gelebilecek, ve hele karşı-devrimin şaha kalktığı bir dönemde neleri başarabileceklerdi. Ortaçağdan ve hatta ilköğretimde kalma, sürekli dumura uğratılmış toplumsal özellikler de dikkate alındığında ve Partinin dayandığı sosyal zeminin ne denli ağır engeller ortaya çıkardığı kadroların bilincinin bu zeminlerde oluştuğu unutulmazsa, devrimci bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesinin hem zaman hem de zemin itibarıyla ağır sorunlarla karşılaşacağı ve hatta bunun da ötesinde başarılabilirliği, bir imhayı önleme sorununun gündeme geleceği birçoklanca anlaşılmalıdır. İlk defa devrimci örgütlenmeye açılan bir toplumda, çok sınırlı bir gelişmeyle gelen genç devrimciler, belli

bir imhayla yüzyüze gelme gibi bir tehlikenin yaşandığı alan oldu. Sömürgeciğin desteğindeki yerli millis güçlerin, başta Siverek olmak üzere Kürdistan'ın hemen her tarafında saldırılarının artması yanında, sosyal-sovenerlerin de Partinin etrafını bir ağ gibi sardıkları görülmüdü. Her yönden saldırıların arttığı bu koşullarda çözüm için önerilen yolda başarıyla yürünmesi bir yana, soluk borularının tıkanması sağlamlık kendisini dayattı. İşte yurt dışına açılma, böylesine bir tıkanmayı, nefesizlikten ötürü boğulmayı önlemek için düşünüldüğü gerçekleştirildi.

Bugün bu dönem özelliklerini belki de iyi kavrayamayanlar olabilir. Kaba bir benzetmeyle cevap verilirse, Parti yaşamı o dönemde gerçekten de ufak bir ilişkiye bağlı kalmıştı. Boğaz geçirilen ilmeğin boğazı tümüyle koparıp atmaması için son çırpınışlara mücadele edildiği, açılımın böylesine bir özelliğe sahip olduğu söylenirse mübalağa edilmeyecektir. Elbette ki, Partimizin ve halkımızın mücadelesi içinde de devam edecektir. Ama mücadeleye sürekli kazandırma, örgütlülüğünü imha ettirmeme anlamında, zamanın muazzam önemini bilerek mücadeleyi yıllarca geriye atmama anlamında tehlikeleri ne olursa olsun böyle bir süreç yaşanmak zorundaydı. Bundan sonra bu tip tehlikelerin yaşanmaması için, muazzam tedbirleri neden geliştirmek zorunda olduğumuzun kavranması açısından da, bu dönem tüm özellikleriyle yeterli bir biçimde bilince çıkarılmasında büyük yarar vardır. Ve kesinlikle her Partili militan süreci tüm bu zorluklarla kavramak zorundadır. Bunu kavrayamayan birisini, geleceği güçlü, tedbirli ve militan bir temelde hazırlaması da zordur. Ne yazık ki, Parti tarihimizin bu kesitinin yeterince kavrandığını belirtiyoruz. Parti gerçeğinin en az bir bilinçe anlaşılmasıyla kendisini rahatlatılabilecekler olabilir, ama bunlar güçlü bir devrimciliği sergileme açısından fazla bir şansa sahip olamayacaklarını da bilmek zorundadırlar. Tehlikeleri güçlü bir biçimde yaşamayanlar, güçlü tedbirlerle karşılık veremezler.

2 - Yurt Dışı Faaliyetlerin Tarihi Anlamı ve Parti Tarihindeki Yeri

Dışa açılma, bir-iki kişinin veya birkaç yüz kadronun ülkeden yurt dışına çıkması değildir. Daha derinliğine bir anlamı vardır. Her şeyden önce dünyanın en azgın askeri faşist bir yönetimin tüm imha çabalarını boşa çıkarmak için ağır tahriş gerici mirasla yüklü toplumsal zeminindeydi. Parti sempatiyanlarının çok yeni, sorumlu devrimciliğin de tüm sorumluluklarını yüklenerek başaramadığı Parti faaliyetlerimizin örgütlenmesini kesintiyi ve kesin bir yeniliğe uğratmamak, Partinin önderlik ettiği genç ulusal direniş mücadelemizin boğuntuya getirilmesini, tersine daha geniş bir sosyal temele ulaşması ve uluslararası ittifaklara dayanabilmesi için düşünülen tarihi öneme haiz bir olaydır. Halkımızın mücadele tarihinin önemli bir dönemi başarıyla sonuçlandırmak, onu gerekli ve doğru ideoloji, politika ve örgütlülüğü seviyesine ulaştırmak, ihtiyaç duyduğu uluslararası ittifakları kazandırmak için ve giderek pekişen, güçlenen bir hareket haline gelmek için düşünülen bir açılmıdır. Ve yine, her şeyi yeniden yaratmakla sorumlu kadro birikimini yeterince sağlamak ve yetkinleştirmek için düşünülen bir açılmıdır. Ve bu özellikleriyle de, tarihimizin en güçlü bir dönemine girmemiz beraberinde getiren, mücadelemizin daha ileri boyutlarda ve daha gelişmiş yöntemlerle açılıp serpilmesi için tartışma götürmez bir öneme sahiptir. Bu yıllarda başarılan, birkaç yüz kişinin dışarıya çıkma hareketi değildir. Bu, tarihimizin o kararlılık dünyasından aydınlık dünyasına açılma, ulusal gerçekliğimizi bir türlü kabul etmeyen uluslararası ortamda kendi varlığımızı kanıtlamak için çıkıştır. Bu çıkışın diğer bir özelliği de, birkaç kişinin canını kurtarmak için değil, tam tersine bir halkın umudunu kurtarmak, ona somutluk kazandıracak örgütlenmeyi ne pahasına olursa olsun yaratmak ve sürekli kazandırmak için tümüyle devrimci düşünce ve eylemden ibaret olan bir çıkış olmasıdır. Partimizin çıkışı, özellikle reformist işbirlikçi hareketlerin yaptığı gibi bir çıkış olmayıp, kendine has büyük anlamı olan, enternasyonalist militan dayanışmaya dolu olan ve buna sonuna kadar bağlı kalınarak yapılan bir çıkıştır.

Türkiye sol'unun tarihine baktığımızda; burjuvazi batırınca Trakya üzerinden ya Doğu ya da Batı Avrupa'ya yönelindiği ve oralarda gerçekten ağırıklı yanırları çürüme olan bir metecilik sürecinin yaşandığı, bunun adeta bir gelenek haline getirildiği görülür. TKP'nin bu konudaki geleceğinin 60'lardan sonra da sürdürüldüğü ve orada devrimci direnişçiliğin yeniden canlandırılması ve örgütlenilmesinin değil, neredeseyse müzelli olmak için bir yaşamın tercih edildiğini ve bunun 80'lerden sonra da bu biçimde sürdürüldüğü belirtirsek, PKK'nın çıkışının neden sıkı savaşım alanlarına yönelik olduğu ve bu alanlarda neden sonuna kadar militan bir temelde direnildiğinin anlamı daha iyi anlaşılacaktır. Daha da genelleştirilirse, Afrika ve Latin Amerika'dan Avrupa'ya gelen birçok hareketin orada emperyaliz-

İsmet Ökan yoldaşlarıyla birlikte

sonuna kadar bağlı kalınarak sürdürülen pratik kusa zamanda büyük gelişmeleri doğurmuştur. Mücadele, başta aydın-gençlik olmak üzere toplumda geniş bir yankı yaratmıştır. Türkiye'deki demokratik-sosyalist hareketin ve Kürdistan'ın diğer parçalarında hareketlerin olumu ve olumsuz etkileriyle bu gelişmeler 78'lere doğru daha da hızlanmıştır. 78'lerde Parti ilanıyla birlikte güçlü politik kabaşın ortaya çıktı, bu politik kabaşın çok çeşitli sınıf ve tabakaların katıldığı görülmektedir.

Aynı zamanda, kendine has bir sömürgeciliği uygulayan Türk burjuvazisinin de, bu yıllarda, bilinen özelliklerini en çok kusmaya başladığı, gelişmeleri yok etmek için yeniden zırlarına bürünen saldırıya geçtiği görülmektedir. Bilinir ki, sömürgeci burjuvazi, özellikle Parti mücadelesinin geliştiği alanlara Maraş katliamıyla karşılık vererek, bu katliamı Kürdistan'ın her tarafına yaymak ve giderek

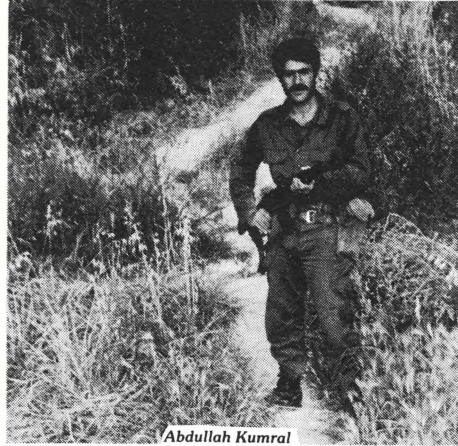
bunun işçi-köylü kitlelerine götürülerek halkla bütünleştirilmesi, devrimci teorinin ideolojik mücadeleyle sosyal-soven ve reformist işbirlikçi-milliyetçi akımları teşhir etmesi, başarılması için muazzam çabaları isteyen özelliklere sahiptir. Birçok ülkenin işçi partileri tarihinde bu dönem yılları yaşamış. Ama bizde, sınıfsal ve ulusal baskının birçok gelişmeyi birden yaşama geçirmek zorunluluğunu göstermesinden dolayı, ideolojik, politik, örgütsel sorunların ağır karşı-devrimci şiddet ortamında çözüm bulması gerekmiştir. Böyle bir ortamda ya çözüm bulmak, ya da imha olmak gibi bir ikileme vardır. Özellikle örgüt meselesinde çözüm olabilecek kadroların çok yeni ve çok yetersiz olmaları da buna eklenince, bunun çok daha sancılı bir özelliğe sahip olacağı kendiğinden anlaşılmaktadır. Fakat tüm bu koşullara ve kadroların yetersizliğine rağmen, eğer devrimci mücadele atılmıyorsa istiyorsa, başta

min etkisi altına girerek, adım adım özerleniden boşaldıkları ve adeta ikinci bir darbeye de bu zeminde yiyen bu hareketlerin bir türlü kendilerine gelemeyerek, emperyalist çözümlerin bir uzantısı durumuna dönüştükleri göz önüne getirilirse, dışarıya açılmanın önündeki tehlikeler ve bunlara karşı en az içteki kadar bir mücadelenin zorunlu olduğu, bu mücadele verilmeksizin gelişme sağlamak bir yana, ikinci büyük darbenin de bu zeminde yenilerek tam bir çürümeye ve manevi çöküşün yaşanacağı görülecektir.

Yurtdışı engeller anlaşılmasın ve gelişmenin zorlukları kavranmadan, ülkede mücadeleyi yükseltmenin neye mal olduğu da anlaşılacak. Nasıl ki, yurt içinde sıkışma ve bunun neredeyse bir imhaya yol açtığı özellikler anlaşılmasında ulusal direniş gerçekliğimizin önemli bir kısmı unutulmuş olursa; aynı şey dışarıdaki mücadelenin muazzam zorluklarının anlaşılmasında da geçerlidir. Dışardaki mücadelenin muazzam zorluklarını kavramadan adeta bir mültecî grubu, hatta sefil bir turist gibi ortada dolanmanın veya bu tarzda bir kavrayışın ne denli tehlikeli olduğu; dışardaki örgütlerin özellikle Avrupa'da içine girdiği dağılma, tasfiye olma sürecinin yıkıcı etkilerinin hapisanelerdeki katliam ve işkencelerden daha ağır sonuçlar getirdiği ortadadır. Bu zorluklar, zorlukların aşılması için sarfedilen muazzam çabalar ve düğümlendiği nihai sonucun anlaşılması bu nedenle büyük önem taşımaktadır.

O halde: dışa açılan alanın özellikleri nedir? Amaçları, araçları ve yöntemleri nelerdir? Partimiz bunu nasıl gerçekleştirdi? Diğer güçlerle benzer ve farklı yönleri nelerdir? Dışarda yürütülen faaliyetler nasıl bir pratik sonuçlandı? Tüm bunların cevaplandırılması gerekiyor.

Abdullah Kumral

PKK, herhangi bir alana yönelmedi. Dışarıya açıldığında ne dar milliyetçi yaklaşımlar tercih edildi, ne de burjuva demokrasisi diye göklere çıkarılan Avrupa. Burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin de bir alanı vardı. Doğu ve Güney Kürdistan'a gidilip barınabilirli; bu konudaki dayatmalara rağmen, orası tercih edilmedi. Burjuva özgürlükleri ortamdır denilip, Parti için Avrupa da esas alanı belirdi; buna da itibar edilmedi. Esas alınan, halkımızın da bir parçası olduğu bölge halklarının sıcak savaşının en çok alevlendiği, dolayısıyla emperyalizme ve yerel gericiğe karşı direnişin en çok geliştiği bir alan oldu. Devrimci direnişçi çiziminden sapmamak, dolayısıyla dışarda ağır tehlikelerle, sapmalar, çözümler ve tasfiye ile karşılaşmamak için katkısız bir direniş ortamı esas alınarak, distant gelebilecek birçok tehlikenin bu zeminde giderilebileceği göz önüne getirilerek, doğrudan böyle bir alana gelindi. Bu, Ortadoğu'da emperyalizme ve gericiğe karşı mücadelenin o zaman en ileride olduğu, entenasyonalist dayanışmadan en çok bahsedilen, gelişmiş bir tecrübeye ve ilişkilere sahip olan ve daha çok Güney Lübnan'da yoğunlaşan Filistin direnişinin önderlik ettiği anti-emperyalist platform içinde yer almaktı. O zaman rahatlıkla tercih edilebilecek olan bir Suriye, İran, Irak ya da bir Avrupa ülkesine bu nedenle itibar edilmedi. Biz, rahata değil, militanca dayanışmaya ve direnmeye geldiğimiz için, gözümüzü hızla direnme ortamında açtık. Bunu bir ilke olarak belirledik. Görüldü ki, birçok küçük-burjuva akillesi, direniş ortamından vebadan korkarak giki korkarak, kadrolar ve örgütü koruduğunu sanıp gözlerini en direnmesiz ve mücadelesiz bir ortamda açtılar. Ama bunun ne kadar felaketli sonuçlar getirdiği bugün daha iyi anlaşılmalıdır.

Lenin, Rusya proletaryasının 1905 devrimi gibi bir sınavdan geçerek ve Avrupa'da işçi sınıfı savaşımının ileri bir noktada olduğu bir dönemde entenasyonalist mücadelenin içinde de büyük bir tecrübeye yaşayarak, dünya proletaryasına önderlik etme hakkını elde ettiğinden bahsedir. Kısaca, entenasyonalist de neyinden geçmeyen sınıf hareketinin zayıf kalacağından söz eder. PKK de, 80'lere kadar içinde önemli oranda ideolojik mücadeleyi geliştirmiş, bir yandan sosyal-sömvenizm, diğer yandan ise sosyalist maske ile bezenmiş reformist küçük-burjuva akımlarla boğuşarak kendi

hattını yaratmaya çalışmıştır. Ama, dünyadan tecrit edilmiş bir Kürdistan gerçekliğini çağa tanıtmaya bunun yeterli olamayacağı açıktır. Unutulmamalı ki, bu yıllarda işbirlikçi milliyetçiliğin yaptığı şey, adına otonomi denilen ve hatta bunun bile daha gerisinde bir takım sözde taleplerle halkın mücadelesini bir pazarlık konusu haline getirmekti. Böyle bir ortama bağımsızlığı çizgiyi dayatarak, asla taviz vermeksizin bir mücadelenin yürütülmesi gerekiyordu. Böyle bir imkanın nerede olduğu açıktır. Buralar, direnmenin olmadığı, emperyalizmin ağır bastığı yerler değil, anti-emperyalizmin ve devrimci direnişçiliğin en yüksek olduğu alanlardır. İşte bunun için ortam tercih edilirken, PKK'nin yeniden örgütleniş ve direniş daha ileri boyutlarda yeniden filizlen-dirmesi esas alınarak böylesine bilinçli bir tercih yapılmıştır. Zorlukları ne olursa olsun, öneminin bilincinde olunarak yola çıkılmıştır. Ortadoğu'da gerçekten çok zayıf olan entenasyonalist bağlara bir yeni halka eklemek, Kürdistan halkının mücadelesinin entenasyonalist özelliklerini ortaya çıkarp uygulamak, bağımsızlık ve özgürlükten taviz vermemeye temelinde tarihimizin gerçekten önemli bir eksikliğini gidermek, çağımızın bu konudaki inancını yırtmak için bu ortam tercih edilmiştir. Bu açıdan, Filistin direniş hareketiyle bağlar temelinde dışarıya açılma anlamıdır.

Filistin halkı da Kürdistan halkının yaşadığı gerçekleri yaşamaktadır. Filistin ve Kürdistan halkları emperyalizm, bölge gericiği, siyozizm ve Kemalizmden aynı darbeleri yiyen ve imha sürecini yaşayan iki zayıf halktır. Dolayısıyla düşmanları ve bu düşmanlarının yarattığı ulusal sorunları birbirine çok benzetmektedir. Tabii ki aynı şekilde direnişlerinin özellikleri de birbirine benzetmektedir. Aynı bölgede yer almalara da buna eklenince, kaderi-

Biz, eritiriz taşları yanınca içimiz. Gitemeyiz ama, gitemeyiz taş çatlasa. Ve esirgemeyiz hasisler gibi toptaze kanımız. Bir geçmişimiz var bizim burada, bugünümüz var ve geleceğimiz.

Tevfik El Zeyyat

mizi uluslararası zeminde böylesine benzer özellikleri ve ortak hedefleri olan bir halka bağlamak, entenasyonalist halkıyı bu temelde kurmak anlamlı ve doğru bir yaklaşımdır. Herşeyden önce hedeflerde ortaklık var. ABD ve genel olarak emperyalizm ortak hedef. Aynı bölgede yaşanılması ise, ortak hedefe vurmada daha da kolaylaştırıcı bir etken oluşturuyor. İki halk da aynı baskı sürecini yaşıyorlar ve ulusal imhaları planlanıyor. İkisi de sadece direniş yöntemleriyle ayakta kalabilecek durumdadırlar. Bu iki halkın devrimcilerinin de, anti-emperyalist zeminde buluşmaları kadar doğal ve gerekli bir yurtseverlik ve entenasyonalist dayanışma türü olmaz. O halde Filistin direnişiyile, bu direnişin gerçekleştirildiği alanda, PKK

PKK Partizanları toplu halde

direnişini ve onun önderlik ettiği ulusal direniş kaynaştırmak, devrimci temellerde bir entenasyonalist dayanışmaya ortaya çıkarp geliştirmek, dünyaya direnişçi güçler arasında doğru bir ilişki biçiminin nasıl kurulacağını kanıtlamak için tercih edilecek en doğru yoldur. Kürdistan halkının engin devrimci potansiyelinden, Filistin direniş bölge halklarının direniş güç kazanacak, aynı zamanda onların siyasal ve askeri tecrübelerinden de bizim

halkımızın mücadelesi güç kazanacaktır. Entenasyonalizmin en doğru yorumlanması ve uygulanması ancak böyle olabilir. Bu açıdan tereddütsüzce direniş ortamına gelindi; tüm ideolojik, politik, örgütsel sorunlarımız bu temelde tartışılarak, sıcak savaşım içinde çözüm yolları bulundu.

Emin Yaşar ve Adnan Zincirli.

Türkü söyler gibi savaştlar ve savaşın en kızgın olduğu anda bile coşkun bir devrimciliğin örneği olmasını bildiler.

Kısaca, bölge gericiğine karşı mücadeleyi yürütmek için bir kader birliği yapılmıştır. Emperyalizm ve bölgesel gerici güçler kader birliği halinde saldıran, açık ki, halkların da buna ortak bir mücadeleyle cevap vermekten başka çıkış yolları olamaz. Bunun verdiği engin entenasyonalist ruhla, bu sahada, hatalar ve yanlışlıklardan anımsak, yetersizlikleri aşmak için yoğun bir çabaya girişildi. Bunun, herhangi bir ortamda değil, sıcak savaş ortamında olduğu yeniden hatırlatmak gerekiyor. Direnme ortamından uzak bir ortamda olduğunda, oportünizme ve teslimiyete kayma ihtimali yüksektir. Genelde sömürge ülkelerde devrimin sıcak savaşım yöntemleriyle geliştirilmesi, bizim için kat be kat daha geçerlidir. Eğer ciddi sapmalara uğramak istenilmiyorsa, içte ve dışta direniş çizgisinin uygulanmasında vazgeçmemek gerekir. Direniş ortamından uzak bir "devrimci" yaşam, tasfiye ve her türlü teslimiyete açıktır.

Peki, yürütülen bu mücadele düz, yalın bir entenasyonalist bağ içinde mi geliştirdi? Açık ki bunun böyle olabilmesi için, proletaryanın entenasyonalist anlayışının egemen olması gerekir. Ama biliniyor ki, Filistin direnişi de dahil olmak üzere, bölgenin bu yıllardaki birçok direniş hareketinde küçük-burjuvazinin etkinliği daha fazladır. İran, Irak, Lübnan, Türkiye ve bunların bir parçası olarak Filistin direnişinde küçük-burjuvazinin önderlik konumu güçlüdür. Bilinen çeşitli nedenlerden ötürü proletaryanın objektif ve subjektif olarak gelişemeyiş, klasik komünist partilerinin muazzam yetersizlik ve yanlışlıkları, radikal halk hareketlerinin bir türlü güçlü olamamaları ve sosyalist sistemin bilinen yanlışlıkları birbirine eklenince, Ortadoğu bölgesinde köklü bir entenasyonalizmin bulunamayacağı anlaşılır bir durumdur. Ama yine de, ulusal kurtuluş amaçlarını fazla aşmasa da küçük-burjuva devrimci-liğiyle sınırlı da olsa entenasyonalist bir ilişki aranacak, geliştirilecek ve bundan vazgeçilmeyecektir. En azından emperyalizme ve gerici-liğe karşı ortak özellikler işleri önemli bir nokta ya kadar ilerletebilir. İşte bölgede, küçük-burjuvazinin yarattığı muazzam tahribatlara ve bilinen yetersizliklere rağmen

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin büyük engellemeleri ve olumsuzlukları görüldü. Küçük-burjuvazinin reformist kanadının bu yıllardaki yönelimi, çözüme devrimci-demokratik bir tarzda değil, reformist bir tarzda, yerel gericiğe karşı sonuna kadar bir mücadele içinde değil, onunla uzlaşma temelinde git-

mekti. Daha sonra açıkça ortaya çıkacaktı ki, Talabani örneğinde olduğu gibi, Filistin hareketi içindeki bu kanat yerel gericiğe ve emperyalizme ilişkileri çoktan geliştirmiş işbirlikçi bir küçük-burjuva önderliğidir. Bu konudaki Arafat önderliğinin Filistin direnişini tasfiyenin eşine kadar getirdiği bilinmektedir. İran'da da küçük-burjuva önderlikli hareketin, soluğu Avrupa'da alarak orada emperyalizme uzlaştığı; küçük-burjuva reformizminin emperyalizmin saldırılarının artmasıyla birlikte hızla sağa kaydığı, emperyalizmin küçük-burjuvaziyi bir yandan kılıncı ucunu gösterirken, diğer yandan köçüm önderliği bilinmektedir. İşte bugün Arafat'ın özellikle Ürdün'le geliştirmek istediği tasfiye hareketi; Talabani'nin Saddam'la geliştirmek istediği tasfiye hareketi; Türkiye'de özellikle Dev-Yol'u sözde temsil eden bir anlayışın ve diğer birçok grubun Avrupa'da sosyal-demokratiasıyla geliştirmek istediği tasfiye hareketi bunun sonuçlarıyla birlikte görülen açık örnekleridir. Görülmektedir ki, en az içerdeki zemin kadar uluslararası zeminde de küçük-burjuva tahribatların küçümsenmesi gerekir. Eğer bunların önderlikleri ve ideolojik-politik konumlarıyla sağlıklı bir savaşım verilmezse, mücadelenin ikinci büyük darbeye dışarda yitilebileceği ihtimali ağırdır ve kesinlikle küçümsenemez. Öyleyse, ister Avrupa, ister Ortadoğu ve isterse ülkenin parçalarında işbirlikçi reformizmin ağır tahribatlarına karşı ideolojik, politik, örgütsel ve hatta eylemsel mücadeleyi geliştirmeden ilerlenilebileceğini sanmak çok eksik bir devrimciliktir.

3 - Entenasyonalist Dayanışma ve Küçük-Burjuvazinin Sefaleti

Bulunduğumuz her alanda entenasyonalist anlayış temel alınarak, ne kadar zor koşullarda yaşanırsa yaşansın bundan asla taviz verilmedi ve ittifak ettiği gücün küçük-burjuva sağ anlayışa değil halkın direniş olduğu bir an bile göz ardı edilmeyerek militanca yaşamdan vazgeçilmedi. Bunun doruk noktasını, PKK'nin, 5 Haziran saldırısına karşı gösterdiği direniş oluşturur. 5 Haziran saldırısından, birçok Filistin örgütünün tüm imkanlarını ve güçlerini rağmen gösteremediği direniş, gücümüz oranda gösterilmiştir. 5 Haziran direnişinde yerimiz nedir sorusuna verilecek yanıt: devrimci militanlığın entenasyonalist ölçülerde en çok gelişme göstermesi, PKK direnişçiliğinin yurtseverlikte olduğu gibi, entenasyonalizmde de en ileri bir noktaya ulaşabileceğinin kanıtıdır. Birçok küçük-burjuva soyuzun bakmaya bile cesaret edemediği direniş olgusu, en zor koşullarda militanca bir biçimde yaşanmıştır. Şüphesiz ki, böyle bir saldırıyı önleme gücünde olamazdık, ama proletaryanın entenasyonalist dayanışma ve kahramanlığı temsil edilmiştir.

Tarihte birçok anın anısına anıtlar dikilmiştir. Bu anıtlar bakıldığında görülür ki, çoğunlukla ya bir direnişin başlangıcı, ya da tek bir merminin sıklığıdır. Kişi hedefine vursa da vurma da sıklıkla tek merminin bile büyük bir direnişin başlamasına getirdiği çokça görülmüştür. Direnişin başlangıcını ifade eden böyle günleri, birçok ülke tarihinde gururla anılırken görürüz. Bir öğrenci hareketinin başlaması, Bulgaristan'da olduğu gibi Osmanlı egemenliğine karşı sıklıkla ilk kurşun ve en yakından Türkiye tarihinde gazeteci Tahsin'in Yunan ordusuna kurşu sığıttığı ilk kurşun buna birer örnektir. Bugün bunlar için anıtlar dikilmiştir. Denilemez istenilen şey şu ki; baskıyı ve işgali önlemeye bile direniş ruhunu canlı tutma ve egemen kılma böyle anıtların tarihi yeri en az zafer kadar önemlidir. PKK'nin başlangıçta çok küçük adımlarla attığı direniş adımları bugün nasıl ki tarihe mal olmuşsa; PKK, dışarda da halkların militan dayanışması için sarf-

maz bağları kanla yaratmasını bilmiştir. Unutulmamalıdır ki bu, her ruh, ideoloji ve politika yaratamayacağı enternasyonalist bir direniştir. Filistin direnişindeki sağ önderlik Filistin muazzam donanımına ve muazzam uluslararası desteğe rağmen utanç verici bir biçimde kaçış körüklediği ve ihanete doğru döndüğü nala nasılsıdır. Eğer Filistin halkı, direnişini sağlam bir biçimde idareleyip, sonuçlar çıkarırsa, sağ önderlik ihaneti bir yol olarak önerdiği bu koşullarda bizim küçük birimimizin direnişi hep parlak bir yıldız gibi kalacaktır. Ve eğer biz, enternasyonalizm değerine sonuna kadar bağlı kalırsak, tüm sorunlara devrimci temellerde çözüm dayatırsak, Ortadoğu halklarının önümüzdeki dönemde mutlaka doğru enternasyonalist temellerde yükselmek zorunda oldukları direnişe, burada akıttığımız kan ve yükselttiğimiz direniş meşalesinin payı çok büyük olacaktır.

Biz bu ortama nasıl ki direnmek için geldik ve bunu kanlatıydık, aynı zamanda bu alanda küçük-burjuvazinin sağa çark ederek, emperyalizm ve yerel gericilikle uzlaşmaya kadar varmasının bölge halklarının mücadelesinin önüne çok büyük engeller çıkardığını ve bu engellerle mücadele etmenin büyük önemi olduğunu izah etmeye çalıştık. Dayatılan işbirlikçi-reformist anlayışlara, emperyalizm ve yerel gericiğin ele vererek devrimi tasfiye etme hareketine karşı, kararlılık mücadele edilmesi gerektiğini sürekli belirttikten geri durmadık. Küçük-burjuva reformist milliyetçiliğinin verdiği yer, ulusal soruna emperyalist sistem içinde çözüm aramayı. Onlar, 1980'lerin ortasında doğru ulusal direnişi kesip, uzlaşmayla sonuçlandırmak istiyorlardı. Nitekim bu amaçlar yaşanan süreçte açıkça ortaya çıktı. Yerel gericilikle bağlarını kesemeyen küçük-burjuva reformizminin tüm barutu tükendi. Ve görüldüğü ki, tarihi olarak asılan küçük-burjuva milliyetçiliği ve Marksizm-Leninizmden her türlü sapma artık yaşam olanağı bulamaz. PKK, bu zeminde de sapsamaları karşı da direnişin en güçlü örneklerini sergileyerek, büyük tecrübelerle çıktı.

Açık ki, dış alanda mücadele düz bir hat halinde gelişmiyor. Emperyalizm ve işbirlikçileri bölgemizde bir yandan açık askeri saldırılar düzenlerken, diğer yandan da bu faaliyetlerinin bir parçası olarak ulusal kurtuluş hareketleri içinde kendilerini vandaş güçler bulup, geliştirdikleri bu işbirlikçilerle hareketi içten vurma girişimlerine başvurmaktadırlar. Bu durum, İran, Irak, Filistin ve Lübnan sahasında açıkça görülmektedir. Emperyalizmin bir kanadı en son teknolojiyle donatılmış ordularıyla saldırırken, onun diğer bir kolu olan Avrupa sosyal-demokrasisi ise tasfiyecilikten başka bir sonuca varmayacak sözümlüne çözüm önerileriyle bu saldırıyı "terörden arındırılmış" yolla sonuçlandırmaya çalışıyor. Sosyal-demokrasinin bölge halklarının mücadelesine böylece ajan gültülerini verleştirerek halk hareketlerini tümden tasfiye etmek istediği yaşanan gelişmelerden bilinmektedir. Bu gerçeklik hem Ortadoğu'da ve hem de tüm bir uluslararası sahada yaşanmaktadır.

Yoğun emperyalist saldırılar Ortadoğu'da en fedakar ve cesur dayanışmayı halklarının gündemine sürerken, Filistin hareketine önderlik eden küçük-burjuvazi, Türk faşist cuntası da dahil tüm yerel gericilerle ve Filistin hareketinin tasfiyesinde bağırlı oynayan Mısır yönetimiyle uzlaşmaya en ileri bir noktaya kadar vardılar, başta Filistin hareketi olmak üzere bölge halklarının direnişine karşı görülmüş bir ihanet örneği sergiledi. Belli ki onlar, emperyalizm ve kuklalarıyla ilişkiyi girmeyi bir marifet sanıyor ve hatta Filistin halkı adına bir kazanım olarak sunma gafletine düşüyorlar. Demek ki, bu alanda da mücadele her türlü işbirlikçilik karşı sürdürülmek zorundaydı. PKK militanlığının sınırı da olsa kanıtlandı bir gerçek de budur. Nasıl ki, direniş sahasında kaçmaya karşı direniş cevap verilmemiş; ideolojik-politik alanda da sonuna kadar devrimci direnişi hatta ısrar edilmemiş, her türlü tasfiye anlayışa karşı ideolojik-politik olarak devrimcilikten taviz verilmemiştir.

Ortadoğu çapında gerçekleştirilmek istenen devrimlerin tasfiye amacının bir parçası olarak, aynı çabaların Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi üzerinde ve hem de en yoğun bir biçimde sürdürüldüğü biliniyor. Bu nedenle, özellikle dış alanlar bu çabaların boşa çıkarılmasında yaşanan süreç boyunca önemli bir yer işgal etmiştir. Emperyalizm ve sömürgecilik tüm Türkiye soluna egemen kılmak istediği tasfiyecilik ve Kürdistan'da küçük-burjuvazinin sergilediği işbirlikçilik ve uzlaşma karşısında kıyasıya bir mücadele vermek kaçınılmaz oldu. Biliniyor ki bunlar, Parti içinde de el atarak kendilerine yandaşlar oluşturur ve ince bir reformist tabakayı "ilimli-demokratik PKK" gibi sahte görüntüler altında geliştirme hesapları yapıldı. Dış zemin, içinde başlanılan PKK'yi imha hareketinin tamamlanmak istendiği tehlikeli bir ortam haline getirildi. Zor koşulların yaşandığı bir dönemde, provakasyon çizgisini dayatarak PKK'yi direniş çizgisinden vazgeçirebilmeleri gibi alçakça, ama boşa amaçlar peşinde koşan bu güçler, özellikle Avrupa'ya bir alçakça hesaplarını hayata geçirmede temel alan olarak seçtiler. Bilindiği gibi, mücadelelenin yaşadığı en amansız koşullar, her zaman tasfiye hareketlerinin yararlandığı her zemin oluşturmaktadır. Dolayısıyla

Parti, bu gerçekten hareketle, içeriden de gelebilecek her türlü tasfiye anlayışa karşı, bir milim bile sapmadan direniş çizgisini daha da yaygınlaştırmaya gibi büyük bir mücadele yürüttü. Başta Parti kadrolarının etkinleşmesi, onların her türlü yeterlilik ve hatalardan arınması için, güçlü bir ideolojik, politik, askeri eğitim süreci yaşandı. Bunların bir hazırlık ortamından çıkılıp, ülkeye aktarılması için örnekleri az görülen bir çalışma ortaya konuldu. Günlere süren öz geçmişimizi değerlendirmeye toplandıran yapıldı, politik ve askeri hatlarımız stratejik ve taktik düzeyde daha da yetkinleştirilerek kadrolar bunlar ışığında eğitildi. Ve bunlar, özellikle cezaevlerinde yükselttilen direniş uyum içinde, devrimci içiği son derece zengin olan faaliyetler olarak geliştirildi. Ortam, bu dönemden önemli kazanımlarla çıkma, güçleri koruma, pekiştirme ve bugün çoktan içine girmiş olduğumuz yeni dönem direnişi bir temelde yükseltme amaçlarımızla sıkı sıkıya bağlılık içinde değerlendirildi.

Bunun karşısında küçük-burjuvazinin tavır ise, yine tarihsel karakterini sergilemekten başka bir şey olmadı. Dışa açılmayı tam bir kaçış, soysuzlaşma ve çürüme olarak ele aldılar. Durumu çarpıtıma çalışmaları boş bir çaba olacaktır. Çünkü gerçekler inatçıdır ve kişinin (güçlerin) ne olduğunu son derece açık olarak sergiler. Nitekim bugün yaşadıkları süreç, ideolojik-politik özlüklerin ne olduğunu, direnişin vebadan korkar gibi korktuklarını çok iyi sergilemektedir. Bir daha ülkeye ayak basmamak üzere önderlikleri ve merkezleriyle emperyalizmin metropollerinde nasıl arzı-endam ettikleri, uzun vadeli bir yaşam burada garanti altına almaya çalıştıkları ve bunu da görülmüş ütanmazlıklarla sürdürdükleri kamuoyunun gözleri önündedir. Onlar, içinde

PKK Partizanları eğitim esnasında...

olduğu gibi, dışarda da direnişten kaçmakla, ulusal kurtuluş mücadelemizin önümüze koyduğu mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlere sırt çevirmekle, belki fiziki yaşamaları kurtarabilirler; ama halkımızın tarihi yargısından kurtulamayacakları da bir o kadar açıktır.

Dışarda sürdürülecek faaliyetlerin biçimi, birçok ulusal kurtuluş hareketinin pratiğinde örnekleriyle görülmektedir. Kısaca bu, kısa süreli kadro eğitimi, donanımı sağlama ve ulusal direnişin tekrar yükseltilmesi olarak özetlenebilir. Küba, Nikaragua, Salvador gibi

Latin Amerika'nın birçok ülkesinde ve yine Afrika'nın birçok kurtuluş hareketinde görülen gerçeklik budur. Dışardaki hazırlık, içerideki direniş, başta silahlı mücadele olmak üzere yükseltmek temelindedir. Oysa bunlarda görülen, ulusal direniş ve hatta parti kurmayla alakası olmayan sırf kişisel yaşamı kurtarmak için siyasi maske takılması, o basit yaşamaları için en soylu değerlerin çinlenmesidir. Biliyoruz ki onlar, önce PKK'nin dışarıya açılmayacağını, içinde boğulup mirasının kendilerine kalacağını hayal edip, bunu ilan ettiler. Fakat bu beklentileri yerine gelmeyince bu kez en akıl almaz iftiralara, "ajan ve provakatör" suçlamalarıyla aleyhte kampanyalara giriştiler. Bu da sonuç veremeyince, yeniden bir tecrit çemberi örmeğe çalıştılar. Bu çabadaki fiyaskonun ardından çok doğal ki saldırı başlatılacaktı. "Yalancının mumu yatıysa kadar yanar" diye bir söz vardır. Bunların sahte devrimciligi de ancak yatıysa kadar sürmüştür. PKK'nin ideolojik, politik ve eylemsel alanda tüm görevlerini başlarıyla yerine getirmesi devrimcilik ne olduğunu ortaya koyunca, onlar haktan ve uluslararası güçlerden yüzgeri olmuşturlar. Hırçınlıklar ve saldırıganlıklar bu nedenle. Böylesine hazine bir sonuç onları cılıza çevirmektedir. Onların dışardaki görülmüş karamala kampanyaları da böyle geliştirdi. Onlar, PKK'nin "Filistin'de direnmeyi, kaçmayı" yalanına sarılarak, her zaman olduğu gibi iftira çamurlarında yaşam umudu aradılar. Bakınız, "Devrimcilik mi Terörizm mi? PKK Üzerine" adlı altında ve tam 208 sayfalık küfürnamenin 199. ve 200. sayfasında şöyle diyorlar: "Silahlı mücadeleyi kendinize temel mücadele biçimi yaptınız, stratejinizi buna dayadınız. Ama 12 Eylül gelip dayattı-

ğında ne oldu: ya zindana, ya yurt dışına gittiniz. Bu kez Filistin'e dayalı bir ajtasyon başlattınız. Diyelim ki Türkiye Kürdistan'ında, silahlı mücadele koşullarının olmadığını siz de anladınız. Peki İran ve Irak Kürdistan'ında sizin teriminizle büyük Kürdistan'ın "Güney" ve "Doğu" parçalarında yıllar var ki sıcak savaş verilmektedir; neden bu parçaları seçip kurtuluş mücadelesi vermediniz? Tabii gerekçeniz açık: "bu parçalarda mücadele burjuvazinin, küçük-burjuvazinin öncülüğünde"... Filistin'de savaşaydınız o zaman... Ama Lübnan'a İsrail saldırısı başladığının ikinci günü Filistinlilerin "eşiz devrimciler" değil de "küçük-burjuvalar" olduğuna birden bir keşfettiniz! 'Savaşçı' ve 'militan'larını topladığınız gibi orayı terk ettiniz ve bu yüzden, sizi devrimci sanan Filistinlilerin Kürt devrimcileri hakkındaki görüşlerinin oldukça olumsuzlaşmasına yol açtınız..." Ve onlar, PKK'nin ülkede direnişi yeniden yükseltme faaliyetini "feodallerin yanına dönüş" gibi lanse etmek istediler, şu veya bu gücün yanına gidiş olarak gösterme ama bu nedenle kendilerini bir kez daha ele verme gafletine düştüler. Aynı küfürnamenin aynı sayfasında devamla şöyle deniliyor: "Ve aynı hızla, 'devrim merkezi Kürdistan'a kaymıştır' biçiminde, dahiyane durum değerlendirmeleri yaptınız! Bunu, sizin Kürdistan'ı kurtaracak o ünlü PKK önder ve 'militan'larının, 'ilkel miliyetçi', 'feodal-komprador' ve otonomi isteyen 'teslimiyetçiler' olarak dünyanın küfürlerini yağdırdığınız Irak KDP'nin yanına sığınmanız izledi, şu anda da Irak KDP'nin ilericiliğine dair, surda-burda diller dökmektesiniz."

Bir yalanla yetinmeyen ve ömrünü yalana hasretmiş olanlar, yalancılıklar ve sahtekarlıkların sürekli yüzlerine vurulmasından da kurtulamazlar. Tıpkı bu örnekte olduğu gibi.

4 - Parti Çizgimiz Uluslararası Alandan Güçlenerek Çıkmıştır

Dışarda yaşanan uzun yıllarda çok önemli tecrübeler edinilmiştir. Bu süreç, en az içteki mücadele kadar zorlu bir savaşımın çok daha geniş boyutlarda yaşandığı, her gücün öz yapları ve her türlü bağlantılarıyla kendilerini ortaya koydukları bir süreçtir. Dünya ulusal kurtuluş ve proletarya hareketlerinin mücadelelerinin belirli dönemlerinde yaşadıkları benzeri süreçler, ülkemizde taşınarak ortak özelliklere rağmen önemle üzerinde durulması gereken farklılıklarla birlikte yaşanmıştır. PKK Hareketinin, dış ortamda temsil ettiği militan devrimcilik anlamını kavramak açısından, bu süreç kesinlikle bilince çıkarılmak zorundadır.

Dış ortamda, emperyalist sistemin Kürdistan için öngördüğü imha siyaseti PKK'ye yönelik sistemli ve planlı faaliyetlerde en açık bir biçimde bir kez daha açığa çıkarken; ilericilerin insanlığın da imha siyasetini onaylamaya bile kendisinden beklenen desteği göstermemesi durumu yaşandı. Ulusal sorunu otonomi-özerklik gibi sınırlara kapatan yanlış bir çizgiden de kaynaklanan birçok tutum ve davranış kendisini PKK'ye de dayatmak istedi. Halkımızın saflarına direniş bağımsızlık ve özgürlük akımı dayattığımız gibi, uluslararası alanda da ülkemizin somutundan asla taviz veremeyerek, onun gerçekliğini tüm açıklığıyla ortaya çıkaran doğru bir siyasi hattı dayattıkça, ister dost ister düşman birçok gücün kendi çizgilerini dayatma, küçük-burjuva reformizminin çizgisi sapıtma ve yine oportünizmin çizgisi otonomi veya özerklik gibi sınırlara hapsetmeye yönelik birçok faaliyetleriyle karşılaştık. Elbette ki bunların alenen bir baskı uyguladıkları söylenmemektedir. Ama mücadele verilmesi gereken desteği yerinde ve zamanında veremeyerek ve hatta suni engeller ortaya çıkararak dolaylı yöntemlerle bu sonuca varmak istedikleri bilinmektedir. Emperyalizmin bu konudaki taktiği içinde ve özellikle zindanlarda vahşi yöntemlerle devrimcilikten vazgeçirmeye çalışmak, Avrupa'da görüldüğü diğer bir biçimiyse ince tasfiye yöntemlerini dayatarak direnişin konumdan uzaklaştırmaktır. Tüm bunlara karşı dayatılacak tek şey; Kürdistan gerçekliği, ulusalın kendi kaderlerini tayin hakkının Kürdistan için de vazgeçilmezliği, bağımsız düşünce ve mücadeleden hiçbir gerekçeyle en küçük bir taviz bile verilemeyeceğidir. Yapılan şey tümayle bu olmuştur. Emperyalizme karşı dişe diş bir mücadeleyle, dost olması gereken güçlere karşı da kendi görevleri hatırlatılarak, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi her koşulda daha ileri bir adama ulaştırılmaya çalışılmıştır. Enternasyonalizmin biricik doğru leninist izahının, ülkede en kararlı bir biçimde devrimi savunmak olduğu ve bunu dünyanın her köşesinden desteklemek gerektiği tezinden asla taviz verilmeden, enternasyonalizmin bu doğru yorumu her türlü yanlış ve oportünist yorumu karşı savunulmuştur. Denilebilir ki, bolşevizmin 1910'lardan İ. Enternasyonal otonimizmi ve küçük-burjuva reformizmine karşı savunduğu devrimcilik bir benzerini 1980'lerde Ortadoğu sahasında ve hatta Avrupa'da savunmak görevi ve şerefi PKK'ye düşmüştür. PKK; reformizm ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizm bayrağını yükselterde tutarak, ulusal kurtuluşu dayatılan her türlü işbirlikçi akıma karşı devrimci direnişin akımı daha büyük bir güçle savunmuştur. Bu engellerden gelen birçok olumsuzluk aşımış, çok sınırlı bir destek dahil olumlu bir güce dönüştürülmüştür. Amansız baskı ve imha dönemi büyük bir hazırlık ve yeniden direnme dönemi haline getirilmiştir. Ve bu, ülkedeki mücadeleyi eskisine kıyasla daha yetkin ve güçlü olanaqlarla yükselterek kanıtlamıştır.

Mücadelenin yeni dönemini başlatma olgusunu çok iyi kavramak gerektiğinden bahsediyoruz. Gerçekten de, nasıl ki dışa açılmının anlamının iyi kavranması Parti ve ulusal direniş gerçekliğimizi kavramada bize yardımcı olacaksa, yeni bir dönemi başlatmanın büyük öneminin kavranması da geleceği yaratmak için zorunludur. Ama bu da yine, geleceğe yönelik hazırlıklarımızın hangi koşullarda, nelerle savasılarak sürdürüldüğünü, kazanımların nasıl elde edildiğini iyi kavramayı gerektirmektedir. O halde, ülkemiz ve Partimiz tarihinde yurtsverlik ve enternasyonalist değeri yüksek olan bir mücadeleyi geliştiren dışarda yaşanan hazırlıkların, en küçüğünden en gelişkinine kadar elde edilen kazanımların neye karşı sağlandığını, dolayısıyla nasıl korunması ve geliştirilmesi gerektiğini bilmiyoruz.

Dışarda elde edilen ideolojik-politik ve eylemsel kazanımlar küçümsenemeyecek boyutlardadır, ama bunlar kolay kazanılmamıştır. Parti militanları, özellikle bu sürecin yeniden bir değerlendirilmesini yapmalı, bu sürecin tarihlizmin en güçlü ve en görkemli kurtuluş aşamalarından birisi olduğunu kavramalıdır. Dışarda dipdiri ulusal kurtuluşu amaçlara dayandı ve bu tüm bir çağa dayatıldı. Bununla da yetinilerek maddi güce dönüştürüldü, zengin mücadele biçimleri yaşandı. Ama eğer, bu süreç önemli tartışılacak bir aşama olarak adlandırılacaksa, bunda yine büyük rolün başta direniş şehitlerimizle ait olduğu,

PKK-MK'sine!

14.06.1984

Yoldaşca selamlar.

Zor ve güç günlerde, tarihi anlarda Arap ve uluslararası kurtuluş hareketlerinin örgütleri arasında kahraman kaynaşmalar yarattığı gerçeği kendisini göstermiş, Lübnan savaşı ise bunu en açık bir biçimde kanıtlamıştır. İsrail'in Lübnan'a saldırısında, halkların özgürlük ve ilerleme davasında aldığı şerefli enternasyonalist konumu gereği devrimin kazanımlarını savunmada şehit düşen arkadaşlarımızdan sonra, şehitlerin kanlarıyla güçlenen böyle bir kaynaşma da bunun nadir örneklerindendir.

Mücadeleci dayanışma onurunu, ulusal kutsallıkları Filistin Arap yoldaşlarımızla yan yana savunarak direnişte şehit düşen arkadaşlarımızın kanları böyle önemli bir konumu temsil etmektedir.

Geleceğini, haklarını kahramanca savunan Kürt halkının adil istemleri ve hakları için dayanışma içinde yanınızda yer aldığımızı bildiririz.

Şehitlerimizin ikinci yıldönümünde önlere saygıyla eğilir, başta Merkez Komitesi olarak sizlere, tüm partilere ve şehit yakınlarına selam ve saygımızı iletiriz.

Tüm hedeflerinizi gerçekleştirene dek sizlere daha çok istek ve mücadele dileriz. İleri!

Filistin Halk Mücadele Cephesi
Merkez Komitesi

الرفاق / في اللجنة المركزية لحزب العمال الكردستاني

تحية رفاقية

في الايام الصعبة والحن والالحظات التاريخية يظهر التلاحم البطولي بين فئات
حركة التحرر العربية والعالمية - وقد كانت حرب لبنان مثالا نادرا على هذا التلاحم

اللجنة المركزية

جبهة النضال الشعبي الفلسطيني

PKK'li Yoldaşlara!

11.6.1984

Filistin ve Lübnan halklarının savaşçılarıyla omuz omuza kahramanca savaşış şerefli enternasyonalist mücadelecilere aydınlatıcı örnek teşkil eden Kürt yoldaşların şehit edilişlerinin ikinci yıldönümünde; büyük bir cesaretle ve içten gelen enternasyonalist duygularla emperyalizme, siyonizme ve her türden gericiğe karşı ortak mücadele davasında hayatlarını feda etmekten çekinmeyen bu kahraman şehitleri anmak ve pratikleriyle temsil ettikleri yüce değerlere olan takdimimizi dile getirmek amacıyla sizlere ve şehitlerin yakınlarına selamlarımızı iletiriz.

Yoldaşlar!

Bu arkadaşların Kürdistan topraklarından uzak Lübnan topraklarında şehit düşmeleri Kürdistan emekçi halkıyla, Arap emekçi halkı arasındaki mücadeleci enternasyonalist dayanışmanın günümüzde ulaştığı boyutu gösteren en büyük kanıttır. Bu aynı zamanda bölge halklarının geleceklere ve varlıklarına kasteden, siyonizmin temsilciliğiyle tehlike gerçekliğini ve gerekse onların kaderlerine egemen olmaya çalışan emperyalizm, siyonizm ve gericiğin arasındaki işbirliğini kavraklarını ve bunun bilinciyle hareket edildiğini de açık bir ifadesidir.

Lübnan Arap topraklarına yapılan emperyalist-siyonist işgal bölge üzerine tam bir egemenlik kurmayı hedefleyen, emperyalizm, siyonizm ve gericiğin kendi ortak planlarını tırmadıkları bir esnada gerçekleşti. Bölge halklarının varlıklarını ve geleceklere tehdit eden bu planın gerçekleşmesi halinde, bölgede yaratacağı tehlikeli durum karşısında da bölge halklarının ileri faal güçlerin birlik ve dayanışmasını dayatmakta, birlik ve dayanışma içine girmelerini zorunlu kılmaktadır. Ve yine bu planı geliştirmek isteyen ve hayata geçirilmesi için cabalayan emperyalizmin bölgedeki gerici uşaklarını hezimete uğrattık için, bölge ileri faal güçlerin dayanışmalarını derinleştirmeye ve mücadelelerini yükseltmeye zorlamaktadır.

Lübnan Arap topraklarında iki yıl önce yapılan emperyalist-siyonist işgalin bu planın temel halkası olduğu bir gerçektir. Ama bu biricik halkası değil, buna ek olarak başka halkalar da vardı. Bunlardan bazılarını şöyle sıralayabiliriz: Haliç savaşını alevlendirip uzatma, Türk faşist yönetimine yapılan emperyalist yardım ve desteği artırma, İran ve Irak yönetiminin faşist özelliklerini besleme, tasfiyeci ve komplocu Reagan Planı ve onunla ilişkili olan; açık ulusal ihanet konumuna doğru koşar adımlarla ilerleyip emperyalizm ve uşaklarına tümünden bağımlı hale gelmeye başlayan teslim olmuş Filistin sığıyla işbirliği içinde hazırlanan, işbirlikçi Ürdün yönetiminin dayattığı gerici ve tamamlayıcı plan gibi... Bugünlerde bu planların birbirlerine olan bağlantıları bölge halkları tarafından daha net bir biçimde gözlenmekte ve bu nedenle bölge halklarının tepkisi gün geçtikçe daha keskin bir hal almaktadır. Bölge halklarımızın mücadeleleri Lübnan'da, Türkiye'de, Filistin'de, İran'da, Irak'ta, Mısır'da yükselmekte, emperyalizmi, siyonizmi ve gericiği yıkmak olan ortak hedefe ulaşmak için ulusal ve enternasyonalist dayanışma mücadelelerini daha yüksek bir düzeye çıkarmak için cabalar artmaktadır.

Ve yine bizim ülkemizde, Filistin'de ve halkımızın bulunduğu çeşitli alanlarda Yaser Arafat'ın temsil ettiği, teslimiyetçi Filistin sığınını önderliğinin yürüttüğü teslimiyetçi çizgiyi kuşatma için demokratik ve ileri güçlerin cabaları artmakta ve bu cabalar, Demokratik ve Halk Cephesiyle, Filistin Komünist Partisini ve Filistin Kurtuluş Cephesini kapsayan demokratik bir blok oluşturma derecesine ulaşmış bulunmaktadır. Bu blok (güçbirliği) şimdilik FKÖ'nün varlığını ve onun emperyalizme, siyonizme ve gericiğe karşı mücadelede önderliğini ve birliğini korumak için Filistin sığınını kuşatma ve karşı koymada etkili bir rol oynamaktadır. 1982 Haziran saldırısı ve ardından oynanan tüm oyunlar FKÖ'nün bu rolünü oynamasını engellemek için yapıldı.

Yoldaşlar bir kez daha büyük takdimimizi dile getirir, yıldönümlerinde şehitlerin önünde saygıyla eğiliriz. Ve bir kez daha sizlere ve kahraman şehitlerin yakınlarını selamlarız.

YAŞASIN DEVRİM!

YAŞASIN ENTERNASYONALİST DAYANIŞMA!

YAŞASIN ARAP-KÜRT DOSTLUĞU!

DIŞ İLİŞKİLER BÜROSU

الجبهة الشعبية لتحرير فلسطين
دار العلاقات السياسية

POPULAR FRONT FOR THE LIBERATION OF PALESTINE
POLITICAL RELATIONS DEPARTMENT

( )

الرقم ٢٣٤٤ التاريخ ١٩٨٤/٦/١١

No. Date

الرفاق / حزب العمال الكردستاني :

في الذكرى السنوية الثانية لاستشهاد الرفاق الاكراد

الذين قاتلوا ببطولة حيا الى جنب مع ضاحلين الشعبين الفلسطيني واللبناني والديين

1. Yıldönümünde Arun Kahramanlarının Anısına

HER YER
SİZİN İÇİN VATAN!

Kara bulutlar
Zifiri karanlıklar
Her yanımız düşman yuvaları,
Hain pusuları,
Aç kurtlar,
Bir elde yüce fanus
Diğerinde kara namlu
Yürüdük hep birlikte,
Geçtik vadilerden,
Dağlardan,
Ovalardan...
Geçtik kahpe karanlıklardan
Hain pusulardan
Arşınladık adım adım
Dört bir yanını Kürdistan'ın
Soğuk gecelerde,
Oyuklarda,
Mağaralarda,
Dağlar başında
Üşüydük hep
Sıcak çaysız
Tütsüz
Ve hasta...
Her şeyimiz
Her an,
Her yerde,
baş ucumuzda
Anamız, babamız
Bizim sıp sıcak halkımızı
Sevdik,
Saydık halkımızı...
İnanırlar,
Sevdiler bizi...
Azıklarından pay,
Pekmezle birlikte
Mısır ekmeği,
Tütünlü birlikte

Güllü kağıt verdiler...
Biz onları
Onlar bizi
Ağaç çiçeksiz
Çiçek ağaçsız
Olur mu hiç yaşamaz?!!
Bilirseniz Vietnam'ı
Bilirsiniz Kürdistan'ı
İşte!...
Yani başımızda,
Kalbimizde yeni Vietnam
Doğdu ve büyüyor
Özgürlük mücadelesidir yükselen
Kırlarda, şehirlerde...
Bağımsızlık ateşidir alevlenen
Dağlarda, ovalarda...
İşçidir, köylüdür gürleyen
Fabrikalarda, tarlalarda,
Zulümdür, sömürdür titreyen
Yatakta, ayakta...
Kudurdu,
Barbarlaştı zulüm!..
Zulüm var olsun,
Salyalı it
Sevilir mi hiç?
Diyarbakır'da savunmasız esire,
Vietnam'da, ağaçtaki yaprağa,

Hiroşima ve Nagazaki'deki canıyla,
Sabra ve Şatilla'daki yetim bebeyle,
İyiye ve güzele düşman,
Böylesi hayvan!..
Sizler yoldaşlar
Böylesi hayvana düşman.
Ruhumuz ateş ve kan
Bilenmek günyüydü...
Renga renk çiçekli,
Taptaze bahardı o an!..
Yıl 1982, 6 Haziran
Bekliyordu sizi Kürdistan
Farksızdı;
Sizin için düşman...
Filistin .... Lübnan
Her yer sizin için vatan
Siz enternasyonalist
ve kahraman...
Sizin yoldaşlar!..
Arun kalesinde
Aynel Hilal'de;
Filistinli,
Lübnanlı yoldaşlarımızla
Emperyalistlere,
Siyonistlere,
Maketlere,
Dişleri cürümüş
Kuduz köpeklerle...
Kan kusan namularınız...
Soğumadı bir an!
İşte bunun içindir hep
Kahpe kurşuna hedef,
Taptaze,
Gencecik baharındaki Partizan,

Zulme karşı
Her namuslu insan,
Pırl pırl,
Yaprak gibi toprağa düşerken,
Kurşun gibi slogan sıkın
Kemaller, Velliler, Haliller, İrfanlar,
Hasanlar
Ve binlerce insan...
And içiyoruz:
Sizlere And!
Kanınızla sulanan topraklarda
Kızıl güller yeşermedikçe
Ve sizler yoldaşlar
Sevdahnızın koynunda
Sakin ve mutlu
Uyumadığınız müddetçe...
Sıpsıcak Kaleşnikoflarınız
Ellerimizden...
Parmaklarımız tetikten
Gözlerimiz arpacıktan
Sloganlarınız dilimizden
Düşmeyecektir

Hiçbir an!.

SAMİ
Mayıs 1983
Ansar/Lübnan

Bu yazıyı; 3 Haziran 1982 siyonist işgalinin nedenlerini, gelişimini kısa hatlarıyla izah etmek ve bu savaşta en stratejik noktayı oluşturan Arnun (Selahattin Eyyubi) kalesindeki direnişçileri anlatmak; ayrıca bu direnişçilerden grup sorumlumuz proleter enternasyonalist devrimci VELİ ÇAKMAK yoldaşın kahramanca şehit düşüşünü ve Partimize, halkımıza ve yoldaşlarımıza olan bağlılığını ifade ettiği sözlerini aktarmak, onun son isteğini yerine getirmek için yazıyorum.

Veli yoldaş "keşke konuşmalarımızın ve sesimizin halkımıza ve Partimize ulaşabileceğine inanabilseydik, onlara olan inanç ve bağlılığımızı, yaşama gollerimizi kapamadan bir kez daha bütün organlarımız ve duygularımızla Partimize ve halkımızın direnişi onuruna layık olduğumuzu bileceklerine inanabilseydik. Fakat ne yazık ki şehit olacağımızdan sesimiz onlara ulaşamayacak" diyor. O'nun yaşadığı müddetçe dilinden düşürmediği sözlerini ve ölüm anında bile Partiyeye-halka olan sınırsız inanç ve bağlılığını Partiyeye iletmek için; iki bacağımdan ağır yaralı olduğum halde tam 8 gün sürünerek çemberi yarmaya çalıştım. Ancak İsrail siyonistlerine esir düşmem sonucu, tam birbuçuk yıl beklemek zorunda kaldım.

ABD emperyalizminin başını çektiği, siyonist İsrail ve Arap gerici güçlerinden oluşan üçlü ittifak, uzun süreden beri planladıkları saldırılarını başta Filistin olmak üzere, bölgedeki tüm anti-emperyalist, anti-siyonist, ilerici-devrimci güçler üzerine yönelttiler. Kendileri tarafından öldürülen İsraili konsolos görevlisini bahane ederek başlatılan bu saldırının uygulayıcısı da böyle bir görevi çoktan bekleyen, kafaları siyonist düşüncelerle dolurmuş militarist İsrail ordusu oldu. Bu saldırıda; ABD emperyalistleri 6. filo ile Akdenizin destek olma görevini üstlenmiş, Arap gerici güçleri ise maddi olarak güç verme sorumluluğunu almıştı.

Bu işbölümüne göre 3 Haziran 1982'de Güney Lübnan'a (Nebatiye, Sayda, Sur, Beyrut) bir hava saldırısıyla işgal hareketi başlatıldı. Üçlü ittifakın aldığı kararları hayata geçirebilmek için Lübnan sema-larına çıkan siyonist pilotlar, Filistin askeri merkezlerini ve Filistin göçmen kamplarını amansızca bombalamaya başladılar. Bu saldırılarla; Filistin direnişi güçlerinin manevra sahasını daraltmak ve ulaşımı (erzak ve taktik gücünün) engellemek amaçlanıyordu. Böylece zaruri ihtiyaçlardan yoksun bırakılan direniş güçleri zor durumda bırakılacak, direniş kırılacak ve direniş karşılaşılmayarak rahat bir işgal hareketi gerçekleştirilecekti. Bu amaçlarla başlatılan ilk saldırıların hedefi, yol, köprü, yiyecek ve silah depoları, elektrik santralleri, petrol depoları v.b. yerler olurken, Filistinli güçlerin bulunduğu yerlere de fantomlar adeta leş kargaları gibi inip 1000 kg.lık bombaları bırakarak yeniden kalkıyorlardı.

3 Haziran'da başlayan bu hava saldırının, görev yerimiz olan ARNUN kalesinde deha da şiddetli idi. Demokratik Cephe'nin buradaki kampında biz PKK'lı olarak 8 arkadaşlık. İlk gün ayrı gruplarda olduğumuzdan bir araya gelelememiştik. Gece olunca toplandık ve bu savaşta Partimizin enternasyonalist anlayışına bağlı olarak hareket edeceğimiz ve canımız pahasına da olsa burada direniş temsil edeceğimiz noktasında görüş birliğine vardık. Ancak bu tavrımızla mücadelelemiş, halkımıza ve Partimize ne denli layık olduğumuzu kanıtlayabiliriz. Bu anlayışla hareket ettiğimizden, bu şiddetli hava saldırısı döneminde Filistinli yoldaşları-

İsrail esir kamplarından özgürlüklerine kavuşmaları ardından PKK'lı savaşçıların, savaş günlerine ve esir kamplarındaki yaşama ilişkin olarak yazdıkları ve gazetemize de ulaştırıldıkları aşağıdaki yazıları yayınlıyoruz.

"Keşke Konuşmalarımızın ve Sesimizin Halkımıza ve Partimize Ulaşabileceğine İnanabilseydik"

Adnan Ahmet

mızla birlikte en ufak bir tedirginliğe, karamsarlığa düşmeden sonuna kadar omuz omuza savuştık.

Gündüzleri saldırı avantajı düşmanın lehine olduğundan savunmaya, yani kendimizi korumaya çekiliyorduk. Geceleri ise biz saldırı avantajına sahip oluyorduk ve çeşitli çapta top, rajmi, havan v.b. silahlarla gece boyunca düşmanın yerleşim yerlerini ateşe tutuyorduk. Böylece 4 Haziran günü de Demokratik Cephe'deki yoldaşların komutanlığı altında hiçbir kayıp vermeden çarpıştık. Bizim onlarla aynı şartlarda iktiriksiz savaşmamızı Filistinli arkadaşlarımızı bir hayli moral veriyordu.

5 Haziran sabahı durmak, dinmek bilmeyen saldırılar daha da şiddetlenmişti. Durum siyonistlerin lehine durmadan değişiyordu. Tüm stratejik yollar, köprüler tahrip edilmiş, direniş güçlerinin ulaşım, haberleşme, temin, bulma olanakları ortadan kalkmıştı. Bu durum askeri güçlerde moral bozukluğu ve telaş yaratmıştı. Siyonist işgalin tamamlanması için objektif ve subjektif koşullar elverişli hale gelmişti.

İşte böyle bir sabahın başlangıcında ben ve Veli arkadaş, uçak saldırılarından korunmak için kendimize uygun bir yer bulmak amacıyla araziye çıktık. Çünkü kaldığımız yer de, İsrail pilotlarının bombaları altında dümdüz olmuştu. En küçük bir taş yığını bile kalmamıştı. Her yer enkaz haline gelmişti. Kaldığımız yerden yaklaşık 150 m. uzak bir noktada iki tarla arasında duran bir taş kümelisi vardı ve buraya sığınmak zorunda kaldık. Diğer arkadaşlar da Filistinli yoldaşlarla beraber ikiye üçer gruplar halinde gizlenmek için dağılmışlardı. 'Sığındığımız bu yerde savaş boyunca çıktığımız açık ve yorgunluğun biraz da olsa giderilebilmesi için nöbetleşe bir iki saat uyuduktan sonra, bizden biraz uzakta olan arkadaşların uçaklara karşı kullandıkları Sam-7 füzeleriyle uçaklar arasındaki savaş seyre koyulduk. Gün artık akşama dönüyordu ve bir türlü isabet alamayız füzeler canımızı sıkıyordu. Tam o esnada bir kaç dalış yapıp kalkan fantomlardan biri, büyük bir bombayı bırakıp korkunç bir toz bulutu ve ses bıraktıktan sonra havalandı. Ama arkadaşlarımızın attığı Sam-7 bu sefer isabet etmiş ve uçak yanmaya başlamıştı. Bu durumda siyonist pilot paraşütle kendini yere bıraktı. Bizden 500 m. ötede bulunan Fetiş kampı üzerine düştü ve yakalandı. Bu olayı seyreden tüm yoldaşlar sevinç çığlıkları atıyordu.

Bu boşluktan yararlanarak diğer arkadaşlar da yanımıza geldi. Türkçe haberleri dinlemeye hazırlanıyorduk ki komutanın işaretleri bizi çağırdığını gördük. Ne istediğini öğrenmek için bir arkadaş gönderdi ve eğer yemek içinse, şimdi değil, ancak karanlık bastırınca geleceğimizi söylemesini istedik. Çünkü bir yemek için yeniden bombardıman başlaması riskini göze alamazdık. İsrail siyonistlerine bombalamak için bir tek karartıyı görmeleri yetiyordu. Daha sonra gönderdiğimiz arkadaş da bize gelin deyince arkadaşlar tek tek yerinden çıkarak hızla karşı tarafa geçtiler. Bir yandan çağrılan yere hızla geçerken diğer yandan da radyo dinliyorduk.

Türkiye radyosunda konuşan spiker, İsrail kuvvetlerinin üç kolundan (Sayda, Nebatiye, Sur) saldırı yaptığını ve hiçbir engel tanımadan büyük bir hızla ilerlediğini söyledi. Arkadaşlar sırayla geçtikten sonra sıra bana gelmişti. Ben de eşyalarımı sırtıma alıp tam geçişe hazırlanıyordum ki, kaleyi çembere alan onbin'e yakın İsraili askeri gücün namlularından tek bir ses gibi çıkan kurşun ateşle karşılaştım. Yerim taşlarım içi olduğundan pek bir yeri göremiyordum, sadece arkadaşların gittiği barınağın cephesi görünüyordu. Durum böyle olunca düşmanın ne kadar yakında olduğunu da bilemiyordum. Yalnız piyade silah menziline girdiğimi tahmin edebiliyordum. Yapabileceğim fazla bir şey olmadıgından panike kapılmadan silahımı otomatize bağladım ve düşmanın görünmesini beklemeye başladım. Bir ara iz merhillerinin gidişatını izleyerek, çemberin genişliğini keşfetmeye çalıştım. Ve şu sonuca vardım: Eğer çok çevik bir şekilde hareket edersem, kurşunlara hedef olmadan arkadaşların yanına yetişebilirdim. Vakit kaybetmeden yerimden çıktım ve hızla koşmaya başladım. Arada bir durup merhillerin gidişine bakıyordum. Yerimin hafif meylli olması isabet almamı engelliyordu. Böylece 4 kez durup, durumu gözden geçirdikten sonra yoluma devam ettim ve barınağa vardım.

Komutanımız şaşkınlık içindeydi ve durmadan saldıranları görüp görmediğini, kim olduklarını soruyordu. Ona düşmanın İsrail'den başkası olmadığını ve en fazla 200 m. uzaklıkta bulunduklarını söyledi. Daha fazla beklemekten tavır takınmamız gerektiğini belirtti. Vakit kaybetmeden mevzimdeki Grinof silahının tüm seritlerini bağlayıp elime aldım ve ateşe hazır hale getirdim. Bunun üzerine tüm arkadaşlar da mevzilerine geçip, silahlarını hazır duruma getirdiler. Veli arkadaş komutana yönelerek "daha ne duruyoruz, ateş edelim, düşman neredeyse namlusunu kafamıza dayayacak" dedi ama komutan hala karar vermemişti. Artık kendimiz tavrı koyarak ateş edeceğimiz dememiz üzerine komutan "sakin ha ateş etmeyin, tek mermi sıksanız düşman tüm gücünü buraya yönelir" deyip karşı çıktı. Biz de, o halde acele geri çekilelim, başka seçeneğimiz yok dedimiz halde, komutan şaşkınlıktan kurtulamaz, karar verememişti. Bunun için de önerilerimizi cevapsız bırakıyordu. Bu sıkıntılı süre tam 15 dakika sürdü. 15 dakika böylece anlarda oldukça büyük öneme sahip olduğundan, bizim için de önemli bir kayıp olmuştu. Bu süre boyunca hareketsiz bir şekilde kendimizi dakikalarla ölçülecek kadar ölüme yaklaştırmıştık. Askeri komutanımızın düşman saldırısı karşısında panik ve şaşkınlığı yüzünden, bu hayatı öneme sahip olan süreyi boşa geçirmişti.

Nihayet kararını veren komutan, düşman 80-100 m. yaklaşmış olmasına rağmen geri çekilme emrini

verdi. Bunun üzerine siperlerimizden ayrıldık, ama şansımız çok azdı. Bu esnada bizden 200 m. ötede bulunan 4 arkadaşın da içinde bulunduğu grubun silahları da 5 dakika çatışmadan sonra susmuştu. Silah seslerinin kesilmesiyle arkadaşlarımızın şehit olduklarını anladık. Biz de 30-40 m. geri çekildikten sonra çatışmasız kurtulamayacağımızı anladık ve düşmana karşılık verdik. Yağmur gibi üzerimize yağın siyonist kurşunlara küçük bir buğday tarlası içinde hedef olmuştuk. Avcı kolu yürüyüşü biçimiyle geri çekilen grubumuzda, ilk olarak ben her iki ayağımdan yara aldım. Hemen yanımda bulunan Veli arkadaşta yaralandığını söyleyince bana cevabı "ben de yaralandım" oldu. Veli yoldaş, göbeğinden üç patlayıcı mermi yemişti. Yarası oldukça büyüktü. Benim ayaklarımda da çok fayandı. Sol ayağımdan bilek kemiği parçalanmış, et ve damarlar da koptuğundan derin bir çukur meydana gelmişti. Sağ ayağımdan aldığım yara ise normaldi. Diz kapağının alt eklem yerine isabet etmişti.

Veli arkadaşla aramızda 3 m. mesafe vardı. Bana yanıma gel dedi. Ben ayaklarımdan yaralı olduğumu söyleyince, kendisi değişmiş karnına rağmen sürünerek yanıma yetişti. Bu kısa süre içerisinde barbar siyonist güçler, biz yaralanıp düşüncü üzerimizden atlayıp bizi geçtiler. Her ikimiz de komalık durumdaydık. Ve ölüm denilen şeyin ne olduğunu rahatlıkla hissediyorduk. Yalarımızdan oluk oluk kan akıyordu. Kollarımızda takat kalmadığından elbiselerimizi yırtıp yalarımızı saramıyorduk. Bizim düşümüzde bu 60 m'lik tarlada 3 Filistinli arkadaş da yara almıştı. Tarla adeta kan gölüne dönmüş, ortalık iniltiyle çınlıyordu. Grubumuzdan sadece komutan ve bir arkadaş sağ olarak kurtulmuşlardı.

Yara aldığımızda saat 6 civarıydı. Ben ve Veli arkadaş durmadan sloganlar haykırıyorduk. Bir saate yakın yaralı olmamıza rağmen hiçbirimiz ölmemiştik. Korkunç bir susuzluk hepimizi kavuruyordu. Su su diye feryatlar yükseliyordu hepimizden. Yakınlarda herhangi bir su kaynağı yoktu ve olsaydı da bu halimizle yetişmemiz imkansızdı.

Siyonistler kaleye yetişmişler ve ele geçirmişlerdi. Saat gece 11 olmuştu.

Veli yoldaş ağır yaralana rağmen, daha önce de söylediği halde şu sözlerini durmadan yineliyordu: "Yurt dışına çıkmamızla üzerimizde taşıdığımız eksikliklerin farkına vararak, çoğu konularda kendimizi yenilemiş, bir yığın tecrübe sahibi olmuşuk. Geçmişte sıkı yanlarımızı bir an önce atıp, bunları yerine daha güçlü devrimci yanları koymak için büyük bir azimle çalıştık. Bu tecrübelerimizi halkımıza sunmaktan ölüm ne acı şey değil mi" diye soruyordu. Bunu yanlış anlamı endişesiyle de hemen

ekliyordu; "Bak yoldaş, halkımızın ve mücadelemizin bize sınırsız ihtiyacı vardı. Bundan dolayı bunları belirtiyorum, yoksa böylece kutsal bir görevde şehit düşmek, Partimizin proleter enternasyonalist onurunu güçlendirip yücelttiği gibi, mücadelemiz açısından da değerli biçimde büyüklüğe bir öneme sahiptir." Ben, konuşarak kendini yorma biraz dinlenmek lazım dedim de karşı çıktı; "Brak konuşalım yoldaş" diyerek devam etti: "Çok şeyler başarabilecek güce ulaşmıştık, edindiğimiz bir yığın tecrübe ve deneyimin yanında, her şeyimizle tam bir PKK kadrosu durumuna ulaşmıştık. Ülkeye gidebilseydik bu deneyim ve tecrübelerin yanında Partimizin ideolojik-politik anlayışını kitlelerin malı durumuna getirebilmek için durmadan, bıkmadan, herhangi bir engel tanımaksızın geceli gündüzlü uğraş verirdik. Böylece halkımızın, yüzyıllara varan kölelik zincirinden kurtulmasında herkesin devrimci rolü olduğu gibi, bizim de rolümüz büyük olacaktı. Fakat biz bu kutsal görevde şehit olacağımızdan bu rolü tatbik edemeyeceğiz" diyerek konuşmasını sürdürdü ve aynen şu cümlelerle noktalandı. "Partimizin devrimci doğru rotası mutlaka bir gün halkımızın kölelik zincirlerini koparır, onu bağımsızlığa götürecektir. Buna inancımız her zaman olduğu gibi şimdi de sonsuzdur. Keşke konuşmalarımızın ve sesimizin halkımıza ve Partimize ulaşabileceğine inanabilseydik. O zaman Partimize ve onun uğruna mücadele ettiği halkımıza olan sonsuz bağlılığımızı bu kısa cümlelerle ifade etmezdi."

Konuşmasını noktlayan Veli yoldaş, sloganları yeniden haykırmaya başladı. Slogan atarken dışarı taşan bağırsaklarının görünümü deşet veriyordu.

Sustuktan sonra ceplerini karıştıran Veli yoldaş, cebindeki 375 Lübnan lirasını çıkararak bana uzattı ve bu para Partindir. Hangimiz yaşıyarsak bu emaneti yerine ulaştırmalıyız dedi. Hemen ardından sırtındaki deri montkomeri çıkararak bana uzattı. Ben buna şiddetle karşı koyup tekrar gıymesi için ikaz ettiysem de beni dinlemedi. Konuşmalarının cevapsız kaldığını görünce şüpheledim ve yoldaşıma elimle dokundum. Hareketsizdi. Anladım ki şehit olmuştu. Ağır yaralarına rağmen 6 saate yakın yaşayan Veli yoldaşın bu kahramanca şehit düşüşü bana direnme gücü vermişti. Bu sefer sloganları tek başıma daha gur bir sesle haykırmaya başladım.

Yoldaşın çıkardığı montkomeri sırtıma geçirdim. Palarları da Partiyeye ulaştırmak amacıyla cebime koydum. Artık bu barınca gece sabaha dönüşüyordu. Bizi güzleyen buğday sümbülleri sürekli yuvarlanmalarından yere yatmışlardı. Şehit yoldaşın bedeni dışarda kalmıştı. Takatsız olduğumdan onu buğdayların içine çekmem olamazdı. Sürünerek topladığım ot ve buğday sümbülleriyle arkadaşımın cesedini örttüm. Kendim de burada kahramanca direnip şehit düşen yoldaşlarımızı sesini Partiyeye ve halka ulaştırmak için yaşamaya azmettim. Buna kendimi zorunlu görüyordum. Bu sorumluluğun verdiği azimle vücudumu ezilmeye buğdayların içine çekerek gizlenmeye çalıştım. Bu işleri tamamladığımda acı dolu ve asla unutulmayacak olan bu gecenin üzerine ilk güneş doğuyordu...

* ARNUN ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYORLAR!

* YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

* YAŞASIN HALKIMIZIN YÜCE ÖNDERİ PKK!

PKK SAVAŞÇILARI OLARAK, 6 HAZİRAN 1982'DE İSRAİL SİYONİZMİNİN GÜNEY LÜBNAN'I İŞGALİ DÖNEMİNDEKİ TAVRIMIZ ÜZERİNE

Azad

6 Haziran 1982 günü, İsrail siyonizminin ajanı Suad Haddad'ın top-
raklarının sınırında keşif yapmak
üzere, Filistin Demokratik Halk
Cephesi'ne bağlı 6 gerilla ile bir-
likte, Sur kentinin Avasat bölgesin-
den yola çıktı. Devriye grubumuz
keşif görevini gerçekleştirdikten
sonra geri dönerken, henüz kampa
uzak bir mesafede bulunduğumuz
bir sırada komutanımızdan telsizle,
daha hızlı hareket etmemiz yolunda
emir geldi. Çok hızlı bir tempoyla
ulaştığımız kampa komutanın ver-
diği talimat üzerine, Kıryat Simo-
ne'ye doğru yanımızda bulunan
grat roketlerini ateşledik. Daha
sonra kampa bulunan ağır silahları
tahrip ederek yanımıza aldığımız
yedek mermi ve el bombalarımızla
düşmana pusu kurmak üzere hare-
kete geçtik. Ancak gece bastırdığı
ve düşman bulunduğu yerden ha-
reketi geçmediği için o gece her-
hangi bir eylem olmadı. 7 Haziran
günü FKÖ'nün ortak silahlı güc-
leriyle birlikte kurdüğümüz pusuda
birkaç düşman tankını tahrip etti.
Eylemden sonra İsrail savaş uçak-
ları bölgeyi tarayarak bombaladı
ve bu nedenle bölgeyi terk etmek
zorunda kaldık.

Sur kentinin işgal edilmesiyle bir-
likte tüm silahlı ortak güçlerin
olduğu gibi, bizim gerilla birliğimi-
zin de merkezde bağlantısı kopmuş-
tu. Birlikte olduğumuz silahlı güc-
lerle Sur'a gidip düşmana karşı
direnme kararıylaştırdık. Yapıl-
ması gereken en doğru şey de
buydu. Ancak düşman Sur'un güney
ve doğusunda bulunan dağlık alan-
ları çok sayıda tankın desteğinde
piyade güçleriyle cember altına
almış ve güneydeki barış güçlerinin
askeri karargahını da işgal etmişti.
Bu nedenle Sur'a ancak doğu yö-
nünden girebilecektik. Akşam Halk
Cephesi'nin gerilla kamplarından
birine gittik. İki günlük sürekli
hareketlilik ve yemeksiz kalışımız
bizi alabildiğine yormuştu. Gerilla
kampında biraz dinlenmek için
mola verme ihtiyacı duyduk. Fakat
bu sırada düşmanın doğudan tank-
larla yaptığı kuşatma hareketi ve
aynı zamanda güney ve batı yönün-
den de düşman güçlerinin ilerlemesi
bizi üç ateşin arasında bıraktı.
Bizim karşı koyduğumuz için en
elverişli alan doğu yönüydü, bu
nedenle zaman kaybetmeden pusula-
ra yerleştik. Ancak, içinde bulun-
duğumuz köy kampının doğusunda
mezilenmiş bir gerilla grubunun
yanlışlıkla BKS ile düşmana doğru
izli mermilerle ateş etmesi üzerine
yerlerimiz keşfedildi. Düşman eyle-
min insiyatifini ele geçirerek bulun-
duğumuz alanı bombalamaya baş-
ladı. Böylece herhangi bir zarara
uğramadan alanı ele geçirdi.

Bu alandan uzaklaşmak için ge-
ce boyu yal aldık. Litan nehrine var-
madan, Sur'dan geri çekilen dost
güçlere rastladık. Onlar da bize ka-
tıldılar. Ertesi sabah, Sur'un tama-
men işgal edildiği, direnme olanağı
bulunmadığı, cephane, yemek, ba-
nırma vs. olanaklarının olmadığı
belirtilerek direnmekte olan Say-
da'ya gitme kararı alındı. Alınan
karar üzerine gerillalarla, direnmek
isteyenler veya istemeyenlerin kim-
ler olduğu soruldu ve gönüllü olarak
direnerek gerillaların bir bölümü-
nün Sur bölgesinden kalarak gruplar
halinde düşmana karşı vur-kaç
eylemlerine girişmesi kararlaştır-
ıldı. Elbette ki orada bulunan
PKK'li savaşçılar olarak döndü-
müzün de isteği bu eylemler içinde
yer almaktı. Gerilla birliğimizin
komutanı ile cephedeki ortak güc-
lerin diğer komutanlarını yanına
giderek; PKK savaşçıları olarak,

oluşturulacak gönüllü gerilla birlik-
leri içinde yer alacağımızı, Filistin
devriminin çıkarları için savaşmayı
enternasyonalist görevimiz olarak
kabul ettiğimizi, bu görevin yüce bir
görev olduğunun bilincinde olarak
halkımızın ve Partimizin direnişi-
çi anlayışına bağlı kalacağımızı ve bu
kararın hepimizin ortak kararı ol-
duğunu belirttik. Aynı zamanda
Filistin devriminin çıkarlarına hiz-
met edecek eylem ve görevlerde
Partimizin marksist-leninist disiplin-
ine bağlı olarak hareket edeceğimi-
zi söyledik. Bütün bunlar kar-
şısında başta Demokratik Cephe
olmak üzere FKÖ'nün tüm ortak
güç komutanları tavrımızı saygıyla
karşıladılar.

Gönüllülerin belirlenmiş olma-
sına rağmen, FKÖ'nün silahlı
ortak güçleri, Sur'da artık yapılabi-
lecek birşey kalmadığı, eldeki araç-
ların yeterli olmadığı, merkezle
ilişki kurma olanağı bulunmadığı
gibi gerekçelerle Sayda'ya gidip
orada direnecilerimizi bildirdiler ve
biz de alınan karara saygı göster-
dik. Ancak kararlar zamanında al-
namadığı ve geç kalındığı için Litan
nehri boyunca 4 gün beklemek
zorunda kaldık. İki yüze yakın
gerilla vardı ve bu kadar insana
yemek bulmak çok güçtü. Bu
nedenle gerillalar fiziki olarak
giderek güçsüzleşiyorlardı. Üstelik
radyolardan alınan haberler-
den de dört bir tarafımızda bulunan
alanların işgal altına alınmış bulun-
duğu, hareket olanaklarımızın so-
n derece kısıtlanmış olduğu anlaşı-
lıyordu. Eğer küçük gruplar halinde
Sayda'ya doğru yal alsaydık hem
hareket olanaklarımız geniş olurdu
ve hem de kayıp vermeden Sayda'-
ya girme şansımız artardı. Fakat so-
rumlarımız varolan güçleri ortak
hareket ettirmeyi düşünüyorlardı.
Ayrıca Sayda'ya girişte direniş-
çilerle nasıl ilişkiye geçeceklerini,
nereden ve nasıl Sayda'ya girecek-
lerini vb. bilemiyor ve bu nedenle
de direnme biçimini tam olarak
seçemiyorlardı. Bütün bunlara ra-
ğmen Sayda'ya doğru yal aldık. Aynı
15'inde siyonistlerin saldırısına
uğradık; 3 şehit verdik, 5 yaralı ve
bu sayıya eksi esir verdik. Aldığımız
bu darbeden sonra varolan güçler
üç bölüme ayrıldı. Aynı 16'sında
"Nehir Evli" de bizim grubumuz
derin bir vadide cember altına
alındı. Uzun bir direnişten sonra
50'ye yakın gerilla yakalandı. Biz-
ler: -4 PKK savaşçısı, Devrimci
Yol'dan 2 kişi, 2 Bangladeşli ve
Halkın Fedailer'i'nden 1 kişi-toplam
9 kişi bu cemberi yarmaya başladık.
Açlık, yorgunluk ve çevreyi bile-
meyişimiz gibi nedenlerle çok
büyük zorluklarla karşılaştık. Aynı
gece ben ve Devrimci Yol'dan bir
arkadaş yemek almak üzere bir
köye indik, ancak ihbar edilerek
İsrail'e yakalandık. Diğer arkadaşlar
ise, ikinci gün bir Bangladeşlinin
gruptan habersiz olarak köye git-
mesi ve yakalanarak düşmanı arka-
daşlar üzerine götürmesiyle yaka-
landılar. Böylece diğerleriyle birlikte
biz 4 PKK savaşçısı da yakalandık.
Ancak, esir düştükten sonra düş-
mana boyun eğmeyi asla kabul
etmeyerek dil bilmememize ra-
ğmen Filistinli savaş esirleriyle kay-
naşma, onlarla birlikte düşmana
karşı her şart altında direnme
tavrını seçtik.

Böylece anlayışları kendimize
temel alarak düşmana karşı kararlı
bir direniş gösterdik; ancak bu
direnme, özellikle ilk aylarda hiç de
kolay değildi. Herşeyden önce sa-
vaşın psikolojik etkisi savaş esirleri
üzerinde çok acı izler bırakmıştı.
İkincisi; kimse birbirini tanımıyor

ve bu da güvensizliğe yolaçıyordu.
Üçüncüsü; başlangıçta özellikle
sıradan halk esir kamplarına dol-
durulmuş olduğu için çoğunlukla
esirlik süresinin kısa olacağı düşü-
nüyor ve düşmanın kendi kendili-
ğini deşifre etmesini bekleyerek
hareketsiz kalıyorlardı. Nihayet;
bizlerin Arapça bilmeyişimiz zor-
lukları aşmada ihtiyaç duyduğum-
uz araçtan bizi yoksun bırakmak-
taydı.

Bütün bu zorluklara rağmen,
Ensar esir kamplarına vardığı-
mızda, esirliğimizin ikinci ayında
Filistin örgütlerine mensup birkaç
devrimciyle tanıştık ve hemen
kamp içinde çalışmaya başladık.
Bu çalışmalarımız çok güç şartlar
altında olmaktadır. Örneğin, esirle-
rin bulundukları kamptaki cadırları
esirleri dahi hareket etme olanakları
yoktu. Kamp muhtarı İsrail ajanıydı
(Abu Ahmet adında biri) ve ken-
disini görevlilerden de bizzat
İsraililerdi. Kamp içinde en küçük
bir hareket yapıldığında hemen
İsraililere haber veriyordu. (Nite-
kim, muhtarın ihbarı üzerine üç-
dört sefer sorgulamaya alındım ve
her seferinde çeşitli baskı ve
işkencelere maruz kaldım. Ancak
bu uygulamalar bizi yıldırmak bir
yana, kinimizi daha da artırdı ve
daha azimli bir direnişçi itti.) Bu
koşullarda ilişkilerimizi pusulalarla
yürütüyorduk ve bu çalışmalar so-
nucunda bir süre sonra kampa bir
direniş komitesi oluştu. Komite
faaliyetlerini kamp içi ile sınırlı tut-
mayarak kampi kurabileceğimiz
diğer kamplarda da aynı biçimde
komitelerin oluşturulması için ça-
lışıyorduk. Komitenin direniş faa-
liyetleri esirler üzerinde çok büyük
etkiler yarattı. Sabra ve Şatilla ka-
tlinami ve kamptaki keyfi işkence-
leri protesto amacıyla giriştiğimiz
ışyan sonucunda ilk olarak bizim
kampımızda esirlerin serbest do-
laşma hakkını elde ettik.

Bu çalışmalarımız Esir Hak-

larını Savunma Ortak Komitesi
oluşuncaya kadar devam etti.
Sözkonusu komitenin oluşmasın-
dan sonra örgütlenme çalışmaları
tüm kamplardaki örgütlerin anla-
yıslarına bırakıldı ve hücreler bi-
çiminde örgütlenmeler geliştirilmeye
başlandı. Böyle bir faaliyetin geliş-
mesinden sonra bizler, örgütlerin
örgütsel faaliyetlerine saygılı oldu-
ğumuzu ve bu faaliyetleri zede-
lemeyecek tarzda, esirlerin ortak
çıkarları için alınan kararlara biz-
zat pratik faaliyet içinde katılacağı-
mızı kendilerine bildirdik. Bu kar-
nımız olumlu ve yerinde bir karardı.
Bu anlayış temelinde birbirimizin
deneylerinden yararlanmak ola-
nağı daha da güçlüydü ve ken-
dilerine Kürdistan Ulusal Kurtuluş
Hareketinin deneylerini kavramak
için biz de kendileriyle birlikte
yoğun çalışmalar içine girdik. Dil
sorunumuzu aşgari ölçüde de olsa
çözümlediğimizde çeşitli örgütler-
den belirli gruplara sözlü seminer-
ler verdik. Kürdistan tarihi, KUKH'-
nin gelişmesi ve PKK Hareketinin
önderliğindeki kazanımlarımızı ya-
zılı olarak hazırlayıp dağıttık.
Ayrıca tüm örgütlerle tartışılma-
mız oluyordu. Savaş esirlerinin
ortak güçleriyle düşmana karşı
direnme üzerine görüş alış-veri-
şinde bulunuyorduk. Anlayışımıza
saygı gösteren esirlerin ortak güc-
leri komitelerde yer alarak faaliyet-
lere bu şekilde katılmamızı öner-
diler, ancak yukarıda vurguladığı-
mız anlayış bizim için en doğru
yoldu. Düşmana karşı her eyleme
aktif olarak katılarak, modern
Amerikan silahlarıyla donanmış
orduya karşı kutsal silahlarımız
olan taşlarla direndik.

Birbuçuk yıllık esirliğimiz sü-
resince yürüttüğümüz faaliyetlerle
esirlerin güçlü sempatisini kazan-
dık. Bu sempatiye karşılık duyduğum-
uz sorumluluk bizi daha güçlü
faaliyetlere itti. Bu nedenle; Kürdis-
tan halkının içinde bulunduğu ya-

şam koşullarını, PKK önderliğinde
gelişen Kürdistan halkının ulusal
kurtuluş hareketinin özelliklerini ve
direnme anlayışımızı, Partinin en-
ternasyonalist dayanışma anlayış-
ını kavramak için (tam yeterli ol-
masa dahi) aylık olarak Serxwebün
gazetesini yayınladık.

Bizler bütün bu anlayışlarımızı,
salt kişisel duygularımızdan veya
kişisel kinimizden dolayı geliştir-
medik, düşmana karşı bu nedenler-
den dolayı direnmedik. Tavrımız
temelinde yatan etkenler; halkı-
mıza ve Partimize olan sorumluluk
anlayışımız, PKK'nin bize verdiği
enternasyonalist direnişçi azim ve
PKK ideolojisinin bize kazandırdığı
devrimci kişilikler. Bizleri diren-
meye götüren işte bu değerlerdir.
Bu gerçeğin bilincinde olan Filistin
Kurtuluş Cephehleri, esirlik süresini
değerlendirme toplantılarında Par-
timize bağlılığımızı, kolektif çalış-
mamızı, devrimci ahlakımızı ve
direnişçi anlayışımızı iftiharla de-
ğerlendirdiler.

Ne var ki, bir buçuk yıllık esir-
likten kurtulduktan sonra Partimize
ulaştığımızda gülmüş bir iftirayla
karşılaştık; Bay Burkey'in gülmüş
iddiaları(!). Bay Burkey kendisinin
içinde bulunduğu durumu gizlemek
için bizi kaçınıklılık suçluyor! Ne
var ki, bunca şehidin döktükleri
kutsal kana saygısızlık, cezasını
tarihte kötü ödeyecektir. Bay Bur-
key bugün bu cezanın pençesi altın-
da ölmek için çırpınarak küfür
yağdırmaktadır. Ancak bu boşuna
bir çabadır ve artık ulusal kurtuluş
fırtınası sömürgecilikle birlikte on-
ların artıklarını da beraberinde
sürüp temizleyecektir.

* Kahrolsun Sömürgecilik
ve Emperyalizm!

* Yaşasın Halkların
Enternasyonalist Birliği!

Savaşın Son Gününe Kadar En Ön Saflardaydık

ŞEMDİN

koruyabildik.

7 Haziran gecesi gelen bir talimat
üzere kampi terkederek, başka bir
alana taşındık. İsrail siyonistleri,
Haziran'ın altısında denizden askeri
çıkarma yapmış ve ayrıca irtibatı kes-
mek amacıyla önemli noktalara da
helikopterlerle indirme yapmıştı. Düş-
man saldırısı tüm canavarlığıyla sü-
rüyordu. Aynı yedisinde, gündüz saat
13'00 haberlerini dinlemek üzere, tüm
yoldaşlar bir araya gelip oturduk. Kal-
dığımız yer bahçelik bir yerd. Yal-
nızca bir arkadaşımız Filistinlilerle
beraber devriyeye çıkmıştı. Haberler
biter-bitmez anında hepimiz yerleri-
mize geçtik. Aradan 5 dakika bile ge-
çmeden, oturup radyo dinlediğimiz
noktaya bir havan topu düştü. Mevzi-
lendirmiş yerler bu noktaya yakın
olduğundan, havan'ın düşmesiyle bir-
likte toz, toprak ve duman içerisinde
kaldık. Biraz sonra, benden biraz
ileride bulunan Zeki arkadaş sesle-
nerek, yaralandığını bildirdi. Hemen
yanına gittim, yerde yatıyordu Düşen
havan topunun bir parçası ayağına
isabet ederek kocaman bir yara aç-
mıştı, yaradan tek bir damla kan
akmıyordu. Zeki yoldaş, Partide, dev-
rim ve komünizme olan gereklemi
incinçıyla, "Yaşasın proleterya en-
ternasyonalizmi!" "Yaşasın halkı-
mızın şanlı önderi PKK!" "Yaşasın
Filistin halkının devrimci direnişi!"
"Kahrolsun siyonizm, emperyalizm
ve sömürgeci-faşist Türk devleti!"
sloganlarını haykırıyordu. Bu arada
diğer arkadaşlar da yanımıza geldiler.

Tercüman arkadaş hemen komutanın
yanına giderek sarğı bizi getirilmesini
ve ambulans çağırılmasını istedi. Biz
iki arkadaş, Zeki yoldaş merdivenler-
den aşağıya taşıyarak kapının önünde
ambulansı beklemeye başladık. Bu
arada siyonist düşman tüm şiddetleyle
karan, havadan ve denizden şehire
bomba yağdıyordu. Şehir toz, du-
man ve alevler içinde kalmıştı, vah-
şice saldırılar durmak bilmiyordu.
Ambulansı beklediğimiz sırada da
siyonist uçaklar üstümüzde sinekler
gibi dolaşıyor; sağımızdaki, solumuz-
daki binalar bombalıyor, evleri ha-
vaya uçuruyorlardı. Yanmı saat kadar
sonra ambulans geldi. Yanına Arapça
bilen bir arkadaşla vererek Zeki yoldaş
hastahaneye gönderdik.

Ambulansın ayrılmamasından hemen
sonra komutanın emri üzerine Filis-
tinli savaşçılarla birlikte hepimiz o
alanı terk ettik. Tek sıra halinde ve 5-6
metre aralıklarla bahçeden ayrılarak
şehir merkezindeki Cephe bürosuna
gittik. Burada yarım saat kaldıktan
sonra, düşmanın hastahaneye saldı-
rdığı bildirilerek oraya gitmemiz tali-
matı verildi. Yine tek sıra halinde
Cephe'nin hastahanesine gitmeye
başladık. Ancak bu arada bazı Filis-
tinli askerlerin silahlarını bırakarak
gizlice kaçtıklarını üzüntüyle farket-
tik. Bunlar şüphesiz ki davalanma
inançları kalmamış, kendi halkının
içinde bulunduğu o duruma rağmen,
kendi sefil yaşantılarını kurtarmaktan
başka şey düşünemeyecek kadar ruh-

Devamı S: 19'da

Zaferin Garantisi Halklarımızın Militan Dayanışmasından Geçiyor!

SUNUŞ

Bu yazı; insanlık ve özgürlük düşmanı faşistlerin yığılması yapılarını enkazları altında kan veren gözlerini hayata yeni açmış bebenin; "uluslararası kanunların" enkazları altında kan veren muhtaç, hasta ve yaralıların, kadın, ihtiyar ve çocukların insanlığı ve tarihe seslenişidir. Filistin devrimi saflarında proleter enternasyonalist anlayış doğrultusunda mücadele veren kahraman savaşçıların; siyonizmin "Ansar" esir kamplarındaki savunmasız savaş esirlerinin; ülkesinden kovulmuş, yarısı kayan mazlum Filistin halkının ve Lübnan'lıların emperyalizme, siyonizme ve gericiğe karşı direş direş kavgasından seslenişidir.

Gördüğüm, duyduğum gerçek olayları yansıtan bu yazıyı esir kamplarındaki Arap ve diğer voldaşlarımızın yardımı ile yazdım...

Bu yazıyı; bir yazar, bir gazeteci veya bir edebiyatçı olarak değil; salt enternasyonalist bir devrimci olarak yazmayı tarihi bir görev olarak bildim. Yazının yeterli olduğunu iddia edemem, fakat bazı gerçekleri görme açısından yararlı olacağına inandığım için yazdım.

Bu yazı, iki bölüme ayrılmıştır. Birinci bölümü, savaş dönemini ve bazı görüşleri, ikinci bölümü ise, savaş esirlerinin siyonizmin yeni-nazi kamplarındaki yaşamalarını ve siyonistlerin insanlık dışı uygulamalarına karşı direniş mücadelelerini konu almaktadır.

GİRİŞ

Bizler, Kürdistan devriminin önderi olan PKK'nın savaşçıları ve Kürdistan devrimcileri olarak, ülkemizde faşist-Türk sömürgecilerine ve yerli işbirlikçilerine karşı devrimci savaş içinde zor günler yaşadık. Halkımızı ve onun önderi yüce Partimizi yok etmek istedikler; çeşitli kompolar, dolaylı ve dolaysız savaşlar, imha politikaları yürüttüler; insanlarımızı tüküm tüküm zindanlara doldurdur, katliamlar uyguladılar, düşüncelerimizi yenmek, bizi teslim almak istedikler. Fakat beceremediler. Zindanlarda; işkencede ayakları ve kolları kırılan 16 yaşındaki çocuktan, her türlü insanlık dışı ve gayri ahlaki uygulamalara katıl tutulan 60 yaşındaki ihtiyar kadına kadar direndik. Diyarbakır zindanlarında kahraman komünistlerin, yığıl Kürdistan halkının önder evlatlarının kızları kanlarıyla boyanmış köhne koğuşlar ve hücreler Kürdistan dağlarında kızıl kanlarla sloganların yazıldığı olduğu "GAB" kayalar devrimci direnişimizin ve onurlu oluşumuzun keşifleridir.

Baskıları yıldırmadı düşmanın; aksine özgürlüğe, komünizme ve sonsuz barışa olan inancımızı daha da pekiştirdi... Onlar bizi durduramadılar... Çünkü, emperyalist, sömürgeci, faşist ve gerici halkanın haklı mücadelelerini durdurabilmeleri mümkün değildir. Ve biz, onları ülkemizden kovuncaya kadar, ve devrim şehitlerinin kanıyla sulanan topraklarda kırmızı çiçekler açıncaya kadar, ve yok olmamızı isteyenler yok oluncaya kadar durmayacağız.

Bizler, ülkemizde olduğu gibi dışarda da, gittiğimiz her yerde, Filistin'de, Lübnan'da... proleter enternasyonalist anlayış doğrultusunda, Filistin ve Lübnanlı devrimci ve yurtseverlerle aynı ölem uğrunda emperyalistlere, İsrail siyonistlerine ve maketlere karşı en ön cephelede omuz omuza savaşacağız... Onlarca şehit ve yaralı verdik; Kürdistan halkının ve devriminin yaratmış olduğu en yüce değerler olan komünist kanı döktük... İşgal altında olan Filistin'deki zindanlarda işkencede bir ağzından devrim türkülleri söyledik, bir tabakta bir kashıkla, birlikte yemek yedik, bir sigarayı on kişi birlikte içtik, soğuk gecelerde bir battaniye altında sırtımızı birbirine dayayarak birbirimizi ısıttık, dil bilmiyorduk, baskılarımızla, tavırlarımızla duygularımızı birbirimize anlatmaya çalıştık...

"Ansar" esir kamplarında savunmasız esirlere sıkılan faşist kurşunlarına karşı birlikte göğüs gerdik; kendimizi faşist cellatlara karşı savunmak için taş ve sopalarla yarı yarıya birlikte direndik; yazılarımız, resimlerimiz, şiirlerimiz kurşun oldu; kalem ve defter olmadığında beyaz taşlarla alüminyum ve tahta parçalarına civillerle, dikenli tellerle yap çizdik; tüneleler kazıp fırlarlar gerçekleştirdik; işbirlikçi muhbir güçleri çeşitli mücadele biçimleri ile etkisizleştirmeye çalıştık; kıscakları her hareket ve eylemimizle düşmanı kahretti... Tabii ki bu uğurda kan da döktük, yine de yılmadık, aksine düşmana olan kinimiz daha da arttı; halkımızın istemi olan zafer, özgürlük ve barış için direndik, direniyoruz ve direneceğiz... **DİRENMEK YAŞAMAKTIR...**

LÜBNAN'DA

1982'nin renga renk baharı doğanın güzelliğine katmıştı. Tabiat insanları için yeni bir gelin gibi giyinip gelmişti sanki. Ve bu günlerde kızıl güneş gelinin renkli elbiselerini yavaş yavaş sarartmaya başlıyordu.

Hava serin ve sakindi. Akdenizin dalgaları kıyıya yavaş yavaş çarparken bile gürüyor, çekilirken kendisi ile birlikte bir yığın kum taneğini de denizin derinliklerine doğru sürükliyordu. Balıkçılar küçük tekneleri ile noktalar gibi dalgalar arasında bir kalıp bir iniyorlardı. Bazı balıkçıların ağları çekerken yükselttikleri neşeli sesler, diğer motorların dikkatini çekiyor, merak ve neşeli gülüşler birbirine kaynaşıyordu. Mart kuşları, balıkçı kuşları kanatlarıyla havayı yararak denize dalıp çıkıyor, kendilerine göre bir şeyler konuşuyor, anlaşılmasız seslerini denizin engin yüzüne yarıyorlardı. Tüm bunlar, savaşın acılarından, açlıktan ve sömürdülerin kaç insanı bu mutluk veriyordu. Ve bu, yaşamı hala tadamamış insanı, gerçek ve özlenen hıyalar alemine götürüyordu. Onu bu hıyalarından uzaklaştıran ise, vahşi savaş uçaklarının sesleri olacaktı.

● 5 Haziran 1982

Lübnan semaları pırıl pırıl, her tarafta sesizlik içinde insanlar... Arabalar vızır vızır çalışıyor. Hayatın başlangıcı için yepyeni bir gündüz bugün... "Uğultular geliyor..." Kasırga gibi sessizliği yırtan vahşi uçak sesleri idi duyulan. İnsanlar, göz açıp kapayana kadar bir süreyi alan bu kısa anda neye uğradıklarını bile anlayamadılar; ta ki kendilerini biraz toparlayıncaya kadar. Bu kasırga, bilinenlerden çok farklıydı. Uçaklar köy, kasaba, şehir demeden yıkıyor; kadın, yaşlı, çocuk, suşuz demeden öldürürken, her şeyden uzak hıyalarla dalan insanın rüyasını alt-üst ediyor, onu istediği dışarda günün acı gerçekleriyle karşı karşıya getiriyordu.

Emperyalizmin uşağı, Arap gericiğinin işbirlikçisi İsrail siyonizminin saldırgan ordusu, Lübnan'da kalan göçmen Filistin halkına ve önderi FKÖ'ye, Lübnan halkına ve ilerici kurtuluş hareketlerine karşı büyük imha saldırısını 1982'nin Haziran'ında bizzat ABD'nin kararı ile başlatmıştı. Havadan, karadan ve denizden geliştirilen saldırı, kasırga gibi uğuldayan vahşi sesler hayat sahnesinde yeni bir perde açarken, savaşın geçeceği gözler önüne acı bir şekilde seriyordu.

İnsanlar kaçıyor, küçük bebeler ağlıyor, sähipsiz kalmış çocuklardan pınlı annesini, kimi babasını istiyor, ağlayan bir bebe yerde yatan annesinin cansız bedeni üstünde bir şeyler arıyor. Neden annesi onu gülerken kucaklamıyor; neden yavrucağı sinesine bastırıyor; neden gözyaşlarını indirecek, onu neşelendirecek meymeyi ağzına verip emziriyor? Kimbilir, belki her zaman ağırlı du bu bebe... Annesi onu kucaklar ve öperdi; çışık koparıken, susması için besbesinin ağzına beklediğini yerleştirirdi. Şimdi bu bebe tüm acı gerçeklerden habersiz, göz yaşlarıyla dolmuş bulanık görüntü veren gözleri ile, annesinin göğsü üstünde çaresiz ve umutsuzca etrafına bakınıyordu...

Yerleşim merkezlerindeki yıkık binaların çöktükleri arasında görünen param parça olmuş cesetlerden akan kanlar pıhtılaşmıştı. Beyaz elbiseler üstündeki kan lekeleri yıkılan binaların tozları ile örtülmüş, asil kızıl rengini kaybederek soluk bir renk almıştı.

Günlere süren savaşta atılan tonlarca bombanın harabeye çevirdiği yerleşim merkezlerinde enkazlar arasında kalan cesetler, güneşin sıcak ve kavurucu etkisi ile şişmiş, korkunç ve dayanılmaz bir kokuyu etrafa saçarak baharın güzel kokusu üstünde egemenlik sağlıyordu. Koku organından beyne iletilen bu kokuya irade bile zor tahammül ediyordu.

Güzel ve renga renk çiçekler Waşington fabrikalarında üretilen bombaların sarınel parçalarına hedef olmuş; başlan güdülerinden kopmuş; güneşin yakıcı etkisi ile sarı olup solmuş ve yerde büzgün yatan bu çiçeklerin çiçek oldukları yıkıntıların tozları altında zor fark ediliyordu.

Solan kanlar ve şişen cesetler üzerinde kara sinekler kümeleniyor, bazan patlayan bir bombanın çikardığı vahşi sesin etkisi ile uçuşup dağılıyor, fakat yine konuşuyorlardı. Kara sineklerin azıklarını terk etme gibi bir niyetleri olduğu pek görülüyordu.

Arnun Kalesi Kahramanları

Lübnan'ın Güneyindeki Nebatiye kentine

5-6 km. uzaklıkta bulunan Arnun kalesi, tarihi bir kaledir. İkinci Dünya Savaşında Hitler Almanya'sının Fransa'yı işgal etmesi, dıştaki kritik durumları ve halkların gelişen mücadelesi karşısında, Fransızlar Lübnan'dan çekilmek zorunda kalmış ve ardından burada "bağımsız" bir devlet ilan edilmişti. Bu tarihten sonra, Arnun kalesi, Lübnan ordusu için İsrail sınırını gözetleme noktası olmuştu. 1969'dan sonra Ürdün'den gelen Filistin devriminin silahlı güçleri ise, buraya, 1976'larda Lübnan ordusunun içindeki yurtsever güçlerin yardımı ile verleşmişlerdi.

Arnun kalesi yıllardan beri İsrail siyonizmi ile Filistin devriminin silahlı direnişçi güçleri arasında süren savaşın en uç noktası olmasına rağmen, sağlam bir mevzi olarak 1982'nin Haziran'ına kadar direniş güçlerinin elinde kalmıştı.

Nebatiye ovasında bulunan Arnun kalesi, kuzey-doğusundan gelen Litan nehriyle, güneyde İsrail hududundan ayrılır. Litan nehrinin geçtiği vadi, İsrail ve Suad Haddat düşmanının Filistin direniş güçlerinden ayrıran derin bir vadidir. Lübnan'ın kuzeyinden başlayan bu vadi, batıdan doğuya ve doğudan güneye uzanan "Bekaa" vadisinin bir uzantısı durumundadır. Akdeniz'de de açılan ve bir hilal biçimini andıran bu vadinin çevrelediği yer, Lübnan topraklarının büyük bölümünü ve en dağlık kesimini içine alır. Bu nedenle, Litan vadisi stratejik bir öneme sahiptir. Arnun kalesi, bu vadinin İsrail hududuna en yakın temas noktasında bulunan ve direniş güçlerinin elinde olan bir kale idi. Bu nedenden dolayı, Arnun kalesi ve çevresi, İsrail siyonistlerinin Lübnan'ı işgalinde ilk hedeflerden biriydi.

● 6 Haziran 1982

Saat 1630 dolayları... hava serin, doğanın tüm canlılığı üzerinde. Güneş Akdeniz'in derinliklerine doğru gömülmeye hazırlanmış, denizin yüzeyine kızıl bir renk saçmıştı. Arnun kalesinden yaklaşık 1 km. uzaklıkta bulunan Yahmur köyü civıl civıl kaynaşıyor, sokaklarda insan sesleri, çocuk haykırışları ve hayvanların gürültüsü bir hayli canlılık arz ediyordu. Hasat biçmekten dönen köylüler, ellerinde oraklar, konuşa konuşa köye doğru yürürken hallerinden yorgun oldukları belliydi. Gün, son hareketliliğini ve gürültüsünü yaşıyordu. Köyün üst tarafındaki Arnun kalesinde, bölgede iki gündür süren uçak bombardımanına rağmen, bir sessizlik vardı. Nebatiye'de Sam-7 ile bir siyonist uçağının düşürülmesi Filistinlilerin moralini yükseltmişti ve çok canlı idiler. Bir grup gerilla, kalenin alt tarafında bulunan bir evde oturma sohbet ediyorlardı... neşeli idiler, konuşup gülüyorlardı. Grubun içinde bulunan dört kişi arapça bilmiyordu. Bu grup, Türkiye'nin sömürgeci egemenliği altında bulunan Kuzey-Batı Kürdistan'dan Filistin'e eğitim gelenlerdi... PKK'ye mensup olan bu partizanlar, Filistin devriminin askeri tecrübelerinden yararlanmak ve Partilerin onlara vermiş olduğu enternasyonalist görevlerini yerine getirmek için burada bulunuyorlardı.

Partizan grubunun içinde bulunduğu evin mutfak bölümünde akşam yemeği yapılıyor... Bu işle uğraşan Partizanlar, nefis bir yemek yapmışlardı. Dışardaki arkadaşları bu nefis kokuyu ta dışardan hissetmişlerdi. Yemek hazırlanmış, nöbetçinin dışardaki herkes yemeğe çağrılmıştı. Dışarda kalan nöbetçi Kürdistanlı bir Partizandı.

Saat 17'ye geliyordu. Grup, açık olan radyoda Türkçe haberleri dinliyordu. Radyo, İsrail'in havadan, karadan ve denizden Lübnan'ı işgal ederek ilerlediğini açıklıyordu. Grubun telsizlisi, bu haberi daha önce telsizden öğrenmişti. Nöbetçi, silah seslerini uzaktan ve yakından duymaya başlamıştı bile. Bulundukları yere ates açılmıştı, her taraf alevler içinde idi. Kurumus otlar, benzin dökmüş pamuk gibi yanıyor; kurşunlar gök yarılmışcasına yağan yağmuru andırıyordu... Öyle ki, havada uçan sinek bile zor kurtuluyor.

Binlerce silah birden ateş ve ölüm kusuyordu. Her yer adım adım taranıyor ve kaleye doğru gelineyordu. Fakat arazi biraz engelbeli idi. Grubun kaldığı yer ise biraz daha çukurdu ve tepenin ardına düşüyordu. Bu nedenle fazla kurşun almiyordu. Fakat karanlılık yavaş yavaş bastıkça, İsrail siyonistleri, kaleye ve çevresine yaklaşıyorlardı. Nebatiye ile olan çevre bağlantısı kesilmişti. Arnun kalesi üç taraftan çembere alınmıştı. Düşman çemberi giderek daralıyordu. Partizanlar grubu konuşmuş, görünmeyen düşman güçlerinin görünmesini bekliyorlardı. Düşmanın kurduğu sürekli ateş hattı altında yarım metre yerden yüksek yürürmenin olanağı yoktu. Partizan grubunun Filistinli sorumlusu, evden çıkıp araziye yayılma ve çeşitli

yerlerde siper almayı emretmişti. Evin her an bombalanabileceğini söylüyordu. Kalede, bu gruba bağlı ayrı bir grup daha bulunuyordu. Ama, bu grupla ilişkiler kesilmiş durumda idi. İsrail siyonistleri kaleye girmişlerdi, fakat kaledeki gruptan hiç kimse eve doğru gelmemişti. Telsizle olan bağlantı da kesildiğinden tümünün öldüğü düşünülüyordu. (Evden çıkıp araziye yayılan grup, komutanla birlikte yedi kişi idi... Yukarda kalan grubun sayısı da aynıydı.)

Bir ara, ateş hattı aşağıdaki grubun bulunduğu alanda hafiflemişti. Grup; çemberi yapıp, dışına çıkmak istiyordu. Karşılıklı çatışmalar başlamıştı. Partizanların kurduğu ateş hattı düşmanı etkileyecek üstün güce sahip değildi. Düşmana sıkılan bir kurşun yüzlerce mermiyi kendi üstüne çeviriyordu. Partizan grubu alevler içinde idi. Artık karanlılık çökmüştü. Partizan grubunun bulunduğu yerden ateş kesilmişti. Partizanlardan iki Filistinli ayrı yarıyordu. Kürdistanlı Partizanlardan biri şehit düşmüştü, ikisi ise yaralıydı. Komutan ve bir Kürdistanlı Partizan görünürde yoktular. İhtilaller başlamıştı, partizanlar birbirlerinden yardım bekliyorlardı. Fakat bunu sağlama olanağı yoktu, çünkü herkes yaralıydı ve hareket etme olanağı çok azdı. Gecenin karanlılığı artık tümüyle hakimiyetini kurmuştu. Gerilla grubunu tarayan ateş hattı da susmuştu. Fakat silah sesleri her taraftan geliyor, silahlar susmak bilmiyordu. İsrail siyonistleri gerillaların bulunduğu yere gelmemişlerdi.

Yaralı bir Kürdistanlı Partizan (Veli), diğer yoldaşına hafif ve derinden seslenip onun yardımına gelmesini istiyordu, birbirine en yakın olan ikisiydi. Çağırın Partizan (Veli) iki kurşun yararı almıştı. Kurşunlardan biri sırttan, diğeri yandan öne doğru karın kısmını parçalayarak dışarı çıkmışlardı. Kan oluk oluk akıyordu... Kan akışını önlemek için tüm elbiselerini parçalayıp karnına bağlamaya başlamıştı ve yavaş yavaş sürünerek diğer yoldaşına yaklaşıyordu... Bu arada slogan atmaya başlamıştı: "KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SİYONİZM!... DİRENMEK YAŞAMAKTIR!... YAŞASIN KÜRDİSTAN HALKININ YÜCE ÖNDERİ PKK VE ONUN ENTERNASYONALİST ANLAYIŞI!" Veli'nin sesi ağız yarasına ve herşeye rağmen yarıldı. Diğer yoldaşına yaklaştı ve durumunu soruyordu. Adnan andındaki yoldaşı iki bacakları yara aldığı belirtilirken, yarasını bağlamak ve kanın akışını engellemek için elbiselerini parçalıyor, yarasını bu bez parçaları ile sarmaya çalışıyordu. Sol ayağındaki yara feci idi. Ayak topuğundan giren kurşun, bileğini parçalayarak çıkmıştı. Botlarının içi kan olmuştu. Diğer bacağından dızden yukarı kemige saplanarak kurşun dışarıya çıkmamıştı, kemikte saplı olarak kalmıştı. Adnan, bu hali ile yürüyebilecek durumda değildi... Veli'nin yarası ağırdı ve Veli durumun farkında idi, hayatını kaybedeceğini hissediyordu. Fakat yoldaşı (Adnan) ile konuşurken sakındı... Yoldaşına; Partiye, mücadeleyi, Kürdistan'dan buraya kadar ne için geldiklerini bir kez daha tekrarlayıp, şunları söylüyordu: «Yoldaş, ben ülkem, halkımı, Partiye ve nihai amacımız olan komünizmi sevdim, bunlara inandım, bu uğurda başımı koydum... Benim, PKK'nın dünya komünist hareketinin Kürdistan'daki bir kolu ve onun kopmaz bir parçası olduğuna sonsuz inancım vardır... Buraya; Filistin devriminin tecrübelerinden yararlanmak, yeni şeyler öğrenmek ve Partimizin Kürdistan halkı adına Filistin devrimi ile geliştirdiği enternasyonalist ittifak temelinde, Kürdistan devrimini tanıtmak, sıcak ve canlı ilişkiler geliştirmek, bu anlamda Filistin ve Lübnan devrimcileri ile, hayatın her alanında, halklarımızın ortak özlemi olan özgürlük ve bağımsızlık savaşında omuz omuza çarpışmak için geldik. Biz, yüce komünizm davası için, Hitler faşizmine karşı Doğu Avrupa'da, Balkanlar'da özgürlük naraları savurarak oluk oluk kanını döken Sovyet proletaryasının komünist, yiğit ve kahraman evlatlarından, Ernesto'dan, Kamboçya'daki Vietnamlılardan farklı değiliz ve olamayız da... Biz, böyle bir anlayışla Kürdistan'daki tek temsilcisi olan PKK'nın savaşçılarıyız...» Aynı duyguları paylaşarak dinleyen Adnan, yoldaşına kendisini yormamasını söylüyordu, Veli'nin durumunun ağır olduğunu anlamıştı. Ama Veli, susmuyordu, kalan son enerjisini, son solugunu inançlarını haykurmaya sakladığı belliydi. Adnan, Veli'nin konuşması karşısında, sessize dinlemeye devam etti. Veli konuşmasına devamla şunları söylüyordu: «Yoldaş, benim içimde yalnız bir hasret kaldı... Ben Filistin devriminden aldığım tecrübeleri Kürdistan'da uygulamak isterdim, ama, herhalde kismet olmayacak... Eğer ölürsen... yoldaş, en yüce görev olan; Partimizin enternasyonalist görevi içinde ölmüş olacağız. Kanımız, ülkemizin üzerindeki asırların karangini aydınlatacak kızıl bir meşale olacaktır. Bunlardan hiç kuşkunuz yoktur...» Veli elbiselerini çıkarmaya başlamıştı, sıcağtan şikayet ediyordu. Üstündeki eşyaları Adnan'a verdi. Yoldaşına verdiği eşyaların içinde üçüzyet-

mişbeş (375) lira Lübnan parası vardı. Veli bunları yoldaşına teslim ederken; «Bunlar Partinin malıdır, sağ kalırsanız bunları Partiye teslim edeceksiniz, eğer ben sağ kalırsam ben Partiye teslim edeceğim» diyordu. Sonra yavaş bir seda ile devrim türkülerinden birini söylemeye başlamıştı...

«Munzur kızgın Munzur kırmızı
Munzur kızıl kan akıyor
Ölümlerimiz dehşeti
İşgalciye korku salıyor.

Gelini de gelini Kürdün gelini
Dağlara verir, mazuzere verir,
İşgalciye vermez elini!

Saydam bir camdır kırılan yüzleri
Bahara açılan çiçekler gibi
Kahpece kurşunlarımızın çok çocukları
Toprağı suluyor kızıl kanlar.

Gelini de gelini Kürdün gelini
Dağlara verir, mazuzere verir
İşgalciye vermez elini!

Bir ağ gibi suyu sarıyor
Genç kızlarımızın kanıyor
Süngü uçlarında dona kalıyor
Bebelermizin hiçkırıklan...

Gelini de gelini Kürdün gelini
Dağlara verir, mazuzere verir
Hayına vermez elini...»

Veli türküyü bitirmişti. -1937-38'lerde Türk sömürgecileri, Dersim (Tunceli)'de yaşlı-geç, kadın-cocuk ayırımı yapmadan 20 binden fazla Kürt insanını katledip, Munzur'a dökmüşlerdi... Genç kızların, çocukların, tap-taze çiçek gibi kanı Munzur'u kızıla boyamıştı. O yıl (1938), Munzur nehrindeki kanların kızılığını kilometrelerce uzaklıktan görül-
düğü söylenmektedir- Kendi yöresine özgü olan bu halk türküsü ile halkına ve özgürlüğe olan sevgisini belirtirken, Veli yoldaş, özgürlük düşmanı barbar emperyalistlere ve faşistlere olan kinini bir kez daha haykarmıştı... ve... şimdi, başını sessizce yerdaki kollarna dayamıştı.

Saat gecenin 24'üne doğru geliyordu. Yeni bir güne giriyordu. Adnan, yoldaşlarının inilti-
lerini duymuş, Veli'nin sessiz durumundan tedirgin olmuştu... Bir ara Veli'ye elini dokun-
durarak "Veli yoldaş... Veli yoldaş..." diye ses-
lenmişti. Fakat Veli'den hiç bir ses çıkmamıştı. Sessizce sonsuz uykuya dalmıştı Veli. Kahramanca şehit olmuştu. Veli, sanki derin ve tatlı bir uykuydu. Gözleri kapalı idi, yaşı-
madan kopmuş salt bir cesetti ama, bu yapısıyla dip dibi idi. Bir komutan gibi Adnan yoldaşının etkilişiy ve Adnan'ın direnç gücünü artırıyordu. Öyle ki, kendi durumunu unutmuş düşünce-
lere dalmıştı Adnan. Parti'ye yetmişmek, kutsal görev olarak yoldaşının söylediklerini ve tüm olanları Parti'ye iletmek, bunun için de güçlü olmak gerektiği inancında idi. Fakat zordu. Nasıl yürüyecekti? İki ayağı da sakattı ve diğer yoldaşların durumundan habersizdi. Yaralı Arap yoldaşlarının durumu ne olacaktı?... Hep bunları düşünüyordu. Epey kan kaybetmişti, yerdan kalkacak durumda değildi. Ama yine de kendisini toparlaması, Arap yoldaşlarının yanına gitmesi ve çevreye göz atıp diğer yoldaş-
larını bulması gerekiyordu. Bunun için de ne pahasına olursa olsun sürünmeli, gitmeliydi... Ve kararını vermişti.

Saat 100'e doğru gelirken, hava soğumaya başlamıştı. Şiddetli bir soğuk değildi ama, Adnan üşüyordu. Çünkü yarısı soğumuş, ya-
rının verdiği acı çoğalmıştı. Yaraya bağladığı bez parçaları, kanın donması sonucu taş gibi ol-
muştu. Vücudundaki ter, hareketsizlikten so-
ğumaya başlamıştı. En basit bir hareketlen-
mede büyük acılar hissediyordu. Bu acılar içinde kendisini yine de toparlayabilmiş, yar olan tüm gücüyle dirseklerine dayanarak sür-
rümeye ve çevreye göz atmaya başlamıştı. Çok ağır hareket ediyordu. Özellikle sok ayak bileği parçalanmış, bacağından sarkıyordu. Yarın saatte 40-50 metre zor sürünebiliyordu. Bu ara iki cesede rastlamıştı; bunlar Filistinli iki yoldaş idi, şehit olmuşlardı. Filistinli olan bu Arap yoldaşlarından birinin cesedi dikkatini çekmişti. Filistinli bu yoldaş, Kalafnikofunu iki kolu ile bir sevgili gibi kucaklayıp öylece can vermişti... Bu yiğitte ölüm Adnan'ı daha dirençli kıldı. Sızılar içinde olmasına rağmen, dirsekleri ile sürünürken, arasıra diğer yoldaş-
larına seslenmeyi ihmal etmiyordu Adnan.

Çevre sakindi; hafif esen rüzgârın salladığı sarımsık buğdayların hisrısından başka, kısa aralıklarla uzaklardan top sesleri duyuluyordu. Bunun dışında sessizlik hakimdi. Adnan, kale-
deki 7 yoldaşın düşüncesinde; acaba onlar ne olmuştu?... Esir mi, şehit mi olmuşlardı? Yoksa, onlar da yaralı mıydılar?... vs. vs. Bir yığın cevapsız soruyu kafasından geçirmişti. Artık yoldaşlarını bir daha göreceğini tahmin etmiyordu. Yalnız başıyadı, gitmesi gerektiği inancındaydı...

Göküzü açık, yıldızlar parlıyordu. Adnan, parlayan yıldızların ışıkları altında dirseklerine dayanarak sürünüyordu... Buğdayların içinde dalmıştı; biraz sürünüyor, fakat süründüğü süreden daha çok dinleniyordu. Susuzluk, açlık, yarının verdiği acılar, kan kaybının ver-
diği taksatsızlık ve baş dönmesi yol gitmesini engelliyordu. Günlere yürüdüğü yolda; buğ-
day başaklarını yiyerek, nemli yerlerdeki topra-

ğı emerek yaşam kavgası veriyordu.

● 14 Haziran 1982

Saat sabahın dördü; yavaş yavaş çevre aydınlanmaya başlıyordu. Adnan; bazen dirsek-
leri ile bazen de bir ağaç parçasını karnına dayayarak günlerce yoliyürmüştü, elleri ve karnı kasaları ağacın sürtünmesi ile hep yara olmuş, kabuk bağlamıştı, yorgundu... Yavaş yavaş doğan güneşin çevreyi aydınlatmasıyla, Ad-
nan, yakında bir köyün olduğunu farketti. Zeytinliklere yakın, bir kısmı biçilmiş bir buğ-
day tarlası ve bir su havuzu görmüştü... İyi bir kahvaltı yapabilecek! Zaten o haliyle köye gidemezdi. Başı dolanıyordu, fakat düşmemek için var gücüyle direniyordu, kendisini serbest bırakıyordu. Su havuzundan doyuncaya ka-
dar su içtikten sonra, buğday başağı toplayıp, elleri içinde öğüterek taneleri samandan ayırıp yiyordu. Köy ile arası pek uzak olmadığı halde gitmeyi düşünmüyordu. Özellikle siyonistlere teslim edilebileceğini düşünerek, zeytin ağaç-
larından birinin üstüne çıkıp akşamı beklemeyi ve daha sonra köye girmeyi uygun bulmuş ve bekleme kararı vermişti. Çıktığı zeytin ağacı-
nın dalları çok inceydi. Adnan dengeli oturma-
makta çok zorluk çekiyordu.

Artık güneş hayli yüksekti. Köylüler yavaş yavaş hasat tarlasına ekin biçmeye geliyo-
lardı. Gelenler etrafa beyaz bezler astıkları sonra oraklarla buğday biçmeye başlamış-
lardı... Adnan, buğday biçen köylüleri seyre-
diyordu. Bir ara inip yanlarına gitmeye, on-
lardan yiyecek, içecek ve yaralarını tedavi etmek için ilaç istemeye niyetlenmişti. Fakat, yakala-
namamak için beklemeyi, sabırlı olmayı daha uygun buldu; doğru olan da buydu. Çünkü köy-
lülere tanımıyor, dil bilmiyordu ve üstelik üstün-
deki elbiseler askeri idi. Her tarafı kan ve toprak içindeydi. Günboş, köylülere o incecek zeytin dalının üstünde, güneşin yakıcı sıcağı altında, yaralı, aç-susuz halde seyretilmiş, bacakları uyuşmuştu... Çok yorgundu, uykusu geliyor ve tek tarafı üzerinde kalmıyordu. Ağaç dalının kalçasına temas ettiği yeri sürekli değiştiriyor, böylece bacaklarının uyuşukluğunu az da olsa hafifletmeye çalışıyordu. Ekin biçen köylüler, köye doğru yol almışlardı. Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı... hafif bir rüzgâr esi-
yordu. Adnan, aç, susuz ve bitkin bir haldeydi. Yavaşça ağaçtan inmiş, fakat bacaklarının uyuşukluğunu gidermek için ağacın altında biraz beklemek zorunda kalmıştı. Artık hava tümüyle kararmıştı. Adnan, bazen sürünerek bazen de yanındaki ağacı karnına dayayarak dizleri üstünde köye doğru ilerliyordu. Köye, tarlalar ve taşlar arasında, 15 dakikalık yolu 3 saatte alarak gidebilmişti.

Adnan Ahmet yoldaşın yaralı ayağından bir görüntü.

Köyün dıştan yıkık bir görünümü vardı, yapıları tümü ile taştan idi. Yedi veya sekiz haneden oluşmuş, evlerden bir kısmı ise yıkılmış. Yakılan binaların daha önceden mi, yoksa savaş esnasında mı böyle olduğu farkedile-
miyordu. Adnan; köyün ilk girişinde bulunan, ön tarafı yıkık, kapısı olmayan bir evin içine gir-
mişti. Evin iç kesiminde bazı eşyalar bulu-
nuyordu, ama görünürde hiç kimse yoktu, evin terk edilmiş olduğu belliydi. Ama, birileri burayı bazı ihtiyaçları için kullanmış olacaktı her halde. Biraz karanlık olduğu için her şeyi gözle göreme olanağı yoktu. Adnan bulduğu bir bataniye parçasını yeri serdi. Yorgunluğun verdiği bitkinlik ve daha önceden uykusuz oluşu, uzanmaz hemen uykuya dal-
masına neden olmuştu.

● 15 Haziran 1982

Hayatın başlangıcı için yepyeni bir gün doğ-
muştu. Güneş karanlığın bağından yavaşça sınırlanır, sabahın şafağındaki aydınlığı dün-
yaya can katmış, yeni bir hareketlilik sağ-
lamıştı. Adnan, sabah erken uyanmıştı. Gü-
neşin doğmasına rağmen, köyde hala bir ses-
sizlik vardı. Adnan yiyecek bir şeyler aramış, fakat zeytin yağı dolu bir tenekeden başka hiç-
bir şey bulamamıştı. Zeytin yağının yararı için kullanılması uygun buldu. Yağı naylon bir teşte boğaltıp ayağını testin içine daldırdıktan sonra, sekiz günden beri taşıdığı kurumuş olan aya-
ğına sarılı bezleri yumuşatarak, yarayı yavaş yavaş yavaş açmaya başladı. Açılan yaranın içi beyaz kurtlarla dolmuştu. Epey süren yarayı açma işlemini ona çok acı vermiş, ama kurtları gördü-

ğünde yarının acılarını unutmıştu bile. Bir bez parçası alıp yarının içindeki kurtları iyice temizledikten sonra, biraz tuz basmayı dü-
şündü. Daha önceden bu konuda bilgisi vardı. "Olanaksızlıklar içinde yarının kurtlanma-
ması için yarının içine tuzun basılması iyidir." Fakat tuzu bulamadı...

"Hamra" köyünde bir canlanma vardı. Ekin biçmeye gidenler, hayvanları otlatmaya götürülenler, evlerinin önünü temizlemeye baş-
layan kuzar... Köylüler civil civil çalışı-
yordu. Hava ısınmıştı. Evinin önünde bir şeylerle uğraşan şışman bir kadın sürünerek kendisine doğru gelen birini görmüştü. 5-10 metre uzagındaydı süren. Sürüne biraz bakarak hemen içeriye dalmıştı. Dışarıya çıktı-
ğında elinde bir sopa vardı. Anlaşılmayan bir şeyler söylüyordu. Adnan, söylenen bu Arapça sözlerden fazla bir şey anlamamıştı ama, isten-
mediğini kadının hal ve hareketlerinden fark-
etmişti. Adnan'ın, hiç de dönüp gidecek hali yoktu... aç, susuz ve iki ayağından yaralı bir nerye gidebilirdi ki? Günlere üstünde süründüğü taşlar dizlerini ve ellerini hep yara-
bere içinde bırakmıştı. 25 yaşında olmasına rağmen, yaşamı boyunca bu kadar süre yerde sürünmediği gibi, namert insanlara da muhtaç olmamıştı. Ama ne yapabilir ki... başka çaresi yoktu! Adnan, ellerini cebine atıp para çıkarmıştı, bildiği bir kaç Arapça kelimeyi ardarda dızmış ve "masan..., may..., hıbis..., may, may..." diye tekrarlamıştı. Şış-
man kadın ise sürekli "fiş..., fiş..., Muhanb..., ruh..., ruh..." derken, evden iki kız çıkmıştı. Bunlardan biri büyük, diğeri küçüktü. Büyük kız, gelir gelmez annesinin dediklerini tekrarl-
layıp, ona yarımcı olmaya başlamıştı. Küçükü ise sessiz ve üzgün bir tavır içine idi. Bu üzgün hali farkedilmiyor, fakat kendisi açık davran-
maktan çekiniyordu. Şışman kadın büyük kızın kulağına birşeyler fısıldamıştı ve büyük kız hemen ekin tarlalarna doğru hızlı adımlarla köyden ayrıldı.

Tarladaki insanlar oraklarını sallayıp ekin biçerken, sırtları her eğikti. Sadece, ellerini dolduran buğday kabzalarını bir yere birik-
tirme esasında sırtlarını doğrultuyorlardı. Uzunca ağaçların başlarına takılı beyaz bezler hafif rüzgârın etkisi ile sallanıyordu. Bir ara, köyden buğday tarlalarına doğru bir genç kızın geldiği görüldü. İrgatlar ellerindeki orakları bırakmış, sırtlarını doğrultmuş, onlara doğru aceleyle gelen kızı merakla bakıyorlardı. İç-
lerinden biri tarladan ayrılarak kızı doğru gitti. Kıza yetiştikten sonra bir şeyler konuşan adam, elindeki orağı yere bırakarak sessizce uzak-
laştı. Kimse bir şey anlamamıştı olanlardan, herkes öyle bakakalmıştı.

Köyde durum değişmemişti, fakat bir ara küçük kız, yaralı gençle konuşmak istiyor-
muşcasına gene yaklaşmıştı... Acıdığı bel-
liydi... Fakat konuşuyordu bir türlü. Hemen döndü evin içine daldı. Çıktığında elleri koltuk-
larının altındaydı, bir şeyler gizlediği belli oluyordu. Genç yaklaşıp öylece durmuştu... Şışman kadın o ara içeriye girmişti, görünürde kimseler yoktu. Fırsattan yararlanarak küçük kız, koltuklarının altında gizlediği eşyaları hız-
la yaralı gençce uzattı. Eşyalar, bir lokma ince sac ekmegine sarılı biraz süzülüşü yoğurt (lebne), diğeri ise plastik bir bardakta biraz içecek soğuk su idi. Küçük kızın endişesi yüzün-
den okunuyordu. Sürekli sağına soluna ba-
kıyor, çevresini kontrol ediyordu. Yaralı genç, kızın endişesini anlıyordu. Kızın verdiklerini bir çarpıda zulaya indirmiş ve boş bardağı hemen kızı uzatmıştı bile. Tüm bunlar ani ve seri olmuştu; her ikisi de mutluysa.

Saat 1100'e doğru geliyordu. Hamra köyü sessizdi. Fakat birazdan köyün toprak yolunda bir kaç askeri arabanın geldiği görüldü. Yol köyün içine varmadığından, arabalar köyün biraz uzagında durmuşlardı. Hamra köylülere ve tarlada ekin biçenler, gelen arabaların sesi ile irkilmiş, ne olacağını endişe ile izliyorlardı. Hamra köyündeki sessizlik ağırlaşmıştı. Etraf sarılan genç, namların gölgesinde kalmıştı. Gençin tüm emeği boşa gitmişti, sonunda yakayı ele vermişti. İsrailliler, bu yaralı yabancı genci alıp götürüyorlardı. İriyan bir asker, bazen onu kollarında tutup yerde sürükleyerek, bazen de ellerinden tutarak yürümesini sağ-
layan elindeki tüfeğin kabzası ile dövmeyi de ihmal etmiyordu. Hamra köylülere ve özellikle küçük kız üzgün üzgün, götürülen yaralının ardından bakakalmıştı.

● 6 Haziran 1982

Saat 17'ye yaklaşıyor, tanklar ve toprak talanla kaleyi dövüyordu. Kale dış taraftan sarılmıştı. Nebatiye ve kale arası bağlantı, olduğu gibi kesilmişti. Helikopterle Nebatiye ve Arnun kalesi arasında boydan boya indirme yapan İsrail güçlerinin bir kanadı Nebatiye'yi kuşatmaya çalışarak ileriye doğru giderken, diğer kanat geriye doğru kaleyi kuşatmaya baş-
lamıştı. Böyle bir taktiği izlemelerinin iki nedeni vardı. Birincisi, Nebatiye'den kaleye gelecek tek yardım yolunu kesmek, ikincisi ise; İsrail'in kendi hududundan kaleyi direkt işgal etmesinin mümkün olmaması idi. Çünkü kara vasıtalarının ve piyadelerin içinde derin Litan vadisi engeldi. İsrail daha önce havadan iki gün yaptığı bombalamalardan sonra bu taktiği uygulamıştı ve bu taktik İsrail güçlerinin Arnun'daki saldırısında başan oranını artır-
mıştı.

Arun kalesi batdan, güney-batdan ve kuze-
y-batdan işgalci siyonistlerce kuşatıl-
mıştı. İşgalciler sürekli bir ateş hattı altında kaleye doğru vahşice ilerliyorlardı. Kaleden sıkılan bir kurşunun çıktığı yere, binlerce kurşun üst üste yağıyordu... İki günden beri devam eden uçak bombardmanı, kalede hiç bir güçlü savunma noktası bırakmamıştı. Düş-
man, uçaksavar ve top bataryalarının bulun-
duğu noktaların büyük bölümüne tonlarca bomba yağdırarak imha etmişti.

Siyonist işgalciler, kalenin çevresini ve içi-
ni kuşatmışlardı. Karşılıklı çatışmalar daha ya-
kın mesafelerde yapılmaya başlanmıştı. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Kalenin altı tarafında Demokratik Cephe'ye ait olan karargahta bulun-
an 7 kişilik partizan grubunda iki yaralı vardı. Yaralı partizanlardan biri Filistinli, diğeri Kür-
distanlıydı. Çatışmalar her tarafı sarmış, ale-
ver içindeki tüm çevre yanyordu. İşgalci siyonistler artık barmakların ağzına kadar gel-
miş içine ateş ediyorlardı. Yaralı olan Kürdi-
stanlı partizan barmakların ağzında yere düşmü-
ştü, siyonistler koldan tutup dışarıya çekmiş-
lerdi partizani. Partizan (Rüstem), sloganlar haykırıyordu. Siyonistler onu kurşuna dizdiler. Vahşetin en büyüğüydü bu. Yaralı bir savaş esirini kurşuna dizmişlerdi!!! Yaralı olan Filis-
tinli de açılan ateş sonucu şehit oldu. Ateş yoğun tarama şeklinde devam ediyordu. Kür-
distanlı partizanların grup sorulmuşu (Halil) da yaralanmıştı, diğerlerin sloganları haykırıyordu düşmana karşı. Yoldaşlarına haykırıyordu: «Vurun yoldaşlar, vurun siyonistlere. Diren-
mek Yaşamak, Teslimiyet İhanettir! Ya-
şasın Partimiz! Yaşasın Enternasyonalizm» Halil bu haykırışlarıyla silahını otomatikçe bağ-
lamış ve ileriye atılmıştı. Ön taraftaki siperlere yetmişmiş ki, düşmanın kahpe kurşunları onun vücuduna saplandı. Yoldaşının yere düştüğünü gören Ahmet adındaki PKK Partizanı, ona doğru hızla ilerlemeye başladı. Düşmana ateş ederek ileriye atılırken «Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm! Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük» sloganlarını haykırıyordu.

Düşman, tünelin mevcut olan iki ağızını kapatmış içeriye doğru ateş ediyordu. Tüneli başka tünelle bağlayan bir pencere vardı. Diğer tünellerde tüm olanları diğer pencereden duyma olanağına sahiptiler. Düşman içerideki direnişi kolayca kuramıyordu; güçlü bir dire-
nişle karşılaşıyorlardı. İçeriye girmekten de korkuyorlardı. Düşman, başka silah kullan-
maya başlamıştı. Savaş kurallarına aykırı olan öldürücü gazdı bu silah!... Gazın kokusunu his-
sedene Ahmet, barmakların en geri kesimlerine... yatılan yere çekilmişti. Ve orada öldürücü gazın etkisi ile boğularak şehit oldu. Barnak-
ların birinde, bir Kürdistanlı, bir Filistinli iki partizan kalmıştı, işgalci siyonistler barmak-
ların içine girmiyorlardı... Böyle bir işleme gerek bile duymuyorlardı, ellerindeki teknik ve modern silahlarla içeridekileri etkisizleştirili-
yorlardı. Öldürücü zehirli gazlar kullaniyor-
lardı. Ve böylece kaleyi zaptetmişlerdi.

Savaş esnasında FDKC'inde enternasyo-
nalist görev yapan bir PKK Partizanı, bu olan-
ları anlatırken konuşmasına devamla şöyle diyor: «Ben yaralandıktan sonra bir taş yan-
gının arasında kendimi gizlemeye çalıştım. Silah sesleri kesilmişti, sabaha kadar orada kaldım. Grupta beraber olduğum yoldaşların çoğunun şehit olduğunu, ancak sabahleyin tünellerde baktıktan sonra öğrenebilmiştim. Halil yoldaş, siperin arkasında sırt üstü yere yıkılmış bir vaziyette idi... beş on metre ötesinde Ahmet yoldaş, somyenin üstüne yüz-
üstü kapanık, bacakları yere doğru sarmış bir vaziyetteydi, vücudunda yara izi yoktu. Ufak sınırlarında da öldürücü yaralar olma-
dıkı belli oluyordu, sıyrıklardan fazla kan da akma-
mıştı, bunun için zehirli gazla öldürüldüğüne

eminim... Diğer taraftaki Kemal ve Filistinli yoldaşların cesedini de iyice görme olanağı bulabilirdim. Bu ikişil iki şehit olan yoldaşlar...» PKK'lı Partizan bir duruktan sonra konuş-
masına şöyle devam ediyordu: «Şunu belirt-
mekte yarar görüyorum; işgalci siyonistler barmak tünellerinin hiç birisine girmemiş-
lerdi, hiçbir eşya, ceset veya silaha dokunul-
mamıştı, her şey olduğu yerde duruyordu...»

Teknik açıdan gelişkin savaş silahlarına, araç ve gereçlerine sahip olan işgalci siyonist-
ler, saldırı avantajını ellerinde bulunduyor-
lardı. Ve aynı zamanda teknik üstünlüğe sahiptiler. Partizanlar, hareketsiz ve insiya-
tivist bir savunma içine girmişlerdi. Böylece; düşman ordusu, Lübnan'daki işbirlikçisi Ke-
taiplerin de yardımıyla Filistin direniş güç-
lerine karşı taktiksel askeri başarı sağlamıştı. Fakat, Arnun esir kamplarında duyduğumuz kadanyla, savaşın ilk günlerinde ellerinde beyaz bayraklarla siyonistleri karşılayanlar; bugün ellerinde bombalarla kendilerini siyo-
nistlerin tanklarıyla birlikte Nebatiye ve diğer bölgelerde havaya uçuruyorlar. Ve şunu iyi biliyoruz ki, siyonistlerin işgal etkileri ve yüz-
binlerce masum insanın kanının aktığı bu topraklardaki halkın gelecekteki direnişi, bu toprakları düşmana (siyonizme) mezar ede-
cektir. Siyonizm ve emperyalizm, umudundan daha büyük bir direnişle karşılaşacaktır. Bu patlamalar fazla uzak bir zamana kalmayacak ve Lübnan, siyonizm için en büyük tarihi yenil-
ginin alanı olabilecektir.

YERLEŞİM ALANLARINDA VE DAĞLARDA OPERASYON BİÇİMİ

İsrail siyonistleri 5-6 Haziran'da genel saldırıya başlamışlardı. Üç koldan yapılan saldırı, iki günlük bir süre içinde Sayda'ya kadar ılgallı sağlamıştı. ılgallı edilen 40-45 km'lik bu alanda yerleşim merkezleri ve bağlantılarının tümü İsrail ordusunun denetimine girmişti. İsrail bunu şöyle gerçekleştirmişti; iki gün süreli havadan, karadan ve denizden yoğun bombardıman ateşine tutmuş, önemli savunma noktalarının çoğunu böylece etkisizleştirmişti. Bir uçaksavar bataryasının siktği bir şarjör mermiye karşılık, bataryanın bulunduğu alana binlerce ton bomba yağdırılmaktaydı.

Siyonistler ılgallı salt hudut noktalarından başlamamıştı. Özellikle denizden ve havadan yerleşim merkezlerinin ara bağlantılarının bombaladıkları sonra, bu noktalara asker, tank vb. askeri araçları helikopter ve feribotlarla indiriyor, yerleşim merkezleri arasındaki bağlantıyı sağlayan bu yolları keserek çembere alıyordu. Şehirdeki direniş kırılana kadar; dışardan direniş noktaları sürekli bombalanıyordu. Bu işlemlerden sonra hoparlörle yerleşim merkezlerinde bulunanların dışarı çıkmasını istiyordu. Bu işlem pek uzun sürmüyordu. Her taraftan ellerinde beyaz bayraklar, istenilen alana doğru binlerce insanın toplandığını gördükten sonra kadın, çocuk, yaşlı ve gençler birbirinden ayrıldılar ve insanlar göçüne geçiriliyordu. Çeşitli ajan ve muhbir güçleri aracılığıyla insanları bir kısmını seçiyor ve daha önce bağıtılmış olduğu binalara bu seçtiği insanları dolduruyordu. Toplanan insanları sırtlarına haklarında elde ettikleri bilgileri göre ibranice birşeyler yazıyor, elleri ve gözleri bağlanıyordu. Daha sonra sırtta yazılara göre sorgulamalar, meydan dayakları başlıyordu... Bir kısım esir sorgusuz bir şekilde kurşuna diziliyordu... Kurbanlık koyun gibi adam öldürüyorlardı... Savaş esirlerinin başında bekleyen nöbetçiler; elleri, gözleri bağlı esirlerin üstünü başını arıyor, saat, para, altın yüzükler, kıymetli eşyalar vs. ne bulur, ne beğenirlerse alıyor ve ceplerine indiriyorlardı. Esirlerin sırtlarındaki yazıları okuyanlar, yazı hoşuna gitmemişse veya hele Filistinli bir sorumlu olduğu belirtiliyorsa, yanındaki kasatırayı çıkıp yan boşluklarına sırtına sessizce saplayıp çukıyıyorlardı... Bunu yaptıktan sonra cesedi olduğu yerde terk ediliyordu. Soran veya araştıran hiç kimse yoktu... Bazı esirler de günlerce elleri göğzleri bağlı, aç, susuz bir halde sessizce can veriyorlardı... Bu insanların öldüğü ancak cesetlerinin kokması ile anlaşılabilirdi. Cesetler toplandıktan sonra, dozerlerin açtıkları çukurlara gömülüp üstleri kapatılıyordu...

Şehirler, siyonistler tarafından, özellikle Güney'in 45 km'lik alanı içinde, tümü ile denetim altına alınmıştı. Çarşıda gezen herkesin kendi koluna mühür vurması gerekiyordu veya mahalle muhtarlarının tasiti ile çeşitli sürelerle çeşitli bölgelerde geçerli olmak üzere kartlar veya kimlik yerine geçen kağıt ve vesikalar verilmeekteydi... Evlerde, köylerde, tarlalarda, bir çok yerlerde özellikle iş sahalanında beyaz bayrakların asılması gerekiyordu... Zaten İsrail ordusunun ılgallı başlattığı ilk dönemden başlayarak, genel olarak beyaz bayrakları dikilemeye başlanmıştı bile... Tüm bu işlemler aracılığıyla kısa bir dönemde, siyonistler denetimi sağlayabiliyor, çalışmalarını organize edebiliyor veya denetimi sağlama yoluyla direniş kırması kolaylaştırabiliyordu. Yerleşim merkezlerinde genel güvenlik sağlandıktan sonra, bölge-bölge ve koordineli bir şekilde dağlar taranıyor, yerleşim merkezlerinin dışına çıkmış, kendini gizleyen gerilla gruplarına karşı geniş operasyonlar düzenleyebiliyordu.

Dağlardaki operasyonlar siyonistlerce şöyle yapıldı:

Daha önceden tesbit edilmiş alanlar, özellikle şüpheli ormanlık veya ihbar edilmiş alanlar tanklar, panzerler vs. çeşitli araçlarla karadan sarılamak ve yoğun top ateşine tutulmaktaydı. Toprak karış karşı bombalandıktan sonra, bombalanan alan üstünde alçak uçuşla gezen helikopterlerden ağır otomatik silahlarla ormanlık ve şüpheli yerler bir daha taranmaktaydı. Operasyon alanına tonlarca bomba ve mermi yağdırıldıktan sonra, piyadeler avcı kolları oluşturarak o alanı adım adım kursunlayarak yeniden tarıyor ve temizliyorlardı... Dikenli ve girilemeyen alanlar ateşe veriliyordu ya da böylelikle "Ormanı imha edici aslanı yakalama operasyonu" gerçekleştirilmiş oluyordu.

SAYDA

Safa'da sorgulama ve İbranice yazılı kağıt:

SUR'un "Avsat" muntıkasındaki "Dıramış" köyünden Sayda'ya doğru dağlardan 10 güne yakın yol yürüdük. Bu süre içinde çeşitli yerlerde eylemler düzenledik ve siyonistlerle çatışmalara girdik. İsrail'in operasyonlarına (özellikle bulundugumuz alanlarda) rağmen yakalanmadan operasyonlardan ustaca sıyrılabilirdik. Bu süre içinde yiyecek çok az bulabildik; salt limon kabuklarının içindeki beyaz etli

kesimi ve yolda toplanıp ceplerimize doldurduğumuz buğday başaklarından ayırdığımız buğday tanelerini yiyorduk.

Dağlarda günlerce yürümüşük, yorgun ve bitkin bir halimiz vardı, açlık ve susuzluk yorgunluğumuzu daha da artırıyordu.

Geceleri yol yürüyör, gündüzleri hareket etmiyorduk, çevreye keşif devriyeleri (iki kişilik) gönderip etrafta olup-bitenleri öğreniyor ve imkan varsa yiyecek ve içecek temin etmeye çalışıyorduk... 10 güne yakın yol yürümeden sonra Nebatiye-Sayda yolunu geçmiş ve (14.6.1982'de "Vadi Zifti"de) istirahat etmiştik.

● 14. 6. 1982

Saat 17'ye geliyordu, güneş yavaş yavaş önümüzdeki dağların ardından (batıya) doğru kaybolmaya başlamıştı. Kendimizi kamufle ettiğimiz yerden çıkıp bir vadiye imiştik (Vadi Zifti). Bizden önce de oraya gelenler olmuştu. Tepedeki köyde bulunan siyonist askerleri onları görmüş olacaktı. Biz daha vadiye yetişmeden silah seslerini işitmeye başlamıştık. İsraililerle büyük bir çatışmamız olmuştu, bu çatışma esasında iki şehit vermiştik. Bir ara silahlar karışıklı susmuştu. Hepimiz dağılmış siperlerin arındaydık. O anda şöyle bir ilginç olaya tanık olduk: Havlayan bir köpeğin bulundugumuz yere doğru kaçtığını farkettik, afalladık çoğumuz. Köpeği bir tilki kovalıyordu, Tilki, köpeği 15 m. yakınımda kadar kovalamıştı ve daha sonra dönüp gitmişti... Karanlık çökmüştü, artık toplanmamak, bir araya gelmek gerekiyordu. Herkes mevzilendiği alandan çıkmıştı. Fakat bizimle olanların çoğu yoktu, her halde kaybetmiştik birbirimizi. Bulundugumuz alanda 9 kişi kalmıştı. Dördümüze Kürdistanlı, iki Türkiyeli, iki Bangladeşli ve bir İranlı idi, hepimiz de yabancydık. Dil bilmiyör, bölgeyi de tanımyorduk, seslenince dururdu da değildi. Düşman hemen ıstı tarafımızdaki köyde idi. Nerede olduğumuzu da iyi bilmiyorduk, yoldaşlarımızı nasıl bulacaktık? Tüm durumu değerlendiren sessizce tartıştıktan sonra, kendi aramızdaki dil zorluklarına rağmen karara varmıştık: hep kuzeye doğru yürüyecektik; ta ki devrim güçleri ile karşılaşana kadar...

Geceleri yürüyor, uygun gördüğümüz yerlerde konaklayarak gündüzü orada geçiriyorduk. 16 Haziran 1982 günüydü. Yüksek bir tepenin yamacında uygun bir yer bulup kendimizi gizlemiştik ve istirahat ediyorduk, gece iyi yürüyebilemek için... Bulundugumuz alanda büyük bir operasyon yapıldı. Her taraf tanklarla top atışına tutulmuştu. Kurşunlar yağmur gibi helikopterlerden operasyon alanına (bizim bulundugumuz alana) yağıyordu. Hemen ardından piyade avcı kolları adım adım alanı taramaya başlamıştı, bize doğru geliyordu. Biz iki grup halinde kendimizi kamufle etmiştik, ve hemen silaha sarılmıştık; eğer bizi görürse veya fark etme durumları olursa ateş edecektik; karar öyle verilmişti. Çünkü ben önde idim ve silahı tutabilecek tek kişi varam o da bendim, böylelikle dışarı çıkıp hepimiz çatışacaktık. Bize doğru gelen avcı kolu hemen üst tarafımızda 5-10 m. uzaklıkta bir taşın üstüne oturmıştı, ibranice konuşuyorlardı. Tek gezen biri, bir ara bizim bulundugumuz yere kadar gelmiş ve geri dönmüştü, fakat bizi görmemişlerdi, bundan emindik. Çünkü yerimiz çok uygundu. Zaten aşkama olmaya başlamıştı, yavaş yavaş siyonistler de toplanıp gitmeye başlamışlardı ve böylece operasyonu büyük bir başarıyla atlattığımız...

Güneş batmış, karanlık olmuştu. Yamaçtaki köyün elektrik lambaları tek tek parlamaya, köyün içindeki yüksek ve beyaz minarenden ezan okunmaya başlamıştı. Hristiyan köylerde, daha önceden duyduğumuza göre, özellikle Ketayepiler (faşistler) in bulundugunu biliyorlardı. Bu nedenle, müslüman köyünü gördüğümüzde biraz umutlanmıştık. Hani ya yiyecek, içecek vs. ihtiyaçlarımızı temin edebilirdik. Herhalde köyde dükkan da olacaktı. Yiyecek, içecek ve diğer ihtiyaçlarımızı temin etmek için iki yoldaşımızı göndermeyi uygun bulmuştuk: Biri Türkiyeli devrimci hareketinden (Dev-Yol), diğeri Kürdistan devrimci hareketinden (PKK). Bu iki yoldaşa gerekli para verildikten sonra, istekler söylemişim ve özellikle köyün alt tarafındaki bir ev gösterilerek oraya gitmelerini istemiştik.

Yeni yapılan bir binanın yanındaki sacdan yapılmış içi su dolu depodan su içtikten sonra, oturmış sessizce sohbet ediyorduk... Aniden köyden köpek sesleri, armdan bir silah sesi duyuldu, izli işaret mermisi sıklıkmıştı. Ardından bir sessizlik köşüverdi köyün üstüne. Gözler köyde... Umudumuz vardı, yemek, su ve sigara gelecekti. Bir sessizlik vardı aramızda; etraf can kulağıyla dinliyor ve yoldaşların dönmelerini bekliyorduk. Fakat bekleyişimiz tümiyle boştu!!! Göğe çıkan izli mermi hepimiz dikkatini çekmişti; hepimiz dondu kalmıştı bu olaydan sonra. Böyle bir durumun olabileceğini tahmin etmiştik ama, bu kadar basit olabileceğini tahmin etmiyorduk. Yoldaşlarımızın köyün ortasına kadar gideceklerine inanmıyorduk. Fakat onların bir gerçektir. Göye giden yoldaşlarımız istenildiği gibi hareket etmediklerinden, pusuya düşürölerek yakalanmışlardı. Olayı kesin anlamak için biraz daha beklemiştik. Fakat hiç bir hareket yoktu, yakalandıklarına kesin karar verdikten sonra yer değiştirmemiz ve yolumuza devam etmemiz gere-

kiyordu ve kararımız da öyle oldu.

Çok zor yollardan, sarı ve derin vadilerden gecenin karanlığında durmadan yol alıyorduk... 17.6.1982'nin sabahına doğru bir köyün yakınına gelmiştik, sabah ezanı okunuyordu köyde. Aç, susuz, yorgun ve yuksuzdük (Hepsinden çok susuzluk dayanılacak bir durum değildi). Lübnan dağları da corak kupa-kuru dağlardı. O kadar yol yürüydük, yalnız bir Litan nehrine suya rastlayabilmıştik, tüm bunlar yol yürümeyi engelliyordu. Zaten 7 kişilik bir grup kalmıştı. Yer yapıp yatmayı kararlaştırdık. Uygun bulduğumuz bir yerde yaptığımız barınaklara gızlendik. Üç bölünmüştük (3-2-2); üç bir yerde, iki bir yerde, iki bir yerde. Ben, İranlı ve grubun sorumlusu yoldaş birlikte idik; iki Bangladeşli bir arada; bir Türkiyeli ve Kürdistanlı bir arada kalmayı uygun bulmuş ve hiç kimsenin bizden habersiz dışarıya çıkmayacağını, ancak bizim verdiğimiz habere göre çıkılacağını belirttikten sonra, tüm kişisel ihtiyaçların içinde temin edilmesini kararlaştırmıştık. Ve böylece herkes yerine yerleştirdikten sonra, son olarak biz de yerimize yerleşip yatmaya başlamıştık. Fakat soğuk ve diğer durumlar uykuyu engelliyordu, ta güneş doğana kadar sağa sola kıvranmıştik, güneş doğduktan sonra soğukta uyumuyuşanlar gibi sağa sola kıvrılarak kendimizi biraz ısıtıp yatmaya denedik. Fakat boştu..., böylece bir ara dalmıştık...

LÜBNAN DAĞLARINDA

● 17.6.1982

Silah sesleri, helikopter ve tank sesleri bizi tatlı uykudan uyandırıyor, gızlendiğimiz yerden her tarafı olmasa da üstümüzde dolaşan helikopter ve etrafımızdaki bazı tank ve panzerleri görebilmıştik. Saat 12-13 dolayındaydı. Bulundugumuz yere ateş edilmişti, neye uğradığımızı şaşırıyorduk. Namımlar başımıza dayanmıştı, dışarı çıkmamız isteniyordu... İranlı yoldaş yanımda hafif yaranlanmıştı. Ellerimizi kaldırarak gızlendiğimiz yerden çıktık. Geçer-se yanımızdaki Bangladeşlilerden biri kaçmış ve teslim olmuştu. Siyonistleri üstümüze getiren de oydu.

Siyonistleri bizi sorgulamaya tabi tutmuşlardı, bizden kimin Filistinli ve grup sorumlusu olduğunu soruluyordu. Biz bilmiyoruz diyorduk, Filistinli kimse yok! Sorulmuşuda da yok, diyorduk hep. Ellerimizi, gözlerimizi bağlayıp bizi arabalara bindirdiler. Arabayla epey yol gittikten sonra durduk, arabanın içinden tekmele-nerek yere itildik, arabaların arka kapıları açık olduğundan elimiz, gözümüz bağlı halde olduğu gibi yere düştük, düşük vaziyette tüfek dipçikleri ve tekmeleler kafalarımıza, vücudumuzun her yerine iniyor. Hemen ardından kollarımızdan tutup bizi ılireye doğru sürüklemeye başlamışlardı. Çimlerle örtülü bir yere sürüklenmiştik. Ben ellerimle bunu farketmiştim. Buranın "Safa" olduğunu daha sonra ılgallı altındaki Filistin'e gittikten sonra öğrenebildik.

Bir gürlütlü var, bazı sesler duyuyorum. O an merak etmişim, kafamı biraz kaldırmak ve bezin altından bakmak istemişim. Tekmeleler ve dipçikler kafama indi, özellikle kafama, sırtıma ve yan boşluğuma öyle vuruyorlardı ki, soluğumu kesmişlerdi. Başı yukarı kaldırmak "memnu" (yasak). Ellerimiz, gözlerimiz öyle sıkı bağlanmış ki, kanın hareket etmesi zorlaşmış, ellerimiz ve yüzümüz hep şişmişti. Vücudumuzun her yanı ağırlı ve sızı içinde idi. Bir taraftan da açlık ve susuzluk bu yorgunluğu ve takatsizliği daha da artırıyordu. İrademize kendimizi ayakta tutmaya, düşmemeye çalışıyorduk.

İnsan sesleri, gürlütlü... yeniden duyuyorum bunları. Dayağı göze alarak merakımı gidermek ve bu gürlütlünün ne olduğunu öğrenmek için gözlerimin üstündeki bez dizilerime biraz yukarı itmişim. Alttan biraz da kafamı kaldırmadan eğerek çevreye bir göz attım. Bizim dışımızda yüzlerce esir vardı. Bulundugumuz yerin üstü açık, etrafı yüksek ve beyaz bir duvarla çevriliydi. Gördüğüm kadınlara bizden başka hiç kimse askeri elbise ile giyinik değildi, elleri ve gözleri de açıktı. Tüm de sivil insanlardı. Bunlar. Sesleri yükselmeye başlamıştı. Öyle ki kulaklarımız çınlatıyordu, bazı sloganlar bağınıyorlardı: "Yeşiş Begin", "Mevt-Ar...", diyeen sloganları işitmeye başlamıştık. Siyonistlerin sivilere slogan attırdıklarını anlamıştık. Fakat bu bizde hiç bir olumsuz tesir yaratmamıştı, çünkü daha önce dünyada devrimci direniş ve kurtuluş mücadeleleri veren halkların deneyimlerini yazan kitaplar okumuş ve duymuştuk. Emperyalistlerin, faşistlerin ve sömürgecilerin esir toplama kamplarında, zindanlarda devrimcileri, ıliçerileri ve yurtseverleri teslimiyete zorlamak için uyguladıkları yöntemleri biliyorduk. İşte İsrail siyonistlerinin esirlere uyguladığı yöntemler eskiden uygulanan yöntemlerden farklı olmadığı gibi, daha geliştirilmiş ve modernini uyguluyorlardı. Ve bu sloganlar daha işin başlangıcı idi.

Saat kaç oluyor? Bilmiyorum, fakat gecenin geç saatleri olacaktı. Slogan haykırılmalar hala da devam ediyordu. Yakın ve yan tarafımızda kadın ve çocuk sesleri duyulmaya başlandı; ne olduğunu bilmiyorduk, fakat bu sesler epey sürmüştü. Herhalde yakınlarını istiyorlardı veya bir protesto olabiliirdi; bir ara susmuştu bu sesler. Bu arada yeni nöbetçiler gelmiş olacaktı herhalde, gelenler ellerini cep-

lerimizde dolatırmaya başlamışlardı. Ceplerimizdeki paraları, ellerimizdeki saatler ve diğer kıymetli eşyalarımızla birlikte kaldılar alçaklar! Ellerimiz, gözlerimiz bağlıydı! Daha sonra gelenler de ceplerimizi yoklamışlardı. Fakat bir şey bulamadıklarından bize tekmeleler girmişlerdi. Ceplerimizin boş olmasına kızmış olacaktı herhalde. Sabaha kadar bizi yatırmadılar, sürekli tekmele ve bazan da sopalarla dövmekte idiler... Gecedy dayaklı, eli, gözü bağlı, tüm eşyaları çalmıştı, uykusuz, aç, susuz ve sigarasız geçirmiştik. Oturduğumuz yerde duracak halde değildik. Olduğumuz yerde yığılıyorduk. Bir ara ben yere yığılmış ve kendimden geçmişim, yatmıştım. Ama, ne kadar bir süre yatmışımı bilmiyordum. Siyonistler uzun bir müddet fark etmemiş olacaktı herhalde. Sert bir tekmeyle kırdık, biraz kendime geldikten sonra yatmışımı farketmişim. Rahatlaştıktan geçekten, bu yatma başı hoşuma gitmişti. yediğim dayak umuruma bile değildi! Fakat kalkacak takatım yoktu, beni tekmeleyen siyonist, kollarımdan tutup yerden kaldırdı. Ön tarafımda biri vardı, onu, başı ellerime tutmamı istiyordu. Önümde duranın gölgesini arkadan tuttum. Biraz dolatıştıktan sonra bir yere oturttuk bizi. Oturduğumuz yer çimenlikti. Aynı yerin dışına kımadığımızı tahmin etmişim ve öyleydi de. Ama ne yapacağımızı tahmin edemiyorduk, fakat her ihtimale karşılık bir ifade hazırlamıştım...

Sırtımı duvara yaslamış rahat etmeye çalışıyordum. Her tarafım ağırlı ve sızı içindeydi; özellikle sırtım ve yan tarafım feci bir halde idi. Bir ara yanımdaki birinden sorular sorulmaya başlandı, sorular önce Arapça sorulmuştu. Kendisi Bangladeşli olduğumu ve İngilizce bildiğini belirtmişim. O zaman bizim Bangladeşli olduğumu anladım. Soruları İngilizce soruluyordu. Bangladeşli "Beramin" İngilizce sömürgecilerinden nasibini almıştı. İngilizceyi iyi konuşuyordu. Bangladeşlinin sorularına bittmiş olacaktı ki, bir parça ekmek vermişlerdi ona, ben bunu sapırdayan ağız seslerinden fark etmişim. Çok kızgınım ama, ellerim gözlerim bağlıydı. Bize yaptıkları hala da inanamam istemiyordum. Devrimci olduğumu söylemişlerdi, fakat hiçte öyle değildi; zerre kadar devrimciliğten nasibini almamıştı. Çok zayıf ve kişilişsiz bir yapıya vardı. Yakalandığım ana kadar ona yoldaş dememe bile pısmam olmuşum. Su da istemiyi siyonistlerden ve su içiyordu ki, hemen yanı başımda Kürtçe konuşan birinin sesini duydum, adımı soruyordu: "Sami" dedim. Nerele olduğumu sordu:

- Kürdistanlıyım.
- Hangi Kürdistan'dansın?
- İran Kürdistanı'ndanım.
- Nerede oturuyorsun?
- Rajan-Zive Tirgever-Mir Gever... dedim, hepsini karıştırdım. Kendisi bir şey demedi, o zaman oraları tanımadığını anlamıştım.
- Barzani'nin adamı mısın?
- Hayır.
- Burada hangi örgütte kalıyordun?
- Kimliğimde yazılıdır.
- Ne için buraya geldin?
- Eğitim için geldim.
- Ne zaman geldin?
- İki ay oldu.
- Ayda ne kadar para alıyordun?
- Para için gelmedim.

O an sert bir tekme yan boşluğuma indirilmiş, nefesimi kesmişti. Bağınıyordu; "Ketuşa ha!.. Yahudi öldürmeye gelmişsin...", sen yalan söylüyorsun" diyordu. Ben ise cevap olarak: "Hayır" demekle yetinmişim. Siyonist, tekmeleler vermeye devam ederken şöyle yoldaş; "Kürdistan, Türkiistan, Bangladeş, İran, Arap, siz hepimiz Yahudi düşmanısınız, hepimizi bertecceceğiz." İt gibi bağırıp çağırıyordu. Sorgulamam bittmişti. Yanımdakilerin de sorgulamaları yapıptkan sonra, bizi ayağa kaldırdılar, ellerimize birer kağıt parçası verirken, ceplerimize koymamızı söylediler. Yeniden, başı ellerimizle birbirimize yapışarak yürümeye başladık. Saat kaç oluyordu, nereye götürülyorduk? Açlık, yorgunluk ve ellerimizdeki ağırlı ve sızı bizi mahfetmişti, özellikle belimdeki ağırlı yürümeyi engelliyordu. Fakat kendimi zorluyordum. Gidemiyorum desem, daha çok dayak yiyecektim, bunu iyi bildiğim için gitmeye zorluyordum kendimi. Aslında tümümüzde takatsizlik ve halsizlik vardı. 24 saatın fazla bir süreydi, tuvalet ihtiyacı bile duymamıştım; zaten ne su içmiştik, ne de ekmek yemiştik. Yakalanmadan önceki 10-11 günlük süredeki yaşantımızda hemen hemen aynı durum söz konusuydu, onun için bağırsaklarımız kurumuştı. Öyle ki midederimiz sırtımıza yapışmış, perişan bir vaziyette bir deri ve bir kemik yığını gibiydik. Fakat irademiz ve maneviyatımız güçlü ve yerinde idi. İrade gücü ile kendimizi, kişiliğimizi koruyabildik, ayakta dim dik yürüyorduk. Fakat fiziki direnci bizi engelliyor, yürürken sallanıyor, ayaklarımız birbirine dolanıyordu. Biraz yürüdükten sonra durmuştuk. Kalabalık insan sesleri, kadın-çocuk ağlamaları, bağışlar, haykırışlar, yürekler acısı bir manzarayı kafamızda canlandınyordu. Kimi çocuğu, kimi babası, kimi akraba ve yakını için ağlayıp, sızlayıp bağınıyordu, sanki bir mahşer günüydü. Bu yürekler acısı çığlıklar arasında otobüslerle bindirilmişti. Otobüsler hareket etmişti, fakat hala da sesleri işitiyorduk...

II. BÖLÜM

18 Haziran 1982. İşgal Altındaki Filistin Topraklarında

CURA (ÇUKUR)'DA

Birgünden fazla bir süreydi; kapkaranlık bir alemde yaşıyorduk. Çevremizde ne olup ne bitiyordu, iş kestiremiyorduk. Fakat bazan fırtınalar yaralanıp, gözlerimizin üstündeki bezleri biraz yukarı itip etrafı gözleyebiliyorduk. Bunu yapmaya çalışırken ara sıra yakayı ele verip dayak yiyor, hatta kafalanımızın da kıldığını oluyorduk...

Safa'da bindiğimiz otobüsle olan yolculuğumuz tahminen 3-4 saat sürmüştü, birkaç yerde durulduktan sonra, son bir duraklamada otobüsün inmemizi istiyorlardı. Yolculuk bitmişti herhalde. İndik, gözlerimizi açmışlardı, fazla bekletmeden peş peşe itekleyerek dayaklarla bizi, etrafı yüksek duvarlarla çevrili, iç kesimi dikenli tellerle bölmelere ayrılmış olan tozlu topraklı bir yere oturtuyorlardı. Onbeş metrekalın bölmelere, dikenli tellerle ayrılmış bu tozlu topraklı yere 100'den fazla kişi oturtulmuştu. Oyle ki, üst üste yığılmış karpuz yığını gibi idik. Az sonra ellerimizi de açtılar. Daha sonra naylon torbalar içinde küçük parçalarla ayrılmış ekmeğin birini 5-6 kişiye düşecek şekilde dağıttılar. 18 ila 20 parça arasında olan bu ekmeğin üzerinde 500 gr. olduğu yazılı idi. Adam başı 3-4 parça düşüyordu. 1,5 günden beri ilk olarak verilen bu azıcık ekmeğe boş olan midelerimizin bir köşesini bile dolduramamıştık. Özellikle benim bağırsaklarım kurumuş, midem sırtıma yapışmıştı. Bu iki lokmahık ekmeğin beni doyurması da mümkün değildi.

Güneş batmak üzere idi, ellerimiz-gözlerimiz açık, yeniden doğayı seyrediyorduk, biraz rahatlamıştık. Toz toprağın içerisinde de olsa bunu hepimiz hissetmiştik.

Etrafımız biriktirlerden örülmüş yüksek duvarlarla çevrili idi. Gökyüzünden ve etraftaki bekiç kulübelerinden başka birşey görünmüyordu. Bazen; derisi ve saçları kızıl, yüzü benekli biri eline zincirle bağlı bir bir kurt köpeği ile etrafımızda dolaşıyor, esirlere göz dağı vermeye çalışıyordu. Diğer yandan en ufak bir harekette sopalara ve uzunca naylon su hortumları ile esirler "hayvan" sürüsü gibi dövülüyorlardı. Sıkışık durumumuz yetmiyormuş gibi, herkes kendisini geriye doğru sopalardan kurtarmaya çalışırken, neredeyse altta kalan insanlar boğulacaktı. Her yönüne vahşet saçıyorlardı, verdikleri bir lokma ekmeği esirlerinin burnundan getirmişlerdi siyo-nazistler.

İşgal altındaki Filistin topraklarına esir olarak götürüldüğümüz ilk geceyi tozlu, topraklı, etrafı biriktirlerden örülmüş yüksek duvarlarla çevrili olan bir yerde geçirdik. Esirler burayı "Cura" olarak adlandırmıyorlardı. Gerçekten de "çukur" bir yerdi. İşte bu çukurdan 10-15 bin esir gelip geçecek ve bizim gördüğümüz şeylerin aynısını göreceklerdi...

● 19 HAZİRAN 1982

"Cura (Çukur)" ve ilk esirlik işlemleri:

- a- Esirlik kimliği verme işlemi;
- b- Fotoğraf çekme işlemi;
- c- Çıncıplak soyundurma ve DDT ile ilaçlama işlemi;
- d- Esirlik elbisesi ve diğer eşyaların verilmesi işlemi;
- e- Son olarak yeni kamplara gidisi.

a- Esirlik kimliği verme işlemi:

Sabah sopalarla, hortumlarla uyanmıştık, güneydanimız ve kahvaltımız dayak olmuştu. Bulunduğumuz yerin kuzeyine düşen kesime geniş bir masa kurulumuş ve esirler beşer beşer, onar onar sıraya sokulmakta, kimlik tespitine tabi tutularak yeni hüviyetler verilmekte idi. Bizi de sıraya koymuşlardı, herkesin elinde Safa'da verilen İbrance yazılı kağıtlar vardı. Kimlik tespiti için hem kağıdı istiyor hem de tekrar soruyorlardı. Sıra bana gelmişti. Bana soru soruyorlardı, ben ise "ena ma banf" (bilmiyorum) cümlesi ile kendimi işin içinden sıyrıyordum. Çalımın ve cebimde bulunup daha önce bana verilmiş olan kağıdı masa başında oturan siyo-naziste verdim. Mavi, sarı ve beyaz kartlarla yazılan kimliklerden mavi renkli bir tane de bana verildi. Kimliklerin üstünde rakamlarla esirlik numarası yazılıydı. Diğer yazılar İbrance olduğundan anlamıyordum. Benden teslim etmem için emanatimden olup olmadığını soruşturdum (zaten benim varsa daha önceden siyonizmin alçak ve çapulcu askerleri tarafından çalınmıştı), ben ise yok demiştim. Kimlik işlemi bittikten hemen sonra fotoğraf çekmek için yan tarafta siyah bir perdenin asılı olduğu yere gönderiliyorduk.

b- Fotoğraf çekme işlemi:

İri-yarı sarıngın, pis bınıklı bir siyonist kollanımızdan tutup bizi fotoğrafın çekileceği yere doğru götürüyorlardı. Ellerimizde bulunan kimlikleri alıp üzerindeki rakamların aynısını demir bir sacın üzerine yazdıktan sonra bize geri ver-

diler. Esirlik rakamının üzerinde olduğu sacı elimize vermiş ve göğsümün üzerine koymamı istemiştiler. Öylece bir önden, bir yandan fotoğrafı çektiler. Fotoğraf çekme işlemi de bittikten sonra ileride duran bir gelenleri durduruyor ve iki bacağımızı yana doğru açtırdıktan sonra arkadan yumurtalıklara sert tekme ile vuruyordu. Tekmenin iyi isabet etmesi halinde vurulan kişi cansız yere yıkılıyordu ve hemen alıp götürüyorlardı. Ben bu durumu görür görmez yan tarafta birer durmuştu ve benden sonra gelen birini tutar tutmaz, ben arkadan kaçıp esirlerin oturdugu alana daldım. Siyonist asker beni ya görmemişti, ya da önemsememiş olacaktı ve böylece bu uygulamayı da atlatmıştım. Oturduktan biraz sonra, yani fotoğraf çekme işlemi bittikten sonra, on beş kişilik gruplar halinde az ilerimizde bulunan cezaevinin duvarlarını hemen yanına götürüyorlar ve sıraya diziyorlardı.

c- Çıncıplak soyundurma ve DDT ile ilaçlama işlemi:

İngiliz sömürgecileri tarafından yapıldığı söylenen üstü kurmızı kiremitlerle örtülü cezaevinin siyah taşlardan örülü duvarının yanında sıraya dizilmiştiler. Hepimizin soyunmasını istemişlerdi. Tüm elbiselerimizi soymuş, üzerimizde kilot yalnız kalmıştı. Siyonist gardiyan kilitolan da çıkarmamız için bağırıştı, tümü ile soyunmuş çıncıplak ayakta duruyorduk. Gardiyan ellerimizi başlarımızın üzerine koymamızı söylüyordu, herkes elini başının üstüne koymuştu ve öylece bekliyorduk. Aşağıdan elinde DDT pompası bulunan biri bize doğru gelip tek tek DDT'lemeye başlamıştı. DDT'lemenin sonra esirlik elbiselerinin dağıtıldığı yere doğru çıplak halde elbise almak için yeni-

d- Esirlik elbisesi ve diğer eşyaların verilmesi işlemi:

Esirlik elbiselerinin dağıtılmaya başlandığı yerde hepimiz sıraya girdik, dağıtılan elbiseler lacivert renkli bir pantolon ve gömlekti. Ayrıca bir bot, bir kaşık, bir tabak ve iki battaniye verilmişti. Bir esirin tüm varlığı bu idi. Bunun dışında hiç bir şey yoktu, hatta verilen tabak ve kaşıkla yemek yiyip, yiyeceğimizi konusunda her hangi bir garantisi bile yoktu. O savunmasız esir idi, onu koruyacak, hayatını emniyete alacak veya insanca yaşamasını sağlayacak en ufak bir belirti yoktu. Gözler önünde insanlar bir tavuk gibi öldürülüyordu. Soran, araştıran veya o anda karşı çıkan hiç kimse yoktu.

Verilen elbiseler, botlar kimi büyük kimi küçük olduğundan, elbiseler içindeki insanlar bir acayip, palyaçolar gibi olmuşlardı. Genelinde böyle bir görüntü hem üzücü hem de gülünçtü!

e- Son olarak, yeni kamplara gidisi:

Gün ikinci dolayları idi. Çevredeki yüksek ağaçların gölgeleri güneş görmemizi engelliyordu. Artık yavaş yavaş "Cura (Çukur)"daki işlemler bitmiş altmışar kişilik gruplar halinde Çukur'dan dışarıya, sola (batıya) doğru çıkmıştık, biraz ilerledikten sonra güneşe doğru döndük. Sol tarafımızda, etrafı tel örgülerle çevrili ve nöbetçi kuleleri dikili, içi çadırlı ve bizim gibi esirlerle dolu kamplar vardı. Tel örgüler boyunca yürürken bir elimiz bir öndekinin omuzunda, diğer elde ise esirin kendine ait olan eşyaları vardı. O durumda başı kaldırmak, çevreye bakmak yasaktı. Yürürken arkadan sopalarla omuzlara, bacaklara, kafaya ve her yere sürekli bir saldırı vardı. Çoğunun kafası kırılmış, yine büyük bir kısmının vücudu sirsıyah kömür gibi olmuştu. Az sonra tekmar sola döndük. Biraz ilerledikten sonra etrafı tel örgülerle örülü bir kampın (4 no'lu) demir kapısından bizi grup grup ismirlimizi okuyarak içeriye sokuyor ve her altmış kişiyi bir çadıra koyuyorlardı. Bizim çadır rakamımız on dördü (14).

I. Esir kampları ve güvenlik tedbirleri:

On ile onbeş bin esirin bulunduğu işgal altındaki Filistin topraklarında bulunan Hayfa sınırları dahilindeki siyonizmin kampları, Hitler'in Polonya'daki Midanik esir kamplarının çağımızın koşullarına modern yapılarıdır dersek abartmış olmayacağız. Çünkü onbinlerce insanın sivil, asker, çocuk, yaşlı ayrımı yapılmadan keyfi işkenceden geçirildiği, büyük bir kısmının öldürüldüğü veya çoğunun sağıp bırakıldığı bu kamplarda insanlık adına hiç bir uygulama yoktu. Sağık önlemleri alınmadığından yüzlerce esir çeşitli hastalıklardan ya öldü ya da sakatlandı. Hastalıklardan, dayaktan ölenleri "Celi" in yakınında gizlice bir çukura gömmüşlerdi ve daha sonra böyle bir vahşet olayının açığa çıktığını biz basından duymuştuk.

Ölüm ve işkence kampları olarak bileceğimiz bu kamplar tümü ile eski yapıydı. Bu kampları 1967 İsrail-Arap savaşının meydana geldiği dönemde ve daha sonra Mısır ile İsrail arasında çıkan savaşta İsrail'in tutukladığı esirler için kullanıldığı söylenmektedir. Siyonistler bu konuda tecrübeli idiler. Bir yandan Hitler'in onlara uyguladığı yöntemlerin

aynısını onlar da Araplara (özellikle Filistin halkına) karşı kullanırken, diğer yandan emperyalizmin Vietnam'da ve Cezayir'de, dünyada ezilen halklara karşı kullandığı eski ve yeni tecrübelerini de celladından aldığı tecrübelerle ekleyerek çağımızın en modern insan mezahabaları olan bu kampları yaratmıştı. Bu kamplar, Lübnan'daki Ansar esir kamplarından daha vahşiyane idi.

Bu kamplarda özel eğitilmiş sadist işkenceci kadrosu bulunmaktaydı. Bu faşist ve sadist işkenceciler esirlere gün boyu dayak atmakta, onlarla alay edip gülmekten, kan görmek hoşlanırdı ve zevk alan vampir kişilerdi. Bunların dışında, sorgulama, araştırma grubu bulunmaktaydı. Kişiler hakkında bilgi toplama, bu bilgi aynı sırada tek tek ve toplu olarak insanları psikolojik ve fiziki işkenceden geçirme, baş eğdirme, devrime ve devrim önderlerine karşı olan ihanet veya işbirlikçiliğe zorlama yöntemlerini uygulayan bu grup da özel eğitilmiş genç unsurlardan oluşmaktaydı. Bizler bu genç uzmanlar için birer deneme tahtası idik ve soruşturmayla götürüldüğümüz baraka ise bu genç uzmanlar için bir laboratuvar vazifesini görüyordu.

Esir kamplarını yöneten işkenceci ve sorgulamacı grupların dışında, her kampın karşısında bir nöbetçi kulesi bulunmaktaydı. Ana ekensinde 360 dönen ve üstü projektörlü olan bu kuleye orta otomatikli bir silah monte edilmiş vaziyette idi. Kulübede bulunan nöbetçinin ferdi M-16 silahı ve dürbünü de mevcuttu. Ayrıca bir veya iki paletli panzer üstüne projektör ve orta otomatikli bir silah monte edilmiş sürekli kampları etrafında devriye gezmekteydi...

Yan yana bitişik olan kampların ön ve yan tarafları ilk buçuk metreten fazla yükseklikteki tel örgülerle çevrili, bunun yanın metresini üstte gerilmiş çember halinde dikenli tel örgü oluşturmaktaydı. Kampların arka tarafında ise daha önce bahsettiğimiz İngiliz sömürgecilerince yaptırılmış olan cezaevinin yüksekçe duvarları bulunmaktaydı.

Etrafı cam ve söğüt ağaçları ile örtülü olan esir kamplarının iç kesimi 8 m²'lik alanı kaplayan çadırlarla kaplıydı. Bu çadırlarda 60 esir yatmakta, oturmakta, içmekte ve yemekte idi. Esirlerin en az bölümünün katıldığı kamptaki sayıları, binin üzerindeydi.

Çadırlarda kalan insanların çadırların dışına çıkıp gezmeleri yasaktı; buna aykırı hareket edenler çeşitli cezalarla cezalandırılmaktaydı. Örneğin; esirin güneş altında yüz üstü 1-2 saat yere uzatılması, tek ayakla elleri havada durması, başka bir esiri omuzuna alıp ayakta beklemesi, veya meydana dayandığı çeşitli yöntemlerle kaba ve vahşi işkencelere tabi tutulması gibi...

Kamplarda su içmek, soğuk suyla banyo yapmak, tuvalet gitmek için belirli zamanlar vardı ve bu süreler, siyonistlerin keyfi istemlerine bağlıydı. Kamplarda hergün tuvaletleri yanda bulunan banyodan, banyodan çadırına çıplak koşanlar, traş olurken saçı veya sakalı yanda kalanlar vs. günün normal olayları haline gelmişti. Bu durum siyonistler için bir eğlence konusu olmaktadır.

Yatma saatleri 10⁰⁰ veya 21⁰⁰ 'den sonra kamplardan çıkıp çıkmaması gerektiği gibi, çadırın dışına çıkan kursunlarırdı. İşte siyo-nazistler, bu vahşiyane uygulamaları esir kamplarının güvenliğini rahatça sağlamış oluyordular.

2- Kamplarda Uygulanan Faşist Baskılar:

Esir kamplarında uygulanan baskılar. Özellikle siyo-nazistlerce önceden hazırlanmış, programlı olarak uygulanan yöntemlerdi. Bunların tek tek ele alıp, incelemeye daha uygun bulduğundan, aşağıda bunları açıklayıp, gözler önüne koymaya çalışacağım. Uygulamaların tümü genel olarak şu alanlarda bütünleşmekte idi.

- a- Yiyecek, b- İçecek, c- Yatma, d- Sağık (doktor ve ilaç sorunu), e- Sigara, f- Tuvalet, g- Sayım, h- Keyfi işkenceler (Fiziki ve psikolojik örneklerle), i- Yıkınma, temizlik vs...

a- Yiyecek:

Yemek konusu esirlerin en önemli hayatı sorunlarından biri idi, bu nedenle esirler arasında en fazla sorun yaratan konulardan biri yemek sorunu idi. Siyonistler bu konuya özel olarak önem vermemekte idiler, şöyle ki; yemelerin yapılması için gelen erzaklar olsun, emmek olsun, kuru yiyecekler olsun, meyveler olsun, tümü ile kampin mevcut sayısının ihtiyacına göre değil, ihtiyacın çok altında verilmekte, bazen de hiç verilmemekte idi. Örneğin; iki-üç günlük emmek her birden gelmekte, gelen emmeklerin çoğu 500 gramlık ve naylon torbalar içinde kılıflı olarak getirilmekte idi. Sabah, öğle ve akşamları diğer yiyeceklerle birlikte, bazen de yalnız olarak dağıtılan emmek 5-6, bazen de 3-4 kişiye bölüştürülmekte idi. Adam başı 100 gram düşerken, bazı günler 24 saat bile bu emmek gramajı bir esirin eline geçmemekte idi. Bazen küflü olup atılmış olan emmekler tek tek çöpten ayrılanarak temizlendikten sonra yenilmekteydi. Hatta böyle bir imkanı ele geçiremeyen bazı esirler ellerine geçirdikleri tahta parçalarını bile kemiriyorlardı. Buna gözleriyle tanık olan bir yoldaşım

şöyle anlatıyordu: "Yaşı ellinin üstünde, ihtiyar, kır saçlı bir adam eline nereden geçirmişse, bir tahta parçasını yavaş yavaş kemiriyordu... Bu durum benim çok ilginç keldiği, gerçekten de açlık artık dayanılacak bir durumda değildi, hele öyle bir ihtiyaç için bu bin kez daha dayanılmaz bir vaziyetti..." Buna benzer olaylara tanık olmak normal bir olay haline gelmişti.

Esir kamplarındaki diğer yiyecekler gelince; özellikle patates, kokmuş balık, domates, piring, sürekli, standart yiyeceklerdi. Bunların içinde en çok ve sürekli getirilen patateslerin, yandan çoğu çürük ve filizlenmişti. Bunların dağıtımı şöyle yapılmaktaydı: patatesler yalnızca sıcak suyla haşlanmaktaydı ve öylece bölüştürülmekteydi... Yağ ve tuz hemen hemen hiç yoktu. Birazıcık tuz bulmak ve verilen patates veya domatesleri tuzla birlikte yemek büyük bir sorundu. Piring; kişi başına üç-dört kaşık ya düşer ya düşmezdi. Kokmuş balıklarla haşkeza öyle. Suda haşlananlar kaşıkla dağıtılan balıklardan ikisi veya üç kaşık yiyebileseydik, o gün tam bir ziyafet çekilmişimizdi kabul ediyorduk. Domateslere gelince; küçük topacı ırlığınde olan domatesler, iki kişiye, istisnai durumlarda ise bir kişiye paylaşılmaktaydı, bu durumda hissene düşen bozuk veya çürümüş değilse çok şanslı sayılırdı ve o gün sağlam domates yiyebilirdin. Genel olarak bu durum, bizlerin Lübnan'daki Ansar esir kamplarına taşınmasında, hatta Kızıl Haç'ın kamplara gelmesine kadar devam etmiş, fakat Kızıl Haç'ın gelmesi ile birlikte bazı farklılıklar ortaya başlamıştı. Bununla birlikte siyo-nazistlerin yaratmış olduğu korku havası yerini direnişe bırakıyor, gösteriler, protestolar başlıyor ve böylelikle tüm uygulamalarda farklılıklar gözle görülmeye başlanıyordu.

Meyveye gelince; diğer yiyeceklerden farklı değildi. Meyveler haftada bir veya iki kez getirilirdi. Meyveler; elma, havuç, portakal veya mandalina idi. Bunlar en kötü ve çürümüş, atılacak düzeyde olup biri, iki kişiye, çok istisnai durumlarda bir tanesi bir kişiye bölüştürülürdü.

Siyonistlerin bilinçli olarak geliştirdikleri bu uygulamaların ardında hedefledikleri ve gerçekleştirmek istedikleri çok şeyler vardı: 1- Esirleri sadece tek düşünce sınırları içine hapsetmek ve onu zayıflatmak; 2- Esiri açlıkla tehdit edip kolayca satın alınmasını veya işbirliğine zorlamasını maddi olanıyını yaratmak; 3- Esirlerin kendi aralarındaki birlik ve dayanışmasını engellemek veya var olan birliğin parçalanıp kolayca denetimi sağlayabilmek; 4- Esirler arasında kavgaların, sorunların, gerginliğin artmasını ve böylelikle sorunun çözümünü kendinde düğümlenmeye çalışmak; 5- Ekonomik olarak da; on ila onbeş bin esirin masrafları daha ucuzla vaktlemeye çalışarak bir taşla bir çok hedefi vurmektir.

Açlık sorunu esirler arasında çeşitli hastalık ve organ bozukluklarına, esirlerin çoğunda bağırsak kurumasına, mide ülserine veya dizanteriye yol açmakta, ishal, kabız ve kanamalı esirlerin sürekli bir hastalığı durumuna getirmekteydi. Örneğin; ben yakalandığım gün, (17 Haziran 1982)'den 15 gün sonra ancak büyük tuvaletle çıkabilmiştim ki bu durum, tüm esirlerde değişik biçimlerde mevcuttu. Birinci nedeni; vitaminisiz kalıp, zayıflayan vücudun besine olan ihtiyacı karşılığında çok az verilen emmek veya yemek, tümü ile vücuda harcandığından, buna 24 saat içinde hiç bir hareketiminiz olmayışı da eklenince, vücudatta organlarda dengesizlik meydana getirmekte, bağırsak, mide vs. organların bozulmasına yol açmaktaydı. Diğer yandan vücutta, sürekli bir ateş meydana getirmekte, düşüncüyü daraltarak sürekli bir beyin yorgunluğunu doğurmakta, bu ise vücutta dengesizliği, baş dömesine, uykusuzluğa ve sinir bozukluklarına yol açmaktaydı. Ve böylece insanlar değişik yollar ile işkence altında sürekli tutulmuş olmaktadır.

b- İçecek:

Suyun; insan yaşamının bir parçası ve en önemli olduğunu herkes bilir, fakat suyun bir baskı aracı ve işkence aleti olarak insanlara karşı kullanıldığını gezenimizde bilmeyenler de olabilir. Bunun, İsrail'in siyonist esir kamplarında İsrail devletince nasıl kullanıldığını kısaca belirtmekte yarar görüyorum.

Güneşin yakıcı sıcaklığı altında, daracık çadırdan 60 kişi üst üste yığılmış vaziyette terleyen, susuzluktan ciğerleri yanmakta olan insanlar, bir damla soğuk suya hasret kalmaktaydılar. Su, yani başımızdaki musluklardan şarıl şarıl akmasını rağmen, çadırların etrafına çekilmiş tel örgülerini basıp dışarı çıkmak, hele dışarda kaleyhede bulunan nöbetçilere görünmek; vuru haline! Sağ-salim kurtuluşun büyük bir mucize!

Sorgulamaya gidenler günlerce elleri, gözleri bağlı susuz kalırken, siyonistler su isteyen tutukluları, su yerine sidiklerini bardaklara doldurup içirerek ne kadar alçak ve adi olduklarını göstermekteydiler. Yukarıda belirtilen bu durum, özellikle sorgulamalarda sürekli karşılaşılan ve en belirgin bir uygulama olarak kullanılan faşistçe bir baskı biçimidir.

Susuzluktan dayanamayıp su içmeye gitmek isteyenlerin gören gardiyanlar, gördükleri esirleri, kampın alanına, tüm esirlerin gözleri önüne çıkarıp onu sopalara kan içinde bırakana kadar dövme, on santimlik beton duvar-

ların üstünde tek ayak üstünde saatlerce güneşin altında bekletme, elleri arkadan kelepçeyip yüz üstü yere yatırma vb. fiziki işkencelerden geçirmektedirler. Biz susuzluktan yanarak, kampın etrafındaki asfaltsız yollara; nöbetçilerin ve gardiyanların üstüne, başına toz konmasını dişi arabalarla su serpmeğe ve böylece tozun kalkmasını engellemektedirler!!!

Elbiselerimiz, Haziran'ın ve Temmuz'un sıcağı altında vücudumuzdan şırırlı şırırlı akan terlerden bembeyaz oluyor, vücudumuza yapışan tozlar yağ gibi fakat simsiyah bir kir tabakasını oluşturmuyor, ama, yankamak için bir damla suyu bulamıyorduk; serinlemek için soğuk suyla banyo yapmaya hasret olmuştuk. Yemeklerin tümü kuruydu (çoğunlukla ekme, patates). Bu nedenle yiyeceğin susuz, kuru kuru boğazdan aşağı inmesi epey zor oluyordu. Böylece anlarda çok daha yemeyi susuz yemek zorunda kalmıştık. Böylece hiç bir zaman doğal ihtiyaçları tamamlamayan ve sürekli bu ihtiyaçları eksik vererek insanlar üzerinde bir baskı yöntemi vardı. Şöyle ki; yemek var tuz yok, tuz var su yok, su varsa yemek yok, yemekler varsa pisirilmesi için gaz yoktu vb. Sürekli olarak böyle bir uygulama altında bulunan bizlerin en çok ihtiyaç duyduğu şeylerden en önemlisi suydur. Siyo-nazist düşman onu da bize karşı bir baskı aracı olarak kullanmakta ve bizim değil, kendi istediğini yapmaktadır.

c- Yatma:

Çeşitli genişliklerde olan esir kamplarının büyükölçekte göre cadır sayısı fazla olmamakta veya azalmaktadır. Bizim bulduğumuz dönüncü (4) kampta onbeş cadır, her cadırda 60 kişi ve herkesin bir veya iki bataniyesi bulunmaktadır. Bunun dışında döşek, ranza, yastık vs. hiçbir şey bulunmamaktadır. Yerler tümeyle çakılı ve nemlidir. Denize yakın olduğumuzdan geceleri hava tümüyle nemlidir. Cadırların kapladığı alan tahminen 8 m² ya vardı ya yoktu. Böyle bir cadırın altında 60 can hem yiyor, hem içiyor, hem oturuyor ve hem de yatıyordu. Böyle dar bir yerde tüm zorluklara rağmen yaşamı sürdürmek zorunda kalmıştık.

Ve işte böyle bir yerde; yemek artıklarıyla, sigara külleriyle, pis kokuyla, hastalıklı nefeslerle, soğukla ve almızda bulunan, sırtımıza, her yanıma batan ve uyumamızı engelleyen çakıl taşlarıyla ve gecenin nemli havasıyla yatmaya zorlanıyorduk.

Adı yatma olan bu uykuyu işlemi, gerçekten siyo-nazistlerin planlı faşistçe bir uygulamasıydı.

Sekiz m²'lik çakılı, nemli ve daracık alanda altmış kişinin gecenin nemli havasında, tek bataniye ile karpuz yığını gibi üst üste yığılıp yatması, büyük bir işkence olmaktadır. Öteye, yerin darlığı nedeni ile büyük sorunlara yol açmakta, birlik ve beraberliği engellemekte, bölünmeyi, kavgaları ve sorunların çoğalmasını körüklemektedir.

Gecenin saat 8-9'unda başlayan yatma eylemi esasen bizi, iyi yatacak bir yana, nemli havanın ısıttığı bataniyenin altında tiri tiri titriyordu. Hem alttan, hem üstten gelen nemli hava vücudlarımızda çeşitli hastalıklara yol açmıştı, bizden romatizmaya, dizanteriye yakalanmayı bırakmamıştı. Öyle ki artık bu hastalıklar günlük bir olay durumundaydı.

Siyo-nazistlerin bu uygulaması yalnızca hastalıkları, bölünmeyi ve psikolojik baskıyı hedeflemiyordu; en önemlisi esirler üstünde istedikleri güç denetim sağlama, ayrıca devrime ve önderlere karşı inancsızlığı ve teslimiyeti geliştirmeye geçici de olsa başarı sağlamayı hedefliyordu.

d- Doktor ve ilaç (sağlık) sorunu:

İnsanların yaşaması ve insanlığın sağlıklı gelişmesi için, sağlık biliminin yüz yılınızmın modern ve teknik gelişkinliği içinde ne kadar zaruri bir ihtiyaç durumuna geldiğini açıkça görebilmekteyiz. Gezegimizin bazı bölgelerinde, Asya'da, Amerika'da, özellikle Afrika'da hala sömürgeci ve köleci zincirlerden kurtulamamış halkların emperyalizm tarafından, bu olanaklardan yararlanmaları engellenmekte ve bu yüzden yalnızca hastalık, balmışlık, ilaçsızlık ve doktorsuzluktan milyonlarca çocuk ve insan ölmektedir. Ve böylece insanlık için geliştirilen bu bilimi hala çeşitli sömürgeci, emperyalist ve burjuva devletler, insanlık üzerinde egemenlik sağlama, onu köleleştirme, sömürü ve baskı altına alma için kullanmaya çalışmakta ve kullanmaktadırlar.

Emperyalizm, sömürgecilik ve gerici; insanlık için geliştirilen sağlık bilimini insanları öldürmek, onları yok etmek ve kendi çıkarlarını, gezegenimiz üzerinde yıkılmak gibi göstermek için, vahşiyane, gayri insani ve faşistçe emelleri için kullanmaktadır. Bir gün gelecek bu alıklar; volkan gibi kaynayan, kasırga gibi esen Asya, Amerika ve Afrika halklarının bilinci ve onurlu özgürlük ve barış mücadelesinin dalgalanı arasında boğulacaklardır.

Siyo-nazistlerin 10 ila 15 bin arası tutukladığı esir, çoğunluğu sivil olan bu genç, yaşlı ve çocuğu, tika-basa doldurduğu esir kamplarında sağlık sorunu, hayatı ve en önemli konulardan biriydi.

Esir kampların tamamen sağlık kurallarına

aykırı yapıldığı gibi, diğer yanıla hastalıkların ürettiği yer durumundaydılar. 10 ila 15 bin insanın mevcut olduğu bu kamplar; çeşitli büyüklüklerde yapılmış, içine çakıl taşlar döşenmişti. Bizim bulduğumuz kamp (4 no'lu kamp) da 150 m² dolayında bir genişliği olan ve içinde 60'ar kişinin bulunduğu onbeş (15) cadır, toprakta kazılmış, her yanı açık bir tuvalet, mutfak olarak kullanılan küçük bir baraka ve sözde soğuk bir duş yer bulunmaktaydı.

Doktorlarımız esir doktorlardı. Bunlar, Filistinlilere ve Lübnan'a ait olan ve özellikle Sayda, Sur, Nebatiye, Reşadiye vb. yerlerdeki hastahanelerden toplanıp getirdikleri doktorlardı. Her kampta iki veya üç tane doktor bulunmaktaydı. Bu doktorlar da bizim gibi dayak yiyor, soruşturmayla ve işkenceye götürülüyorlardı.

Kampların içindeki doktorlarımızın kalabileceği küçük bir revir veya sağlık bile yoktu. İlaçlar; birkaç ağır kesici hap, biraz sarı beze, birer şişe tündüriyot ve oksijen, biraz da yara bandından öteye bir şey değildi. Getirilen bu ilaç ve geçeler ihtiyaçların onda birini karşılayacak düzeyde değildi. Bu ilaçlarla, var olan doktorlar ne iş görebilirlerdi?!!

Bu doktorlar günde bir saat muayene yapabileme imkânına sahiptir, 900-1000'e yakın insanın sağlığıyla ilgilenen bu esir doktorlar, hastalarına karşı hiç bir faaliyette bulunamamın azabıyla yanıyordu; fakat ellerinde hiçbir şey yoktu ki, ne yapabilir? Hastalara hiçbir ilacı yeterli düzeyde veremedikleri gibi, çoğu hastaların gerekli ilaçları da bulunmamaktaydı. Doktorlar, ancak hasta ve yaralıların şikayetlerini dinlemekte, yanına ilaçları not etmekte, haftada bir veya iki kez gelen esir doktorlarına tesbit ettiği ilaçların listesini sunmaktaydı. Fakat İsrailli doktorlar listesinde belirtilen ilaçların 1/3'ini bile getiremiyorlardı, getirilenler de çok az olduğundan hastaları ve yaralıları tedavi edecek miktarda değildi. Bu nedenle, esir doktorlar ile hasta esirler arasında çeşitli sorunlara yol açıyor, çeşitli olumsuzluklar meydana geliyordu.

Savaş sonrası bir ortamda, çoğunluğu sivil olarak yakalanmış esirlerden yaralı olanların tedavisi iyi olmadığı gibi, günlerce ilaçsız ve bakımsız kalmakta, yaralıların çoğununu yaralı bakımsızlıktan kurtulmaktaki, hatta kangren olmaktadır... Adnan andındaki yoldaşımın aygındaki yaraya beyaz kurtlar dölmüştü; bir diğer Filistinlinin ayağı kangren olmuştu, ayağını kesmek istemişlerdi, fakat kendisi buna müsaade etmemiş daha sonraları bu yarası giderek büyümüş ve tüm vücuduna dağılmıştı, durumu tüyler ürpertiye ve acıydı...

Siyo-nazizmin esir kamplarında buna benzer çok örnek görüldü. Diğer yandan işkence ve toplu dövmelede yaralanan, kafası, elleri, ayakları, parmakları, dişleri kırılanların durumu daha da başkaydı; bir yandan sözde ilaçla tedavi etme(!), diğer yandan vurma, kırma ve kanatma gibi sadistçe eylemlere hiç te ara vermiyorlardı...

Kapalı hücrelere götürülen esirler günlerce havasız, rutubetli hücrelerde kalmakta, derileri soyulmakta, cilt ve diğer çeşitli hastalıklara yakalanıp sağlıklılıkların bozulmakta ve yaşamalarını kaybetmekle karşı karşıya gelmektedirler.

Yemekler, meyveler, ekme, yiyecek maddeleri çoğunlukla bozuk olduğundan sağlığı aykırıdır. İsraile depolarından, fırınlarından, bahçelerden artık, tortul ve bozuk olanları toplanıp getirmektedirler. Sayıya göre ve haddinden fazla az getirilen bu zaruri besin maddeleri çoğunlukla bozuk olduğundan atılmakta ve böylece aşırı düzeyde bir açlık meydana getirilmekte, bu da mide ve bağırsak bozukluklarına, vücutta aşırı yağlılık, tansiyon düşüklüğü, takatsizlik vs. hastalıklara neden olmaktadır. Örneğin; getirilen patateslerin çoğu çürüktü. Naylonlar içinde getirilmekte olan ekmeğin çoğu küflüydü, meyveler tümüyle bahçelerdeki artıklardan ibaretti, ki bunların çoğunluğu çürük ve bozuk portakal ve mandalinalardan ibaretti. Zaten genellikle yiyeceklerimizin büyük bölümünü bu besin(!) maddeleri oluşturmaktaydı. Bu yiyecekler özellikle çeşitli mikrop ve bakterileri içinde barındıran bozuk yiyecekler olması itibarı ile tamamiyle sağlığı aykırı ve hastalık üreten yiyecekler durumundaydılar.

Tuvaletler cadırlara yakın ve her yanı açıktı. Tümüyle kurtlanmakta, dayanılmaz bir koku etrafa yaymakta ve sağlık için tehlike oluşturmaktaydı. İki-üç haftada bir getirilen biriki kireç torbası bu kokuyu yoketmeye yetmediği gibi, kurtlanmayla da engelleyemiyor ve bu koku özellikle geceleri daha çok yayılarak yakında bulunan cadırlarda yatmayı zorlaştıran etmenlere bir tane daha ekliyordu. Aynı zamanda bu koku baş ağrılarına, mide bulantısına vs. hastalıklara neden oluyordu...

Hafta bir-iki defa sözde çevre ve sağlık kontrolünü yapmaya gelen İsrailli doktorların içeriye girmekten, herkes cadırında sessiz bir şekilde oturduktan sonra kontrole başlıyorlardı. Bu kontrolleri sırasında kampın içinde bir tur attıktan sonra, tuvaletle yaklaşmadan geri giderlerdi. Böylece sağlık kontrolü yapılmış sayılıyor ve insanlık adına görevlerini yerine getirmiş oluyorlardı...

Sağlık konusunu tamamiyle insanlık dışı, sömürgeci ve siyo-nazist erkekleri için kullanılan İsraile devleti, 10 ila 15 bin esir karşı zehirli bir hayvan gibi saldırmış, bu insanları bilinci olarak zehirlemiştir. Doktorlar; insanları iyi-

leştirmek doktorlar, hayvanları iyileştiren baytarlar değillerdi (ki, baytarlar hayvanları iyileştirmek için çok büyük insanı çabalar sarferderler), bu doktorlar ancak özgürlüğü için, barış ve insanlık için savaşan insanların cellatları olarak üniversitelerde(!) yetiştirilmiş MOSAD ve CIA ajanları olabirlerdi...

e- Sigara:

Siyo-nazistler her esire günde iki sigara verirlerdi. Bu işlem iki günlerde sigara içen ile içmeyen arasında ayırım yapılmaksızın gerçekleştirilmekte idi. Daha sonra bu uygulamayı sigara içenle içmeyen ayırımı yaparak, sigara içenlere yalnız içkişer sigaranın verilmesi ile değiştirmişlerdi... Fakat bu uygulamada hedefledikleri bazı şeyler vardı. Şöyle ki; ilk önce sigara içmeyenlerin tesbiti; Her kampın soruları muhtarlarına bu tesbit görevi verilir; sigara içmeyenlerin sayısı alındıktan sonra geri kalanlara sigara getirilmekte idi, ancak içmeyen çok kişi kendini içiyor göstermekte ve payını bir yoldaşına, akrabasına ve yakınına vermektedir. Siyo-nazistler, bunu engellemek için, tüm kampı sıraya koyup arama ve sigarayı içip içmediğini anlama operasyonu yapmaktaki idiler. Bu operasyonda; sigara içmeyenler sigara almışsa veya üzerinde sigara çıkarsa sigarası yrdıldığı gibi, en vahşi işkenceden, meydan dayadından geçirilmekteydi. Sigara içtiğini iddia edenlere, gerçekten sigara içip içmediğini öğrenmek için, bir sigara yakılıp üç-dört derin nefes üst üste içirilmekteydi, içen kişi öksürse parmakları demir kapının çalgan üstüne, veya çıplak ayak parmakları betonun üstüne konularak ağaç joplarla parmakları kırılana, hatta tırnakların dibinden kan fışkırana kadar dövülmekte veya sigara içen birine sigara içmeyen şahıs tokat veya sopaıyla dövülmekteydi...

Cadırlardan çıkma yasağı vardı, bir kişi çıkarsa kamptaki (en az 900-1000 ve daha fazla esir bulunmakta idi) herkes 3-4 gün, bazen 1 hafta sigaradan menetme cezasına çarptırılmaktaydı. Bu durum birçok soruna neden oluyordu. Bu uygulama psikolojik baskının yanı sıra, kişisel sürtüşmeler ve kavgaları arttırıp, esirler arasında suni çelişkiler yaratmakta ve böylece erken bir birlik ve örgütlenmenin yaratılmasını engellemekteydi. Öyle durumlar oluyordu ki, cadırda kendi aramızda bile sesli konuşamıyorduk, konuşmuşuz bazı anlarda baskılandan, sigarasızlıktan sinirleri gerginleşmiş bilincsiz veya gereksiz biri "su-sun!" diye bağırdı. Ve hatta zaman zaman bu tepkisini "kaptan hem sizin yüzünüzden sigara vermiyor!" diyecek düzeye yükseltirdi. Böyle basit bir durum düşen biri, eğer karşısındaki biraz fazla sarı bir değilse büyük bir soruna neden olup, işin içinden çıkıyordu.

Sigara, başka bir çok olumsuzluk ve psikliklere de neden oluyordu. Hele hele aşırı sigara tiryakisi olup, bilincin olmayanlar, bu psikliklere en başta kurban olanlardı. Sigarasız olmayan bu tür kişiler çeşitli yollarla sigarayı temin etmeye çalışıyorlardı. Örneğin; bazı gereksiz kişiler ahlakı olarak tümüyle çökmekte, bazıları ihbarcılık yapıp, bazıları hissesi olan ekmeği sigara karşılığında satarak, bazıları izmaritler toplayarak sigara temin etmeye ve böylece nikotin ihtiyacını gidermeye çalışıyorlardı. Bazıları da sigara veya diğer eşyaların hirsızlığını yapıp bu ihtiyacını karşılamaya çalışıyorlardı, bu tür hirsızlığı özellikle işbirlikçi muhbirler, ya da adı hirsızlar yapıyorlardı. Özellikle düşman tarafından geliştirilen bu tür olaylar; cadır içinde hüpehüpeği geliştirme, insanları birbirlerine karşı olan güvenini sarsma, en önemlisi de insanları acizliğe ve bunalmaya itmeye hizmet etmekte olan en tehlikeli durumdu. Bu durum düşmanın elinde, örgütsüzlüğü, inancsızlığı, güvensizliği tutuklular arasında yaratmaya elverişli en uygun bir araçtı. Bu yöntemle düşman; tutuklular üzerinde büyük bir denetim varmış intibasını yaratarak, birlik ve direnişi engellemeye çalışıyordu.

Tutuklular (esirler) düşmanın bu uygulamasına karşılık, sigaraları ortaklaşa içiyorlardı. Özellikle 4-5 kişilik veya daha fazla gruplar halinde sigaraları birleştirilirdi ve biri, bu sigaraların sorumlusu olurdu. Tahtalardan, tükenecek kalemin boş kabından, vb. eşyalardan ağızlıklar yapıp ve bu ağızlıklar vasıtasıyla bir sigara o grup arasında sırayla birer, içkişer nefes çekilerek içilirdi. Eğer grup biraz fazlaysa içkişer nefes alınırdı. Sigaranın bir turdan fazla dönməsi mümkün değildi.

Bu uygulama Ansar esir kamplarına gelindikten sonra farklılaşıyor, daha değişik bir biçim alıyordu.

f- Tuvalet:

Esir kamplarının içinde ve cadırlara yakın, her taraf açık olarak yapılmış tuvaletlerin yapıları sağlık kurallarına uygun olmadığı gibi, ihtiyaçları için yeterli de oluyordu. Çünkü tanınan tuvalet süresinde, tüm esirlerin tuvalet ihtiyacını gidermesinde olanak tanınmıyordu.

Tuvalet, kapıda bulunan gardiyanlardan izinsiz gitmek yasaktı. Kamp kapılarında sürekli bekleyen gardiyanlar kampı devamlı bir gözetim ve denetim altında tutuyorlardı. Böyle bir durumda birinin gizlice tuvalete gitmesi bile söz konusu değildi. Ancak kapıda bekleyen gardiyanlar, kamp muhtarlarına günün belli saatlerinde on-onbeş dakikalık bir izin verilerdi. Her cadırın sorumlusu (çavuş) nu bu işin düzenli(!) gitmesini sağlamak için muhtarlar

aracılığıyla görevlendiren siyo-nazistler, bunu şöyle bir kurala bağlamışlardı: Her cadırın sorumlusu (çavuşu) sırayla cadır içindekilerini tuvalete gönderiyordu. Bir tuvalet gidip geldikten sonra ancak bir diğeri gidebiliyordu. Bu durumda ve bu zaman süresi içinde kaç kişi tuvalete gidebilmişse gitmiş, geri kalanlar gidemiyordu.

İsrailli siyo-nazistlerinin, esirlerin en zaruri ihtiyaçlarından biri olan tuvalet konusunda geliştirdikleri bu faşistçe yöntem, bir çok olumsuz ve vahim sonuç meydana getirmekteydi, tuvalet gidemeyen bir çoğunun üzerlerinin berbat olması, bazıların yemek kablarnı kullanıp, bu kablara sağa sola fırlatması sonucu çevrede meydana gelen koku ve pislik... Sıra konusunda esirler arasında çıkan sorunlar ve kavgalar... esirler ile çavuş ve muhtarlar arasında sürtüşmeler ve sorunların doğmasına yol açıyordu...

Siyo-nazistler bu kurallara uymayan esirler (ki ishali olanlar, dizanteri hastalığına yakalanan insanlar bu kurallara kesinlikle uymıyorlardı) karşı, ayrıca cezalandırma yöntemleri uygulamaktaydılar: a) çakılın üstüne karnı üstü ve eller boynun arkasına bağlı olarak uyma; b) cezalandırma omuzlarına başka bir esiri çıkarma ve cezalıyı ayakta düşünerek kadar öylece bekletme; c) tek ayak üstünde bekletme; d) meydan dayagına çekme vb... yöntemlerdi bunlar.

Bu durumda açlık, susuzluk, tuvalet çıkmamızı engelleyen bir diğer uygulamayı ve diğer uygulamalara tabi tutulmamızı için işimize yarıyordu!!!

g- Sayım:

Esirlerin kamplar içindeki sayım kontrolleri günde iki kez yapılmaktaydı. Siyo-nazist gardiyanlardan 7-8 kişinin katıldığı sayım işlemi sabah saat 7:00-8:00 arası, öğleden sonra saat 15:00-16:00 araları yapılmaktaydı... Her gün tekrar edilen bu işlem yalnızca sayım yapmak için değildi, aynı zamanda nazist bir uygulamayı denetim için de barındırmaktaydı. Belirtilen bu sayımların dışında, adı sayımlar aracılığıyla, esirlerin birçokunu meydan dayagından çıkarmaktaydılar.

Sabah sayımlarından önce muhtar aracılığıyla mikrofon ve megafonla uyarılan tüm esirler, cadırların altında, herkes kendi battaniyeleri üstünde oturmuş, elleri başın üstünde, boynun eğik, gözler yere bakacak şekilde durma vaziyete durmak zorundaydı; aksi takdirde, çeşitli zalimce cezalarla çarptırılmaktaydılar...

Esirlerin hazırlığı bir iki dakika içinde bittikten sonra, kampın muhtarı siyo-nazist gardiyanlara her şeyin hazır olduğunu belirtmekte; böylece gardiyanlar ama kapıyı açmakta ve içeriye girmektedirler. Gardiyanlar içeriye girenken silahlı bir kapıda durur, daha da dışarda, ana caddede piyadeleri taşıyan, üstüne otomatik şeritli silah monte edilmiş paletli-zırhlı İngiliz yapısı içi asker dolu bir askeri araba bekler, çevredeki kulelerde bulunan otomatik silahlar tümüyle üstümüze çevrilirdi... Gardiyanlar ise içeriye silahsız olarak girmekte, ancak ellerinde sopa-silahlı bulundurmaktaydılar.

Esirleri sayıma gelen gardiyanların sayısı 7 veya 8 kişiydi. Bunlar sırayla tüm kampların sayımını yapmaktaydılar. Her kampa girişte silahlı bir kapıda durur, bir diğeri kampın açık sahasında tüm cadırların gözleyecek bir şekilde bekler, geri kalan 5-6 kişi cadırların sırasıyla sayıma başlıyorlardı. Sayımı iki kişi yapardı. Bunlar cadırın etrafına çekiltili örgünün arkasında durarak, cadırın yan taraflarını iki kişiye kaldırıp, cadır çavuşuna sesli ve elini tek tek esirlerin kafasına vurarak sayımı yapmasını söylerlerdi. Bu aynı zamanda bir emirdi, buna uymayan çavuşlar derhal değiştiriliyordu. (Bir kez, Filistinli olup bir aygı satık ve takma olan bizim cadırın çavuşunu (Ebu Ahmet), bu emire uymadığı için hemen değiştirmişlerdi). Çavuşun bu yöntemle gardiyanların gözlemleri altında yaptığı sayımdan sonra; gardiyanlar da bir veya iki kez sayımı tekrarlar, cadırın içindeki sayımı yanlarına not ederlerdi ve o anda istedikleri her hangi birinin tüm eşyalarını dışarıya çıkmasını isterlerdi, dışarıya çıkan esirin siyo-nazistlerce verilen eşyalarından hiç bir şeyin ne eksik ne fazla olması gerekirdi, bunun dışında, üstünde en ufak fazla bir şey çıkarsa vay haline! Bu küçük şey, onun dövülmesi için en büyük bahaneydi. Zaten bu sadist gardiyanların bir kaç esire meydan dayagı çekmeden veya bir kaçın kafasını kolunu kırıp kanatmadan gittikleri bir gün yoktu. Her gün ve her seferinde bu durum tekrarlanmaktaydı. Bu, onların işkence yapmaktan ve kan görmekten ne kadar zevk aldıklarını açıkça ortaya koymaktaydı.

Günlük iki kez sayımın dışında yapılan adı sayımlar, dışardaki nöbetçilerin kamp üzerindeki gözlemlerine dayanılarak yapılmaktaydı. Şöyle ki; her hangi bir cadırın diğeri ne yakınına, arkadaşını veya akrabasını görmeye giden her hangi birinin gittiği görüldüğü anda (ki bu tür eylemler gizlice yapılmaktaydı), dışardaki gardiyanlar kapıları açıp içeriye saldırmaktaydılar. Sayım varanonsunu yaptıktan sonra herkesin kendi cadırında ve yerinde, istenilen şekilde mevcut olması gerekirdi. Eğer bu durumda bir kişi eksik veya yerinde değilse, o kişinin ne olacağı önceki tecrübelerden bilinmekte idi. Yerinde bulunmayan kişi komalık yapıpına kadar dövülecek ve daha sonra olduğu yerde terk edilecekti...

Durumu çok ağır olanlar kan kurtaranlarla götürülmekte ve çoğu bir daha geri getirilmemektedir...

Bir örnek; 4. kampa seri olarak giren siyoz-nazist gardiyanlar herkesin kendii cadırında yerine geçmesini istemiş ve hemen peşinden cadırlarına sayıma başlanmıştı. Ne Arapça ne de İbraniceyi bilmeyen Bangladeşli biri, diğer bir cadırda akrabalarını görmeye gitmiş ve orada kalmıştı. Siyo-nazistlerin içeriye dalgınlardan fark edememişti herhalde. Birinin eksik olduğu, nerede ise cadırına gitmesi isteniyordu. Fakat birşeyler dönüyordu, daha anlayamamıştık, anlamaya çalışıyorduk ki bir Bangladeşlinin kampın alanına çıktığını gördük. Ellerinde ağaç joplarla avlarını bekleyen gardiyanlar, Bangladeşliyi aralarına almışlardı; elleri ağaç joplarla birlikte havaya kalkın ve Bangladeşlinin kafasına, sırtına ve vücudunun her yerine inen siyo-nazistler leş kargaları gibi üşümüşlerdi bu zavalı insanın üstüne. Siyo-nazistler bu insanı yerle bir edene kadar durmadan dövüyor. Durmak, doymak, tatmin olmak bilmiyorlardı. Bu sadistler, dövüyor, dövüyor bir türlü rahat olamıyorlardı. Dövülen Bangladeşli, insan sımasından çıkmış, her taraf parçalanmış, bir çok yeri kırılmış, kıpızlı bir kan gölü içindeydi... Bangladeşlinin yerde hareketsiz kaldığını gören siyo-nazistler, onu yerde kanlar içinde bırakarak hemen dışarıya çıkmışlardı. O an çoğu esirin gözleri yaşa dolmuş, yürekleri kinle dopdolu yerinden hopluyordu... Fakat hala da bir sessizliğin vardı...

h-İşbirlikçiler ve keyfi işkenceler:

Esir olunduktan, yani esirlik hayatı başladıktan ve esir kamplarına götürüldükten sonra, İsrail esir kamplarında bir esirin günlük yaşamı baştan başa işkence ve eziyetti. Bu işkence hem fiziki hem de psikolojiktir. Bu kamplarda açlık, susuzluk, hastalık, kan ve ölüm vardı. Siyo-nazistler; kamplarda vahşet saçıyorlardı, işkencehanelere dönüştürmüşlerdi, dayanılmaz feryatların çığlıkların yükseldiği bu kamplardan her tarafını kana bulamışlardı. Bu cellatların, sadistlerin ve faşistlerin on binlerce insana işkence yaparak eğlendikleri alanlar haline getirmişlerdi bu kampları...

Siyoz-nazistler; bu kamplarda kendi istedikleri keyfi esir kampı sorumlusu (muhtar) olarak ve kampın içindeki her cadıra da bir cadır sorumlusu (çavuş) atamaktaydılar. Bunlardan bazıları siyo-nazistlerin işbirlikçiliğini ve uşaklığını yapmaktaydılar. İşte siyo-nazistler, bu işbirlikçileri aracılığıyla kamplar üzerinde denetimli kolaylıkla sağlamakta ve esirlere karşı daha şiddetli bir vahşet saçmaktaydılar.

Kamplarda bulunan kamp ve cadır sorumlularından bazıları, siyo-nazistlerden aldıkları talimat ve cesaretle kitle üzerinde açık baskı uygulamaktaydılar. Bu güçler İsraillilere ajanlık yapmakta birbirleriyle adeta yarışmaktaydılar. Bunlar; kamp ve cadır içinde en ufak bir kıpırdanışta hemen kampı kapatıp götürdüklerini her şeylerin olacağına delillettiriyor. Böyle bir durumda vaziyet anlaşıyordu; yine bir kurban vardı. Acaba kimdi? O an tümüyle bir sessizlik ve heyecan tüm kampı sarmaktaydı, birazdan her şey açıkça gözler önüne serilecekti. Böylece katli ve kurbanın kimler olduğu ve nelerin döndüğü açıkça çıkmaktaydı. Gün boyu tekrar eden durumları bunlar, artık yavaş yavaş alışıyordu.

Bu tür durumların olduğu kamplar; toplum hakkında fazla bilgisi olmayan bir gözlemci için bile, toplumun veya kendisinin sağlam ve çürük yanlarını, zayıf ve güçlü yanlarını, direnişçi ve teslimiyetçi yanlarını vb. her yönüyle gözlemle, tahlil etme ve değerlendirme olanağına en çok sahip olunan bir yer durumundaydı.

Esir kamplarındaki işkenceleri anlatırken, var olan kitlenin ilk esirlik dönemindeki durumu ve ajanların açık faaliyetlerine kısaca değinerek birlikte belirtmek zorunda kalacağız.

Esirler kitlesi tümüyle kozmopolit (sivil-asker), Arap ve Arap olmayan çeşitli ülkelerden insanlar vardı) bir yapıya sahipti. Diğer yandan kitlenin çoğu evinden, sokaklardan, hastahanelerden, camilerden alınıp getirilmiş, çoğu hiçbir şeyden haberi olmayan, suçsuz ve günahsız insanlardı. Bu insanların çoğu siyo-nazistlerce ölüme tehdit edilmekte, işkence-den geçirilmekte ve işbirlikçiliğe zorlanmaktaydılar. Bunların içindeki bir kaç zayıf ve korkak insanın dışındaki kitle tümüyle kin ve nefret doluydu. Bu birkaç korkak ve zayıf kişilikli uşak; düşmana hizmet ederek kitlenin maneviyatını zedelemeye çalışırken, örgütleme ilşkileri olanları, hatta olmayanları, kitle içinde tüm kamplarda tanıdıklarını tek tek siyo-na-

zistlere göstermekte, gösterilenler alınıp bilinmeyen yerlere götürülmekteydiler. Böylelikle kitlenin maneviyatını sarsmaya çalışırken, siyo-nazistlerin güçlü olduğunu göstermeye çalışmaktaydılar. İşte bu işbirlikçi ajan güçler ilk dönemlerde bu etkinliklerini esir kamplarında böyle sürdürmekte ve hoşlanmadıkları her insana hem kendileri meydan dayayı çekmekte, hem de siyo-nazistlere yaptırılmaktaydılar. Bunlar, siyo-nazistlere, uygulamalarda her yönüyle kolaylık sağlıyorlardı.

Kamplarda; genel olarak siyo-nazistlerce geliştirilen uygulamaları kısaca şöyle sıralayabiliriz:

Siyoz-nazistler ve uşakları her gün iki-üç kez esirlere keyfi işkenceleri ortaklaşa yapmaktaydılar. Bu keyfi fiziki ve psikolojik işkenceleri özellikle aşağıdaki gibiydi;

a- Beton duvar üzerine çıkarılan esirin çıplak ayaklarına, tırnakların altından kan fışırana veya ayaklar simsiyah olana kadar sopaıyla vurma;

b- İki-üç gardiyanın birden bir esiri sopalarla meydan dayasına çekmesi;

c- Esirlerden birini diğerine dövdürme;

d- Güneşin altında yere uzatma;

e- Esirlerden birini diğerinin sırtına çıkartma;

f- Ekmek ve sudan mahrum bırakma;

g- Sigaradan mahrum etme;

h- Çeşitli hayvan seslerinin taklidini yap-tırma;

i- Cadırdan dışarı çıkmayı yasaklama;

j- Tuvalete gitmeyi menetme;

k- Suyu gitmeyi menetme,

l- Yiyecekleri kısıma;

m- Yaratılma veya ilacın menetme.

n- Yaralıları kendi haline terk etme;

o- Temizliği ve yıkanmayı engelleme veya kısıtlama, sorgulama vb. tüm bu keyfi uygulamalar hergün planlı bir biçimde tekrarlanan faşistçe uygulamalardı.

Ayrıca sorgulamalarda özel olarak uyguladıkları yöntemler vardı:

a- Günlere hatta haftalara gözlerin, ellerin bağlı kalması;

b- Psikolojik baskılar (ellerinden tutup çukur yerlerde vs. gezdirmek, yine elleri-gözleri altı ayakları bağlı yatırdıktan sonra çeşitli sesler gürültüler çıkarak ardından herkesin ayağına kalkmasını istemek, kalkmayanlara sopayla işkenceler yapma, gözlerin üstündeki bezlerin birazcık kayması halinde sofa cezasına çarptırılma, sigarayı içirmeme, tuvalete götürme, havasız bırakma, uykusuz bırakma, uzaktan bazı isimler okuma vs.);

c- Sloganlar attırma (devrime ve önderlere karşı);

d- Elektrike verme;

e- Çıplak durumda fotoğraf çekme;

f- Kollarından asma;

g- Vücutta sigara söndürme;

h- Havasız hücrelerde suyun içinde yatırma;

i- Dikenli tel kafeslerin içinde güneşin altında bekletme (ağ ve susuz) vb.

Tüm bu uygulamalar esir kamplarında her gün planlı bir biçimde gerçekleştirilmekte olan sıradan bir olay halini almıştı.

1- Sorgulama ve Yöntemleri:

İsrail siyo-nazistleri sorgulamaları iki temelde yürütüyorlardı.

1- Esir hakkındaki bilgi yoksa, ilk yakalandığında elde edilen ifadeler temelinde sorgulama.

2- İhbarcıların verdiği temeller üzerindeki sorgulama yöntemi ve sorgulamaları çeşitli sınıflandırmalara göre yapmaktaydılar; Lübnanlılar, Filistinliler ve yabancıları, bunların da içinde sorumlulara ve sorumlular dışında kalanlara uygulanan sorgulama ve yöntemleri.

Bu sınıflandırmaya göre, sorgulamada işkence ve uygulamaların dozunu artırmaktaydılar.

Yukarıda belirtilen temellerde ve sınıflandırmaya ışığında yapılan sorgulamaların hedefi kişileri sindirme, teslim alma, ajanlaştırma, mücadeleden soğutma, insanları bunalmaya itme, devrime ve önderlere karşı inançsızlığı geliştirmek, kısacası bir çok ülkeden insanları ve devrimcileri karşı-devrimin talim ve terbiyesinden geçirip bölgedeki devrimleri güçsüzleştir-mekti.

Sorgulamalar en vahşi işkence ve uygulamalar altında yapılmaktaydı; bazı devrimci önderlere bu uygulamaların en zalimce yapıl-makta, hatta bunlardan en seçkinleri öldürölüp imha edilmekteydi.

Şimdi bu uygulamalardan bazılarına tabi tutulan veya tank olanlardan birkaç kişinin düşüncesine başvurarak, uygulamalardan bazı- larını örnekledirelim.

Bazı Filistinlilerin öldürölüp kuma gömül- düğüne tanık olan ilerci bir Türk (Tufan) şöyle

diyordu: "Beni boğazıma kadar kuma gömdüler, gözlerim bağlıydı, zorla nefes alıyordum, gözlerime bağlı olan bezlerin altından çevreme baktığımda benim gibi bir çok insanın olduğunu gördüm. Hepsinin yalnız kafalarını görü- nüyordu, siyonistler çok zalimce işkence ya- pıyorlardı. Gömülü olanlardan çoğunu vura vura öldürdüler, sesleri tek tek kesiliyordu, initiler gittikçe azalıyordu, ben kendimden geçmişim, bir ara nasıl olduydu beni çıkarmaya başladılar. Çıkardıkları sonra epey birak- kıldığım yerde kalmıştım, dozer sesinin bulunduğu yere doğru yaklaştığını fark ediyordum.

Bezleri dizilerime biraz yukarı itip alttan çevreye bir göz attım ki ne göryeyim, yere gömülü insanların üstüne dozerlerle kum yığ- maya başlamışlardı ve o anda beni kollarımdan tutup götürmüşlerdi."

Bir İranlı Azeri (Davud) durumunu aynen şöyle anlatıyordu: "40 gün tek hücrede bırakıl- dım, ellerimde, ayaklarımda prangalar, boy- numda ağırlık vardı. Kapkaranlık hücrede bu vaziyette her gün işkence görmekteydim. Yumurtalıklarımı iki ağaç arasına alarak sıkış- tırmakta ve bir çubukla vurmaktaydılar, ta ki, kendimden geçene kadar bu işlem devam etmekteydi. Ağaçla, tekmeyle işkence günlük banomemdi. Susuz ve aç idim; su istediğimide sidik içirmeye çalışıyorlardı, ekmek istedi- ğimde, gettirdikleri yemeğe tükürüp veya pis- letip öyle veriyorlardı. Bazen gözlerimi bağ- layıp beni dağların başına götürüyor, korkut- mayaya çalışıyor, ölüme tehdit ediyorlardı."

Filistin Halk Kurtuluş Cephe (FHKK)'nin önde gelen sorumlularından biri (Ebu Ali Ays) durumunu şöyle anlatıyordu: "Bir buçuk aydan fazla süre sorgulamaya sürekli tabi tutul- dum, her türlü vahşeti bana uyguladılar. Adı ve sadist insanlardı bunlar. Üç-dört kez Tel- Aviv'e götürüldüm, ellerim ve gözlerim sürekli bağlıydı. Bu kadar bir süre karanlıkta, apayın bir alemde kaldım, yalnız bazan fırsatın buldu- ğumda çaputla biraz yukarıya kaydırıp gözüme can veriyordum. Bu aynı zamanda bana da can veriyor, beynimin rahatlatıyordu. Bir ara beni çırıl çıplak soyup fotoğrafımı çekmişlerdi ve öylece beni çukuk ve dar, içi su ile kaplı bir hücreye, suyun içine atmışlardı, günlere kaldı- ğım bu hücrede soğuktan yatma nedir bilme- dim, her tarafıma ağır ve sızi girmişti. Sağ- lığım tümüyle bozulmuştu, vücut etlerim bir tuhaf olmuştu. Günlere vücudumun her yerine elektrik akımı verdiler, tek kolumla beni günlere havaya astılar, aç, susuz ve sigarasız bırakıldılar. Bu yetmiyormuş gibi tuzlu su içiriyorlardı. Dikenli telden yapılmış dar bir kafeste saatlerce en kızgın güneşin altında bayılanda kadar beni beklettiler vs."

Orta-Kuzey-Batı Kürdistanlı ve PKK'nin bir taraftarı olan bir devrimci (Adnan) şöyle diyor- du: "Ben yaralı yakalandığım için, sözde has- tahaneyeye götürülmüştim, fakat iki gün bir ca- dırda kaldıktan sonra, o halimde beni tek bir hücreye atıldılar... İlaçsız, susuz ve ekmeksiz iki gün o hücrede kaldım. Daha sonra beni ame- liyata aldılar. Ayağıma uyuşturucu yapılmad- an ameliyat yapıldı, ameliyattan hemen sonra tekrar hücreye atılmış ve sorgulamaya alınmış- tım, yaram gittikçe berbatlaşıyordu, sorgula- mada tüfek dipçikleri ve joplarla yaramı eziyor

ve yarayı tazeliyorlardı. Böylelikle iyileşmesini engelliyorlardı... Sorgulamalardan sonra ne gece ne de gündüz yahnılmıyordum. Geceleri ve gündüzleri kapılardaki nöbetçiler sürekli kapı- ları ve duvarları çukurdurmakta, bağırıp ça- ğırmaktaydılar... yatanlara işkence yapılmak- tayı... beni bu nedenle sopa ve tekmelele çok dövmüşlerdi, her tarafım ağır içinde, yaram sürekli kanamaktaydı... Bu halimde günlere yuku tadamadım, tatlı bir uykuya hasret ol- muştum... Daha sonra ayağın kangren olmuş deşip ayağına kesmeye çalıştılar... Buna karşı direndim, engelledim. Ölemem de kesmiyeceğim dedim ve ayağıma kestirtilmedim..."

Güney-Batı Kürdistan'ın Kobani İlçesinden olup Lübnan'a çalışmaya gelen ve işçilik yap- makta olduğu iş yerinden alınıp getirilen yaşlı bir Kürt köylüsünün söylediklerine bakalım; "... Beni ve iki oğlumla birlikte üç kardeşim oğlunu Nebatiye'de çalıştırdım iş yerinden aldılar, iş sahibi bize kefillik yapmasına rağmen İsrailli- ler bizi bırakmadılar... Ellerimizi bağlayıp bir bir alana getirdiler, buraya 'Rehbat' diyorlardı. Getirildiğimiz bu alan epey geniş ve insanlarla dolu bir yerdi... Bu sorgulama meydanında biz- den başka kimsenin gözleri açık değildi... Sor- gulamaya yapan İsrailliler; tek tek elleri yığılı oldukları yerlerden kaldırıp sorgulamaya tabi tutuyorlardı. Bu esnada tekme, tokat, sopa ve kasaturlar kullanılmıyordu... Ben iki kişinin kasaturlayla öldürüldüğünü gözlerimle gördüm. Şöyle ki, İsrailli bir yerde elleri gözleri bağlı olarak aşıktan, susuzluktan, dayak ve yorgunluktan ayakta duramayıp yere yığılmış bazı sivillerin ağızları üstüne elini koyduktan sonra, yan boğuklarına kasaturlayla batırıp batırıp çıkarıyorlardı... Ben kendimi zor tutuyor- dum, çok korkuyordum, gözlerimi kapatıp başımı eğmişim, baktığıma görürse beni de öldürübilirdi... Ne arayan ne soran, ne de sahip çıkan vardı... Bizi günlere aç ve susuz bıraktılar, her gün dayak ve işkence vardı... Sorgu- lamamız yapıldığında hangi örgütten, ne kadar para aldığımızı, sorumlumuzun kim olduğunu ve kaç Yahudi öldürdüğümüzü bize soruyor ve verdiğimiz cevapları inanmayıp bizi dövüyor- lardı. Üstümüzdeki paraları hep çalış- ları, ellerimizdeki saat, altın yüzük vs. kıymetli eşyamız ne varsa hepsini bızden aldılar ve gaspettiler. Kimlik ve pasaportlarımızı tümüyle yırtmışlardı... Kısacası tam bir zulüm uygulamaları bize..."

Ben elime silah almamıştım, İsraillilere karşı savaşmamıştım, ama savaşmadığıma bin pıgımanım... İsraillilerin bizim başımıza getir- diğini nasıl anlatsam bilemiyorum, kelimelerle ifadesini bulmuyor... Bunlar hırsızdır..., zalim- dir..., alçaklardır..." diyordu.

Bu örnekler benzer ve daha da ağırları gören binlerce esir insanın aylarca süren sor- gulamalardaki durumu buydu... Gayri insani, vahşiyane muamele; faşistçe işkenceler, diri diri gömmeler, kasaturla ile sopaıyla, boğmayla, kurşunla öldürülenler vs. götürüldüğümüz ilk kamplardaki sorgulama ve yöntemlerinin durumu buydu...

* "Para..., su..., ekmek..., su, su..."

** "Terörist, git, git!"

*** "Yaşasın Begin!"

YENİLGİYİ YENERKEN

Siperlerin gerisinde, kardeşim, duvarlarında Auras dağlarının, kanlı hayaletler görürüm. Sarar dört yanımı gece, korkuk, amansız karanlık, dostumun, kardeşimin kokan cesedi sarar dört yanımı. Görünce elime kâğıt kalem aldığımı tüfeğim azalar beni.

İsterim sana dökmek içimi. Sermek düşlerimi önüne. Bir yanımda reasin senin, bir yanımda kederli anam ve onun Kur'anı Kerim'i, göğsümü koruyan kalkanlar. Sorar durmadan sesin: "Kardeşim benim, derin yaralar açtın içimde. Bir gün geri gelecek misin?"

Kardeşim benim, varacağım yere varamadım henüz, yıkamadım henüz utancımı, bağırır durur, öcümüzü alın, diye, öcümüzü alın, diye, ölümlerimiz. Yıkıcı hayalleri ocağının duvarlarında dalga dalga kanar yenilgi, kanar durmadan canında, boğar tüm şitirlerimi.

Kardeşim benim, toplağdık yenilgiyi ekmeden tohumunu. Yetiği yöremlerde,

yaşar bizimle sarmadolas, hep izler durur bizi, uzaklaştıca da ardından biz gideriz, girer binbir kılığa, öldürür hep. Biz ancak kendimiz ölürsek onu öldürebiliriz.

Kardeşim benim, yayıyorum kızıgın bir demir gibi, yalım yalım yonar içirim, sanki göğsüylem bu ölümlerimin, gözlerimde nefret, yürürüm hep yürürüm, gözlerimde kin. Döner tekrar kurbanlar Auras dağlarının duvarlarına kocaman kocamanlar. Sanki ölüm bir aşama, ve bu yolculuk bir boşluk

Kardeşim benim, burda ölürsem eğer sevinirlerceğim yurdumu, üzülüm deme sakın, çünkü ben ancak böylece öldürmüş olacağım yeteneksizliği. Öldürdüm yenilgiyi ben burda, bizi her gün kemiren o yenilgiyi. Doğacak halkımız yeniden yenilgiyi yenernek.

Mahmut Sobh

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN

Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi :

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 58

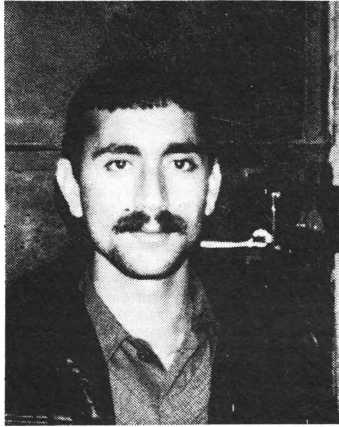
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsviçre	5.00 skr.

PKK'nin Filistin Şehitleri, Ortadoğu Halklarının Militan Dayanışmasında İzlenecek Yolu Aydınlatmıştır!

Bir hareketin marksist-leninist ölçülerdeki tutarlılığı, başka halkların kurtuluş sorunlarına karşı tavırında mutlaka açığa çıkar. Dar ulusal çıkarlarla yaklaşım, uluslararası alanda kendisini hiç bir biçimde saklayamaz. Proletaryanın yüce enternasyonalist anlayışı ile burjuva ve küçük-burjuva çizgilerin çıkarıcı dar yaklaşımları bu sahada kesinlikle birbirinden ayrılır. Her türlü sahtelik arkasında gizlenmeye çalışanlar, kendilerini çıplak bir gerçeğin ortasında tüm çirkinlikleriyle ele vermiş olarak bulurlar. Proleter dayanışma ve dostluk ise, halklar arasındaki canlı bağları daha bir güçlendirir, birlikte atılan her adım mücadeleye hız kazandırır; birlikte sıkılan her kurşun siperleri sağlamlaştırır; birbirine karışan şehit kanları eldeki bayrağı yükseltmeyi daha çok ortak hedef haline getirir. 1980 sonrasında tüm bu gerçekler yaşandı, hiçbir demogojiye yer bırakmamacasına tüm perdeler indirildi. Başta Filistin ve Lübnan halkı olmak üzere Ortadoğu halkları, şimdi bir başka Kürdistan'ı tanıyorlar. Bu, savaşın bir Kürdistan... Ortadoğu halkları şimdi bir başka Kürdistan'ı tanıyor. Bu, halkların kurtuluşu için büyük bir inanç ve coşkuyla savaşın Kürdistanlı... Bu, halkının davasını dünya halklarının kurtuluş sorunundan ayırmaksızın, onların kavgasına güç veren, kan veren Kürdistanlı.

Adı soyadı: Veli ÇAKMAK
Kod adı: Ferhan
Doğum yılı: 1960
Doğum yeri: Dersim

Dersimli orta hali bir çiftçi ailesinin oğludur. Öğrenci olduğu dönemlerde bir taraftan da kahvehane, lokanta gibi yerlerde geçici sürelerle çalışarak aile bütçesine katkıda bulunan Veli Çakmak, devrimci düşüncelerle daha küçük yaşta tanıştı. Ulusal kurtuluşçu düşüncelerin henüz yöreye ulaşmadığı ve sosyal-söven hareketlerin etkin olduğu dönemlerde Halkın Kurtuluşu hareketi içerisinde yer almaktaydı, ancak bir süre sonra ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışarak HK. ile siyasal ayrılık

ine düştü ve kısa bir araştırma döneminden sonra 1976'da "Kürdistan Devrimcileri" içerisinde yer aldı.

Veli yoldaş, bu süreçten sonra ulusal kurtuluşçu ideolojiyi kavrama yolunda çabasını yoğunlaştırarak ve yöredeki çeşitli eylemlerde yer alarak teorik-pratik eğitimi gerçekleştirmeye çalıştı. 1978'e gelindiğinde, Hareketin kırsal alana açılmasıyla birlikte, bu alanlarda propaganda faaliyetleri yürüten gruplar içerisinde yer aldı. Aynı zamanda yerel basım faaliyetlerinde de görev almaktaydı. Daha sonra Haydaran yöre sorumluluğu görevine getirildi. Sıkıyönetim ilanının ardından geçici bir süre için şehir merkezinde askeri-pratik görevler içinde yer alırsa da tekrar Haydaran yöre sorumluluğu görevine döndü. Bir süre sonra Dersim merkezinde Hareketin faaliyetlerini baltalama amacıyla ajan faaliyetlerini geliştirmeye çalışılması üzerine, bu unsurların gözlemlenmesi ve istihbarat toplanması göreviyle Dersim merkezine alındı. Uzun süre bu işleri takip ederek veya ettirerek konumlarının açığa çıkarılmasında önemli katkılar da bulundu.

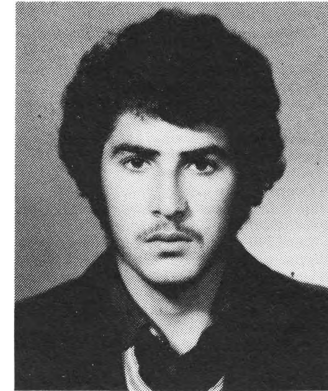
Faaliyetleri süresince hemen tüm çalışma alanlarında görev yapan Veli Çakmak yoldaş, Haydaran yöre sorumluluğu görevini yürüttüğü dönemde sosyal-söven grupları faaliyetlerini ve provakasyonlarını boşa çıkarmak amacıyla ideolojik mücadeleleri geliştirmesine önayak oldu. Sömürgeci kurum ve kişiler ile ajanlara karşı çeşitli eylemler gerçekleştirdi ve birçok çatışmadan başarıyla kurtulmasını bildi. Diğer taraftan, bazı ajan çevrelerin köylüler arasında devrimci Hareket aleyhine propaganda yaparlar onları Harekete karşı çıkarma çabalarını boşa çıkararak bu kesimleri köylüler içerisinde teşhir etti. Halk arasında çeşitli sorunlara ve sürtüşmelere (tarla sorunu vs.) çözümler ge-

Devamı 18. sayfada

Kürdistan halkı, tarihinde ilk kez böyle bir gelişmeyi yaşadı. Dünya halklarıyla en sıcak ve sarsılmaz bağları, PKK'nın militan önderliğinde kurdu. Kendisini dünya halklarından izole eden çemberi direniş ve kanla kırdı.

Kendi mücadele kaçınılmazı, reformistlikleri ve teslimiyetçi yapılarını demogojiler altında gizlemeye çalışma telaşıyla böylesine soylu bir mücadeleye saldıran bazı çevreler, her zaman olduğu gibi şimdi bir kez daha köşeye sıkıştı. Siyaset sahnesinde nasıl utanmaz bir duruma düştükleri ve kendilerini ayakta tutmak için sahtekarlık ve iftiranın başka dayanaklarının olmadığı açığa çıktı. Biz bunlara yönelik her hangi bir şey söyleme gereğini duymuyoruz. Direnişin büyüklüğü ve bu direnişi bizzat kanlarıyla yaratılan ortadadır. Şehit düşenlerin en son nefese kadar haykırılan sloganlar, esir düşenlerin kamplardaki direnişi tüm bunlara gerekli cevabı vermektedir.

PKK'nın Filistin şehitleri, halkımızın dünya halklarıyla bağlarının yaratıcıları; yurtseverlik ve enternasyonalizm en güçlü örnekleri; PKK militanlığı ve bağımsızlık savaşçılığının yüceliğinin ifadesi olarak, halkımıza kurtuluşu yolunda güç ve onur kazandırırken; devrim kaçınılmaz teslimiyet simsarlarını ise kahreden bir güç merkezi durumundadırlar.

Adı soyadı: İsmet ÖZKAN
Kod adı: Halit
Doğum tarihi: 1.1.1962
Doğum yeri: Suuç-Abaystı (Müzeybil) köyü

Yoksul ve yurtsever bir işçi ailesinin oğludur. Daha öğrenci olduğu yıllarda hayatın sorumluluklarını omuzlamış, tamirhane, kahvehane ve lokanta gibi yerlerde çalışarak okul giderlerini karşılamaya ve ailesine maddi yardımda bulunmaya çalışmıştır.

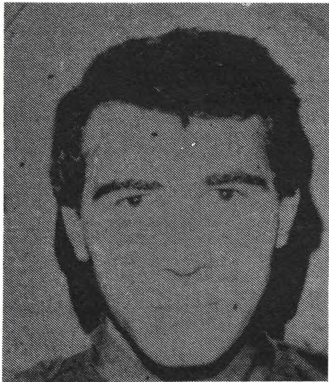
Ailesinin içinde bulunduğu yoksulluk, ulusal ve sınıfsal horlanmanın etkilerini derinden hissetmesi ve bunun yarattığı kin, sömürgeci düzenden kaynaklanan ve gençliği etkisi altına alan yozluklardan korunma çabası İsmet Özkan'ı, kendi deyimile "tutunacak bir dal aramaya" itmekte, bütün bu olumsuzlukların kaynağı

olarak gördüğü sömürgeci düzene karşı mücadeleye çekmekteydi. Bu nedenle daha ortaokul ve lise yıllarındayken, o dönemde yeni yeni gelişmekte olan ve yöre gençliğini de etkisi altına alan Kürdistan ulusal kurtuluşçu düşüncesine sempati duymaya başladı ve 1977-78'lerde devrimci Hareketle ilişkiye geçti.

Özlemine duyduğu kurtuluşçu düşüncelere dört elle sarılan İsmet yoldaş, kısa zamanda gelişme kaydederek lise gençliği içerisinde yürütülen faaliyetlerin sorumluluğunu üstlendi. Faaliyetlerini okul sınırları içerisinde tutmayarak yöredeki eğitim çalışanlarının yürütülmesi ve Suuç'tan Hilvan'a malzeme taşınmasında da görev aldı. Görevlerini yerine getirmedeki duyarlılığı, ataklığı ve gelişme doğrultusundaki büyük çabasıyla giderek daha üst görevleri üstlenmede gerekli yeterliliğe ulaşarak yöredeki yerel komite içerisinde alındı. Komite içerisinde, gençlik faaliyetleri ile askeri faaliyetler sorumluluğunu üstlendi. Ajanlara, faşistlere ve sömürgeci kolluk kuvvetlerine yönelik bir çok eylemde uygulayıcı ve sorumlu olarak aktif yer aldı ve başarılı bir faaliyet sergiledi. Bu süreçte ihbar sonucu iki kez yakalandı, ancak, suçlamaları reddederek kısa sürede serbest bırakıldı.

Cunta sonrası dönemde Hareketin yurtdışına çektiği kadrolar arasında idi. Kamplardaki askeri ve siyasi eğitim döneminde kendisini geliştirme doğrultusunda büyük bir çaba sarfetti. O, geleceği en güçlü tarzda yaratmanın yolunun ancak geçmişin güçlü bir yorumlanmasından ve dersler çıkarılmasından geçtiğini bilincindeydi. Bu nedenle de kendisinin olduğu kadar, Partinin de geçmiş mücadelesini sağlıklı bir tarzda gözden geçirerek çıkardığı dersleri en başta kendisi hayata geçiriyor, güçlü bir Partili özelliklerini ulaştırma için çaba sarfediyordu. Partimizin ge-

Devamı 18. sayfada

Adı-Soyadı: Kemal ÇELİK
Kod adı: Rüstem
Doğum tarihi: 1956
Doğum yeri: Elazığ-Keban-Yukanı Mişelli

Henüz lise yıllarındayken devrimci mücadeleye sempati duydu. Bu yıllardan başlayarak kendisini güçlü bir devrimci olmaya hazırladı. Hemen tüm seminer ve eğitimsel faaliyetlerde yer alarak, dönemin gelişmelerini bizzat tartışmalarında içinde izledi. Kemal Çelik'in devrimci mücadeleye, güçlü bir devrimci olmaya sempati ve özlemi daha çocukluk yıllarına kadar uzanır. Köyünün, çevresinin yaşamı ve gelişmeleri, onun belleğinde devrimciliği çok küçük yaşlarda tek kurtuluş yolu olarak şekillendirmesini sağlamıştır. Bizzat kendisinin yazdığı bir yazıda Kemal Çelik, bu durumunu şöyle anlatıyor: "Bir devrimci olmak istiyordum. Hatta bir Türkçe dersinde ortaokulda iken hocamızı ne olacağımızı sorduğunda, ben; Deniz Gezmislerden etkilenme olacaktı ki, Filistin'e giderek iyi bir devrimci olacağımı söylemiştim."

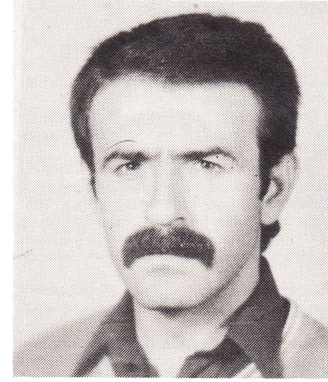
Kemal Çelik, okuduğu Antep Eğitim Enstitüsünden, her şeyini devrimciliğe adanmış, devrim için yaşayan iyi bir devrimci olmak için ayrıldı. Bu yıldan itibaren gerçekten de her şeyini devrime verdi. Çalışkan, enerjik ve kitle ilişkilerinde başanlıydı. Ama aynı zamanda, iyi

bir askerdi.

Hareketle ilk ilişkisi geçtiği 1976-77 yıllarında yöresel olarak propaganda ve ajitasyon faaliyetleri yürüttü. 1977'den sonra Keban'da çeşitli eğitimsel faaliyetler ve propaganda çalışmaları içinde yer aldı. 1978 yılında tüm bu çalışmalarının yanında basın faaliyetleri içinde de yer alarak üstlendiği devrimci görevleri artırmaktan çekinmedi. 1979 Elazığ yakalanmalarına kadar, kırsal alanda örgütlenme faaliyetlerini yürüttü. Elazığ tutuklamaları sırasında aranır durumda düştüğünden illegale çekildi. Polis baskısının alabildiğine yoğunlaştığı bu dönemde Parti malzeme ve dokümanlarına göz bebeği gibi sahip çıkarak, onları korudu. İlişkilerin zayıfladığı bu süreçte Partiyeye bağlılık temelinde kendi inisiyatifiyi kullanarak, yöredeki çalışmaya kesintiyi uğratmaksızın sürdürdü. Bu çalışmalarını bir müddet devam ettiren Kemal Çelik, daha sonra Parti tarafından yörede çalışmaların yürütülmesiyle görevlendirildi. Kemal Çelik, zor koşullarda, Partiyeye irtibatın kesildiği anlarda bile çalışmalarını nasıl aksamaz yürütüleceğinin iyi bir örneği olmuştu. Daha sonraki dönemde de çalışmalarını daha da güçlendirerek sürdürdü. 1979 Aralıkta Parti tarafından yurtdışına çağrıldı. Ortadoğu'nun sıcak zemininde askeri ve siyasi bir eğitimin geçirilerek güçlü faaliyetlerinin, dönemin özelliklerine göre yeniden örgütlenmesinde görevli kılındı. Elazığ bölgesine bağlı olarak Hozat, Ovacı, Çemişgezek yöresi askeri sorumluluğunu üstlendi. 1982'de ikinci kez yurt dışına çağrılınca da kadar, Dersim ve Elazığ yöresinde faaliyetlerine devam etti. Cunta sonrası ağır koşullarda, sürekli operasyon ve askeri saldırılar ortamında ve büyük olanaksızlıklar içerisinde sürdürdüğü devrimci çalışmalarını Kemal Çelik, militan bir devrimciliğin güçlü bir örneği olmasını bildi.

1982 yılında gittiği Lübnan'da da daha güçlü bir devrimci faaliyetin kararlı ve inançlı savaşçısıydı. Partisinin enternasyonalist anlayışına bağlı olarak, Filistin devrimini kendi halkının kurtuluş sorununu bir parçası olarak gördü ve savaş yıllarında en ileri hatlarda savaşarak şehit düştü. Arın Kalesi şehitleri arasında yer alan Kemal yoldaş, yaşamı ve mücadelesiyle bizlere daima iyi tutacaktır.

***

Adı soyadı: Mehmet ATMACA
Kod adı: Halil
Doğum tarihi: 1957
Doğum yeri: Urfa-Halfeti-Cibin (Saylakkaya)

Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Mehmet Atmaca'nın Hareketle bağları 1977 yılında Antep Eğitim Enstitüsünde okuduğu yıllara dayanmaktadır. Daha önceki yıllarda da devrimci gelişmelere sempatisi olmuş, ancak hiç bir hareket içerisinde aktif yer almamıştır.

Proleterce bir yaşamı olan Mehmet Atmaca, ailesi çok yoksul olduğundan öğrenimini de çalışarak sürdürmekteydi. Antep havanamları yemekhanesinde, Antep Kızılay Soda Fabrikasında, İskenderun Demir Çelik Fabrikasında beton işlerinde, Antep küçük sanayi beton işinde, Antep'te Başpınar'da bir inşaatçı açığı olarak, Kırkhan, Mersin ve Adana'da kanal ve beton işlerinde, Belçika'da kanalizasyon kazma ve beton işlerinde ve Hollanda'da lokanta'da çalıştı.

Proleter yaşamı içerisinde ve Avrupa'da halkın acılarını ve yoksulluğunun nedenini çok daha iyi anlayan Mehmet Atmaca, ülkeye dönüşünde bir yandan Eğitim Enstitüsüne devam ediyor, ama bu süreçte bilincinde ki militan devrimci özellikleri de belirgin-

leşiyordu. Okul yıllarında, faşistlere ve ajan-muhbirilere karşı mücadeleye aktif olarak yer aldı. Gençlik içerisinde yayın propaganda faaliyetleri yürüttü. Son sınıftan ayrılarak, kendisini tümüyle profesyonel çalışmaya adadı.

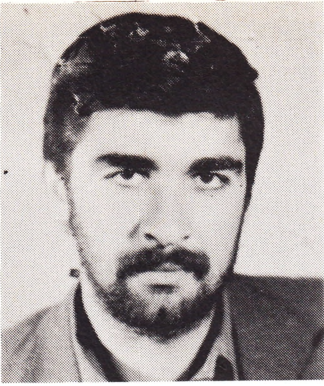
Daha önce okuduğu Dicle İlköğretmen Okulunda da faşistlere ve idarenin uygulamalarına karşı öğrenci hareketi içinde yer almış ve yönetmişti. Köylülerin sorunlarıyla yakından ilgilendi ve köy gençliğini içine alan bazı eylemlerin yöneticiliğini yaptı. Hareketle ilişki kurduğu andan başlayarak, çeşitli mahalle, semt, şehir ve bölge sorumluluğu görevlerini üstlendi. Görev aldığı alanlar Antep, Adıyaman, Urfa, Maraş, İskenderun, Adana ve Mersin illerini kapsamaktaydı.

Sorumluluğu altındaki alanda bir çok işçi grevi, öğrenci hareketi ve askeri eylemlerin planlamasını yaptı ve sorumluluğunu üstlendi. Beş kez polis tarafından gözaltına alındığı halde, ustaca tutumu ve her an hazırlıklı olması nedeniyle serbest bırakıldı. En son göz altına alındığı Urfa'da 16 gün ağır işkencelere tabi tutuldu. Ancak, polis en küçük bir bilgi almayı dahi başarmadı.

Cunta sonrası, kadroların yurtdışına çekilmesinde de aktif görev alan Mehmet Atmaca, geçişlerin başarıyla sonuçlandırılmasında değerli katkılarla bulundu. O süreçte, kendi görev alanından geçecek olan her yoldaşın gözü gibi koruyup Partiyeye ulaştırmayı erek edindi.

Mehmet Atmaca, yaptıklarını hiçbir zaman yeterli bulmayan bir özelliğe sahipti. Başarılı bir devrimciliği çizdiği tek yoldu ve bu nedenle de başarısızlıklar ve kendi yetmezliklerine karşı acımasızdı. Bu durum onda zaman zaman kendi başarılarını görmeyi de doğurabiliyordu, ama Partiyeye en son ittiği yazısında da belirttiği gibi, hataları eleştirtilmesinde güçlü bir devrimciliği yaratma düşüncesinin kendisini geliştireceğini biliyordu. Mehmet yoldaş, zor günlerini ağır sorunlarını omuzlamış bir yoldaştı. Geleceğin yaratılmasına da kararlılık ve azmini daha da arttırmış olarak hazırlandığı bir süreçte İsrail siyonizminin Haziran saldırısında şehit düştü. Bu saldırı esaseninde da aynı militan ruh ve devrimci dayanışmayı göstermesini bildi. PKK'nın enternasyonalizm bayrağını kanyıla yücelten bu yoldaş da, diğer şehitlerimiz gibi onurumuz ve önderimizdir.

Adı soyadı: Emin YASAR
Kod adları: Xalil, Hasan
Doğum tarihi: 1960
Doğum yeri: Kozluk

İlk ve orta öğrenimini Batman'da gören Emin Yaşar, devrimci mücadeleye de Batman'da katıldı. Son olarak okuduğu sanat okulunda bir çok öğrenci eyleminden yer aldı ve propaganda çalışmalarını yürüttü.

Devrimci olmadan önce ve sonra çeşitli yerlerde çalışarak aile bütçesine katkıda bulundu. T.E.K'de ve oto tamircisinde işçilik yaptı. Son olarak çalıştığı oto tamir atölyesinden, Batman dışında görevlendirildiği için ayrılarak tümüyle profesyonel çalışmalar içinde yer aldı. Yerel komitelerde görev ve sorumluluklar üstlendi. Bir çok başarılı eylemin içinde yer alan Emin Yaşar, propaganda çalışmalarındaki başarısını iyi bir asker olarak da gösterdi.

Emin Yaşar, mücadelenin sorunlarıyla ya-

kundan ilgilenmeyi ve çözümler önermeyi devrimci olmanın temel bir kuralı olarak görmekteydi. Çalıştığı her alanda eksiklik ve hataların üzerine yürüdü, eleştiri silahını daima elinde tuttu. Partiyeye ve halkına karşı açık olmayı devrimci gelişmesinin temelini oluşturduğundan, bu onu gerçekten de genç yaşına rağmen kısa zamanda çok ileri gelişme seviyesine ulaştırdı. Enerjik, atik ve bir çok yeteneği kişiliğinde somutlaştıran bir yoldaş. O'nun en büyük özelliklerinden birisi de, görevlerin üzerine korkusuzca yürümesiydi. İsrail saldırısında, kimsenin yanaşmadığı görevlere coşkuyla atılması da bunun en büyük örneğiydi. Nitekim, saldırı günlerinde ateş hattında cephaneye yüklü askeri araçları -yolda terk edilmişler de dahil- yerine ulaştırmak için yorulmaksızın savaşırken, üzerinden geçmekte olduğu köprüünün uçak bombardımanıyla uçurulması sonucu şehit düştü.

Emin Yaşar, cunta sonrası, yeni döneme daha güçlü hazırlık için Parti tarafından yurtdışına çağırılmıştı. Yurt dışının zorlu ortamında savaşın içinde en ileri hatlarda, kendisini gerçek bir PKK militanı ölçülerine ulaştırma çabası içinde olan Emin Yaşar, her militanın mutlaka devrimin istediği seviyeye ulaşması zorunluluğundan bahsediyordu. Partiyeye yazdığı yazılarında, bu konuda yetersizliklerin hatalara yol açacağına belirten Emin Yaşar; "Kürdistan'da Marksizmin gerçek savunucusu olan PKK, Kürdistan halkının da tek gerçek savunucusu ve önderidir. Ama kadroların tümünün PKK'nin çizgisine ulaştığı söylenemez. Bununla elemanların PKK ideolojisiyle çalıştığı söyleniyorum, kadroların yetersizliklerine işaret etmek ve mutlaka bunları gidererek, Parti ölçülerine ulaşmak zorunda olduklarını söylemek istiyorum. Bu, gerçekleştiği anda da hata yapılabilecek ve daha çok faydalı olacaktır." diyor. Onun Partiyeye yazdığı bu sözler, kendimizi yenilemek, gelişmeye sınır tanımamakta bizlere daima yol gösterecektir.

Derin yurtseverliği ve sınıf kınıyla kendisini mücadeleye adan Mustafa Marangoz, ağabeyisi Ahmet Marangoz'un şehit düşmesinden sonra adeta onun silahını da devralarak daha büyük bir coşkuyla faaliyet yürüttü. Çermik yerel komitesinde köylülük sorumlusu olarak görev aldı. Celal Bucak ve diğer eşkiya çetelerine karşı mücadelede propaganda faaliyetleri yürüttü. Çermik'e tekrar geldiğinde askeri birim içinde görevlendirildi. 1980 Mart'ında gittiği Diyarbakır'da askeri bölge sorumluluğunu üstlendi. Diyarbakır'daki toplu tutuklamalar ardından bölgedeki tüm çalışanları bir yolla birlikte üstlenmekten çekinmedi ve faaliyetleri aksamasız yürüttü. Muhiir, ajan ve polislerle karşı mücadelede eylemci ve yönetici olarak görev aldı ve üstlendiği her görevi başarıyla sonuçlandırdı.

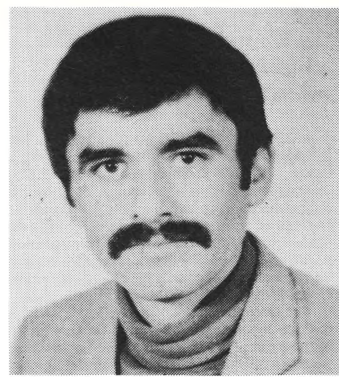
Cunta sonrasında Partinin kadroları geri çekme taktikğine bağlı olarak, Mustafa Marangoz'da yurt dışına çıktı. Burada yoğun bir siyasi ve askeri eğitime tabi tutulan Mustafa, kendisini mutlaka başarı getiren bir devrimcilikğe hazırlıyordu. O, bu konuda şöyle yazıyor: "İyi bir devrimci olmak, daha doğrusu önder seviyeye gelmek için çalışıyorum. Kendimi teorik gelişim açısından yetersiz görüyorum. Karşılaştığım her yeni durumda bunun biraz daha farkına varıyorum. Kürdistan'da uzun süreli bir halk savaşı içinde ölmek, yakalanmadan, hayatın her alanında her türlü durumlara karşı mücadele verebilmek ve mücadele içinde bağımsızlığa kadar yer alabilmek için leninist anlamda profesyonel devrimci olmak gerekir."

Önüne koyduğu profesyonel devrimcilikğe ulaşma hedefine varmak için bitip-tükenez bir çaba gösteren Mustafa Marangoz, Filistin halkının davasına kendi halkının savaşmışçasına sahip çıkmasını da bildi. Partisinin enternasyonalist bayrağını inançlı mücadelesinde daha da yükselten Mustafa, İsrail siyozizmine karşı cephelelerde savaşırken Nebatiye'de şehit düştü.

İrfan Ay, yoksul bir köylü ailesinin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldi. Üç kardeşi daha olan İrfan, babalarının ölümünden sonra daha da kötüleşen maddi durumları nedeniyle çok küçük yaşlardan itibaren çalışma hayatına atıldı. 10 yaşından beri çalıştığını yazan İrfan Ay, kolonya fabrikasında, karo imalatnesinde ve hırdavatçı yanında işçilik yaptı. Aynı zamanda okula da giden İrfan Ay, Diyarbakır Endüstri Meslek Lisesini bitirdi.

Mücadelenin kitleleri sardı 1979 yılı başlarında Harekete katılan İrfan Ay, militanlaşmaya açık proleter kişiliğiyle daha ilk andan başlayarak yoldaşlarının ve kitlelerin güvenini kazandı. Yoksul bir ailedendi, ailesinin tüm acıları ve yoksulluğunu paylaştı. Ve tüm bu acı ve yoksulluklara çözümün devrimci kurtuluş mücadelesini geliştirmek olduğunu da derinden kavradı. Mücadele saflarında yeni olduğundan kendisini daha fazla eğitmesi gerektiğinin bilincindeydi. Ülke içerisinde, yurt dışı çıkıncaya kadar propaganda faaliyetleri içinde yer aldı.

Yurt dışına çıkışını ve buradaki eğitim sürecini bütün derinliğiyle kavramaya ve gerekli karşılığını vermeye çalışan İrfan Ay, 1982 Haziran'ında Arzun Kalesi'nde şehit düşerek, ölümsüz enternasyonalist savaşçıları safında yer aldı.

Adı soyadı: Şerif ARAS
Kod adları: Orhan Ahmet
Doğum tarihi: 1957
Doğum yeri: Derik-Hoboşi

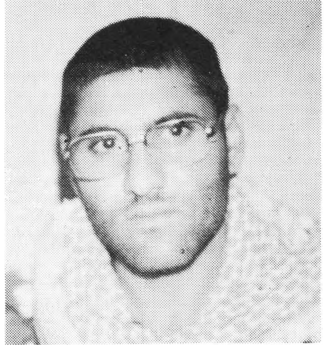
Feodal eşkiya çetelerine, yerli milis güçlere, ajan ve muhiirle karşı mücadelenin gelişerek, Hareketin kitleler içerisinde kök saldığı 1979 yılında mücadele saflarına katılan Şerif ARAS, yoksul bir köylü genci idi. Yoksulluk içinde bulunan ailesine katkıda bulunmak için küçük yaşlarda çalışmaya başladı. Çobanlı ve ırgatlık yaptı. 1976'da İstanbul'a giderek bir müddet orada çalıştı. Askerlik dönüsünde devrimci mücadelenin kitleleri sarmış olduğunu gördü. Yoksulluk nedeniyle ancak ilkökulu bitiren Şerif ARAS, bilincini geliştirmek ve gelişmeleri kavramak için büyük bir istekle öğrenmeye çalıştı. O, devrimci oluş nedenini şöyle açıklıyordu: "Ben devrimci olmadan evvel devlet dairelerinde işçi veya memur olmak isterdim. İyi bir hayat ve 'mutlu' bir yuva kurmayı amaçlamıştım. Devrimci olmamın sebebi şuydu; ben çok eziyet gördüm, çocukluğumdan devrimci oluşuma kadar hep çalıştım. Bakır-

böyle çalışmakla kurtuluş elde edilmez. 1979'da askeriği bitirdim. Kürdistan'a geldiğimde devrimci hareket gelişmişti. Ve ben tek kurtuluşu mücadeleye görerek, gönüllü olarak Harekete katıldım."

"Devrimci hayatımı PKK ile başladım" diyen Şerif ARAS, inandığı bu kurtuluş yolunda fedakarca çaba sarfetti. İncanına çevresini ve köyünü de ortak etmeye çalıştı. Propaganda faaliyetlerinde yer aldı ve bir müddet kuryelik yaptı. Giderek ağır sorumluluklara kendisini hazırlayan Şerif ARAS, bir çok askeri eylem içerisinde de yer aldı ve üstlendiği görevleri başarıyla gerçekleştirdi. Hatalı yaklaşımlara, Parti adına Partiyeye ters düşen tutum ve davranışlara karşı acımasızca mücadele yürüttü. Partinin yeterince temsil edilememesi durumunda, bu kişi kim olursa olsun eleştiri silahını kullandı.

Şerif ARAS cunta sonrasında Parti tarafından yurt dışına çağırıldı. Kendisini geliştirmek için yoğun bir çaba içerisinde bulunan ARAS, siyasi yetkinleşmenin askeri başarılarını da temeli olduğunu bilerek, özellikle siyasi planda kendisini eğitmeye çalıştı. "Siyasi olarak oldukça eksikim. Askeri eğitim bittikten sonra, bir müddet sürekli siyasi eğitim yapmak istiyorum. Daha önce siyasi çalışmaya ve eğitime önem vermeyenin acısını geçmişte çektim. Ben askerim, düşmanımı da tanıyorum, bu yeter diyordum. Ama şimdi bunun ne kadar hatalı olduğunu ve Partimizin anlayışına ters düşüğünü çok iyi görüyorum." diye yazdığı, Partiyeye gönderdiği bir yazısında, dönemin ihtiyaçlarına cevap verecek güçlü bir devrimcilikğe hazırlandığını ifade etmekteydi.

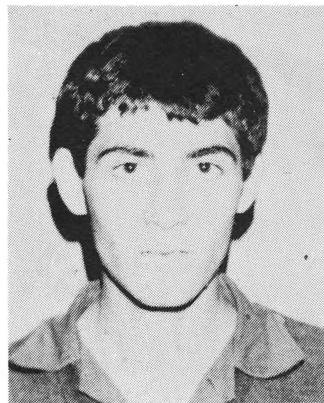
Şerif ARAS, eğitimini sürdürdüğü Filistin kamplarında, Filistinli yoldaşlarıyla da omuz omuzaydı. Partisinin enternasyonalist anlayışını derinden kavrayarak, her zorluğun üzerine atıldı. İsrail siyonistlerinin Haziran saldırısında elde silah en önde savaşarak şehit düşen Şerif yoldaş, Kürdistan devrimci bir kez inapı karı verdi mi güçlü bir devrimci olacağını, halkını her alanda şerefle ve cesaretle temsil etme gücüne ulaşacağını açık bir kanıttı. Anısı yolunuzu daima aydınlık tutacaktır.

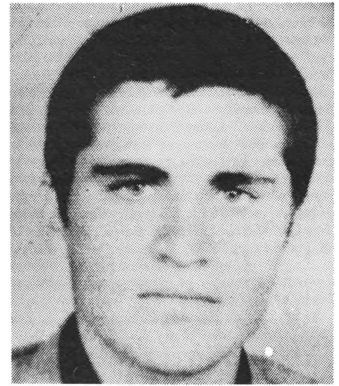
Adı soyadı: Mustafa MARANGOZ
Kod adları: Ferit, Hasan, Mahir
Doğum tarihi: 10.7.1961
Doğum yeri: Diyarbakır-Çermik

6 çocuklu yoksul bir köylü ailesinin beşinci çocuğu olan Mustafa Marangoz, daha küçük yaşlardan itibaren kendisini ailesinin geçim sorunları içinde buldu. Bir kan davasından dolayı cezaevine düşen babası işkence sonucu felç olduğundan, ailenin tüm sorumluluğu kardeşler üzerine kalmıştı. Mustafa, 10-11 yaşlarından itibaren kahvede çıraklık yapmaya başladı. İnsanlar işlerinde amelelik ve ustalık yaptı. 1977 sonlarında profesyonel devrimcilikğe atıldı.

Yoksul yaşamı ve işçilik hayatı onda zaten sınıf kınıni kendiliğinden yaratmıştı. Nitekim daha genç yaşlarda bu kınıni ifade edecek yollar aradı. Ancak, Çermik'te daha önce faaliyet gösteren hiç bir harekette bu kınıni mücadeleye dönüştürmek özellikli bulamamıştı. Bağımsızlık Hareketi'nin yöreye girişiyle ilişkiye geçti.

Adı Soyadı: İrfan AY
Kod adı: Abdullatif Musa
Doğum tarihi: 1963
Doğum yeri: Diyarbakır-Bismil-Pınarbaşı köyü.

Adı Soyadı: Şahabettin KURT
Kod adı: Xalit-Ahmet
Doğum tarihi: 1.1.1962
Doğum yeri: Nusaybin-Kuşkaya Köyü

Şahabettin Kurt, Hareketle 1981 yılında ilişkiye geçti. Daha önce de sempati duymakla birlikte, kendisi Harekete katılışının 1981 yılına denk geldiğini yazmaktadır.

Devrimci mücadelenin kitleleri sardı 1979 yılında Harekete sempati duyan Şahabettin Kurt, düşman saldırısının da alabildiğince yoğunlaştığı bu dönemde, mücadeleyi henüz yeterince kavramamış olmasından ötürü güçlü bir bağ yaratamamıştı. Küçük-burjuva devrimcilerinin, dayatan düşman saldırısı karşısında hızla mücadele saflarını terketmeye başladıkları ya da tökezledikleri bu dönemde, mücadeleye daha güçlü bir bağ yaratamaması Şahabettin Kurt da, bu özellikler içerisinde izah ediyordu. Fakat, kendisini eğitip, mücadeleyi kavradıkça büyük bir kararlılıkla bağları güçlendirmekten de geri dur-

madı. Askeri faşist cuntanın halkımıza azgınca saldırdığı 1981 yılında, onurlu bir yaşamın tek yolunun PKK saflarında halkın kurtuluşu için savaşmak olduğunu açıkça görerek, adını böyle bir onurlu yaşam için atmaya başladı. Kendisi bu dönemi şöyle ifade etmekteydi: "Devrimci olmamda en büyük rol oynayan şey 'askeri cuntaydı'. Düşman, yani faşist Türk cuntası beni mücadeleye itti, son zamanlarda köylere yapılan baskınlar, işkencehanelerde katledilen yiğit Kürdistan evlatları ve hatta analarımız, bacılarımız... katledilmesi karşısında seyrice kalmak için, ya çok ilkel olmak, ya da namussuz-şerefsiz olmak gerekiyordu. (Bu sözlerim gerçeği bilip de rahatların bozulmaması için düştüme satılmış, ya da bilerek yüzünü olup bitenlerden çevirenlerdi.)"

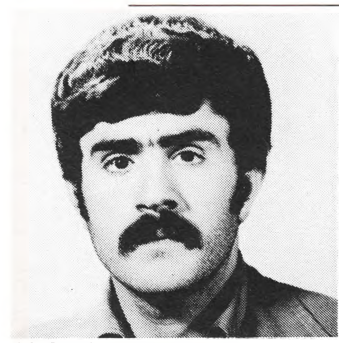
Şerefli bir yaşamın yolunu mücadeleye gören Şahabettin Kurt, 1981'in o ağır baskı koşullarında Partiyeli ilişki aradı. Ve bu amaçla tek başına yurt dışına çıktı. Bir PKK'li olmamın onur ve coşkuyla kendisini eğiten ve güçlendirmeye çalışan Şahabettin, Filistin halkının davasına da silahıyla katkıda bulunmaktan çekinmedi. PKK'nin güc verer militan yapısı içinde onurlu yaşamaya karar vermiş her insanın devrimcileşeceğini belirten Şahabettin, kendisi için de şunları yazmıştı: "Kendi durumumu bir devrimci için yetersiz görüyorum. Ama Hareketimiz içerisinde eğer kendimi yetiştirmek ve yetiştirilmek istiyorsam yakın bir zamanda başarılar elde edeceğime ve yararı olabileceği için bana verilen her görevi başarıyla yerine getireceğime kuşku yok. Çünkü, mücadelemiz içerisinde eğer kişi kendini bütün kararlılığıyla adanmışa ve çaba gösteriyorsa başarıları olamazsa mümkün değildir."

Şahabettin, bu inanç ve kararlılıkla her günü kendisi için yeni bir adım daha atıldığı bir mevzi haline getirmeyi bildi. Kendisini güçlü bir devrimcilikğe hazırladığı dönemde, İsrail siyonistlerinin vahşi saldırılarına karşı Partisinin enternasyonalist bayrağı altında çarpışarak Sayda'da şehit düştü.

Kumral, parasızlık nedeniyle ilkökoldan sonra 2 yıl ara verdiği öğrenimini, sınavlarını kazandığı parasız yatılı Diyarbakır Dicle İlköğretmen Okulu'nda sürdürdü. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin gelişme kaydettiği 1971 döneminde, burada devrimci düşüncelerle tanışarak, devrimci saflarda yer aldı. Okulda yapılan birtakım öğrenci eylemlerine yer alması nedeniyle sürgün edildi ve eğitimini faşistlerin egemen olduğu Erzurum Yavuz Sultan İlköğretmen Okulu'nda büyük güçlükler altında tamamlayarak öğretmen oldu.

Hareketin geliştiği ilk yıllarda ilişkiye geçen Abdullah Kumral, Diyarbakır, Mardin, Antep, Nizip, Birecik ve Halfeği yörelerinde çeşitli düzeylerde sorumluluklar üstlendi. 1980 ortalarında Urfa temsilcilikğine atandı ve yurt dışına çıkıncaya kadar bu görevi yürüttü.

Abdullah Kumral, faşist cuntanın iktidara gelişinin ardından, Hareketimizin, yeni dönemi karşılayacak ölçülerle ulaşmaları amacıyla, kadrolar tabi tuttuğu çok yönlü eğitimin içerisinde yer aldı. Bu eğitimi Haspaş eğitim kamplarında sürdürürken başlayan 1982 İsrail saldırısı sırasında şehit düştü.

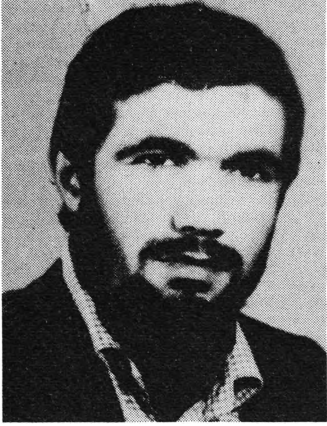

Adı, Soyadı: Abdullah Kumral
Kod adı: Yusuf
Doğum tarihi: 1955
Doğum yeri: Urfa-Halfeti-Cibin (Saylakkaya)

Çok yoksul bir ailenin oğlu olan Abdullah

Enternasyonalizmin Bayrağını Kaniyla Yükselten Bir Savaşçı Olarak A.Kadir Çubukçu Yoldaşı Daima Saygıyla Anacağız!

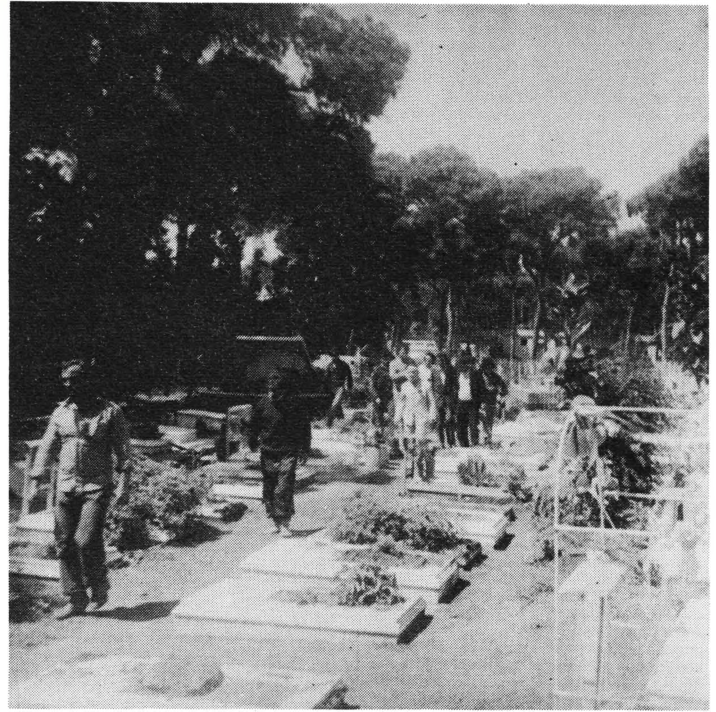
Ortadoğu'nun sıcak savaş alanlarında, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bölge ve dünya halklarıyla canlı bir dayanışma içerisinde geliştirmenin savaşını sürdürürken, verdiğimiz ilk şehitlerden olan A. Kadir Çubukçu 1958 yılında yoksul ve kalabalık bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Batman-Kozluk'lu olan Abdülkadir Çubukçu, mücadelenin daha ilk gelişme yıllarında Harekete sempati

duymaya başladı. 1976 yılından itibaren kitle çalışmalarında çeşitli görevler üstlenen Çubukçu, 1979'da kırsal alana çekildi. Bir çok eylemin içinde de yer alan Abdülkadir yoldaş, bir bağımsızlık savaşçısının iyi bir propagandacı, örgütücü vb. olmasını bildiği gibi, iyi bir asker olması gerektiğini de kendi pratiğinde gösterdi. Alçak gönüllü, cesaretli ve görevlerine bağlı bir kişiliğe sahipti. Bu özelliğiyle her yerde sevilen ve saygı duyulan bir militan olmasını bildi.

Cunta sonrası yurt dışına çağrıldığında, bu çağrıya coşkuyla karşılık verdi. Savaşın en ileri hatlarında görev üstlenmekten bir an olsun çekinmedi. Siyasi ve askeri eğitimini en güçlü şekilde birleştirerek sürdüren A.Kadir Çubukçu, Filistin kamplarında da tıpkı kendi halkının içinde olduğu gibi sıcak yoldaşlık bağlarıyla dikkati çekiyordu.

Abdülkadir Çubukçu, 2.5.1981 günü İsrail uşağı Suad Haddat birliklerinin topçu ateşi sonucu şehit düştü. O'nun, kanını Filistin halkının davasına dökmesi, halkımız tarihinde peyeni bir olaydı. Verilen bu şehidimizin acısını Filistinlilerle aynı duyguları paylaşarak yaşadık. Bu olay, Ortadoğu halklarının militan dayanışmasının önem ve zorunluluğunu bir kez daha ve en yakıcı şekilde duyurdu. PKK'nin militan enternasyonalist bayrağı Filistin halkınca çok daha iyi tanındı.

Abdülkadir Çubukçu yoldaş, mücadelesiyle olduğu, kadar ölümüyle de halkımız ve Partimiz tarihinde en güçlü mevzilerden birini kazdı. O'nun anısı, bölge halklarının mücadele ve dayanışmasında her zaman yol gösteren bir meşale olarak sonsuza dek yanacaktır.

A.Kadir Çubukçu yoldaşın cenaze töreninden bir görüntü

Baştarafı 16. sayfada

Veli Çakmak...

tırerek halkın birliğini güçlendirme ve devrimci saflara çekme doğrultusunda olumlu çabaları oldu.

Veli Çakmak yoldaş, ajan-muhbir ağının devrimci faaliyetlerin geliştirilmesi önündeki en büyük engellerden biri olduğunu, halka ve devrime zarar veren bu tür unsurlara karşı acımasızca mücadele edilmesi gerektiğini, geçmişte olduğu gibi içine girilecek yeni dönemde de halka güven vermek açısından bunun zorunlu olduğunu belirtmekte ve bu konudaki engellerin ortadan kaldırılması ve Parti kadrolarının her alanda güçlü bir eğitimden geçirilmesi halinde mücadeleye yeni dönemde de halk tarafından güvenle sahip çıkılacağına olan inancını dile getirmektedir.

Hareketimizin geri çekilme döneminde yurtdışına çıkanlar kadrolar arasında yer alan

Veli yoldaş, diğer yoldaşları gibi, yurt dışında askeri ve siyasi alanda yeni dönemin gerektirdiği ölçülere ulaşma yolunda büyük çabalar harcadı ve önemli gelişmeler kaydetti. İsrail'in Haziran 1982 saldırısı sırasında Arın Kalesi direnişinde yer alarak sonuna kadar direndi ve çarpışarak şehit oldu. Partimizin direnişçi ve proleter enternasyonalist anlayışının bu alandaki görkemli sergileyicilerinden biri olan Veli yoldaş, aldığı ağır yaralarla ölüme her an biraz daha yaklaşıırken mücadelemizin bu tarihsel döneminde bilgi, beceri ve enerjisini Kürdistan halkını ulusal kurtuluşu kaldırmada kullanamamasının ezikliğini duyuyor ama, diğer taraftan da Filistin halkının haklı davasına omuz vermenin ve halklarımızın mücadelecili birliğini güçlendirmenin onurunu yaşıyordu. Yurtseverlik ve enternasyonalizmin canlı bir simgesi olan Veli yoldaş, Parti değerlerine bağlılığın da çarpıcı bir örneği idi ve son nefesinde bile bunu en iyi şekilde ortaya koyarak geride kalanlara örnek oldu.

Baştarafı 16. sayfada

İsmet Özkan...

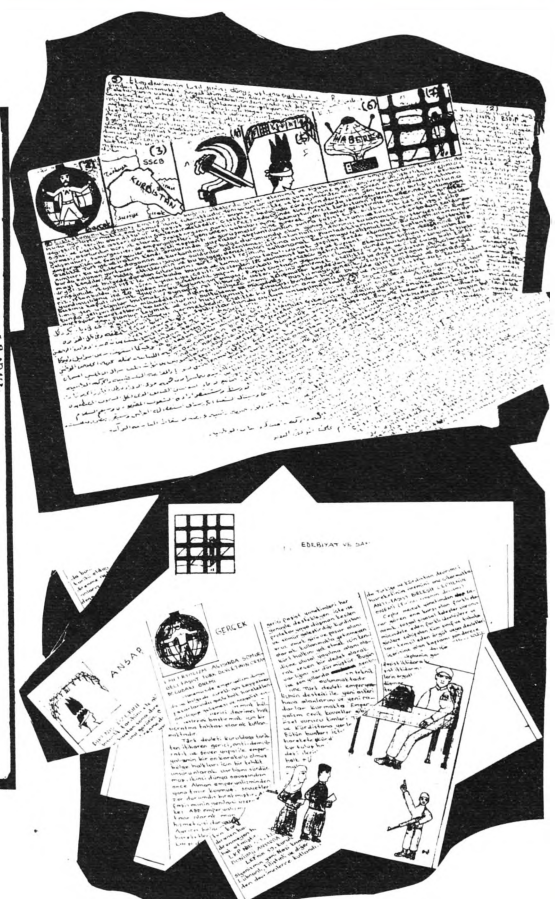
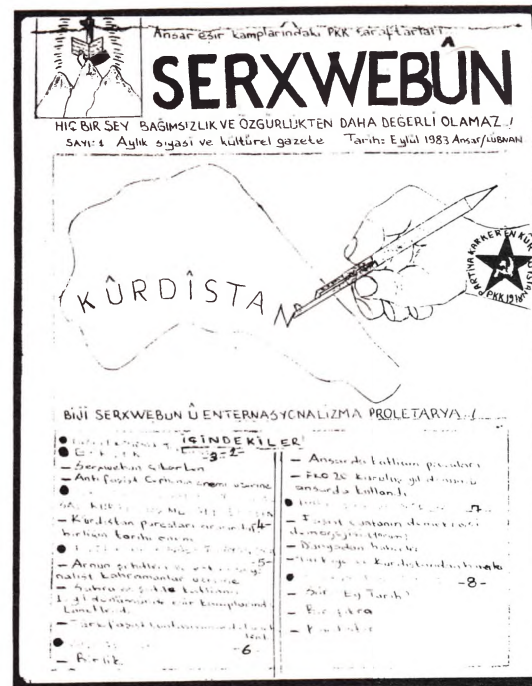
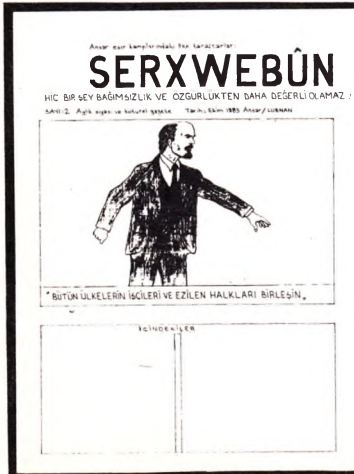
lecekteki mücadelesi açısından hayatı önemde gördüğü disiplin ve denetim konularında şunları söylüyordu: "Dünya komünist hareketlerinin tarihlerine baktığımızda, bütün hareketler kendi gelişmelerini Parti ve Parti örgütlerinin disiplin ve denetimlerine bağlamışlardır. Bizim de Partimizin işlerlik kazanabilmesi ve Parti örgütlerinin yaratılması için güçlü bir disiplin ve merkezi bir denetlemenin olması zorunludur. Parti içerisinde bu iki öge sağlanmadan gelişmenin kaydedilmesi mümkün değildir. Hareketimizin ortaya çıkışından bu yana kaydedilen gelişmeler disiplin ve denetlemenin sayesinde." İsmet Özkan yoldaş, girişkenliği ve atikliği, sorunları irdeleme ve çözüm aramadaki bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi ve devrimci coşkusıyla dikkatleri çeken, sevilen bir arka-

daşı. Filistin kamplarında Partisinin enternasyonalist, proleter devrimci ruhunu yaşatmak ve ona layık olmak için bu ruhu en iyi şekilde temsil etmeye çalışarak bir yandan Filistin halkının haklı davasına omuz verirken, diğer yandan da kendisini ülke mücadelesine hazırlamaktaydı.

İsrail siyonizminin Lübnan'a Haziran 1982 saldırısı sırasında Sayda'daki bir Filistin kampında bulunmaktaydı. Siyonist düşmana karşı Filistinli yoldaşlarıyla omuz omuza verdiği mücadelede cesareti, ataklığı ve kararlılığıyla en önde yürüyerek düşmana önemli darbeler vurdu ve bu mücadelede şehit düştü. Ortaya koyduğu görkemli direnmeyle Filistinli yoldaşları üzerinde derin bir etki bırakarak Filistin ve Kürdistan halklarının mücadelecili birliğine önemli katkılarda bulundu.

"Serxwebûn" Ensar Esir Kampında da Devrimci Militanlığın Sesi Oldu!

İsrail'in Haziran saldırısında esir düşen PKK militanları, en zor koşullar ve olanaksızlıklar içerisinde de olsa, Partilerinin ideolojik-politik çizgisinden aldıkları güçle, her bakımdan örnek bir tutum sergileyemeyi bilmişlerdir. Yazılı tek bir materyale sahip olmadıkları, bir kitap dahi bulamadıkları ve Partileriyle irtibatın esirlik nedeniyle kesilmiş olduğu bir buçuk yıl boyunca, yaptıkları çalışmalar, gösterdikleri enternasyonalist dayanışma bunun en somut kanıtıdır. PKK'li savaşçıların bizzat kendileri yazılarında da belirttikleri, Ensar esir kamplarında Türkçe ve Arapça olarak çıkarılan "Ensar Serxwebûn"u ve diğer yazılarından bazı parçaları veriyoruz.

PKK'li esirlerin, esir kamplarında çıkardıkları Ensar "Serxwebûn"nda yayınlanan bir yazıdır.

Kemal, Mehmet, Veli, İrfan ve Beraberlerinde Şehit Olan Diğer Yoldaşların Anısına...

Genel anlamıyla insan, bilinçli ve üretici bir güç olarak doğanın diğer güçlerinden farklılaşırken henüz yetersiz ve güçsüz bir durumda olduğundan dolayı doğanın kendisine karşı olan zorluklarının üstesinden gelmek amacıyla ilkel temelde de olsa kan ve kabile türünden örgütlenmeler içerisine girdi. İçinde yaşanan koşullar, insanların varlıklarını koruyup, yaşam durumunu iyileştirebilmesi için, aralarındaki bölüşme bir birlik ve dayanışmayı zorunlu kılıyordu. İnsanlar bu zorunluluğun gereklerini yerine getirerek bugünkü gelişimlerinin temelini atıyorlardı. Yani insanlığın gelişimi bir bakıma kendileri açısından tehlike ifade eden güçlere karşı ortak olarak bir dayanışma ve bu dayanışma sayesinde göstermiş oldukları mücadelede dayanmaktadı.

İnsanlığın yaşamış olduğu ilk toplumsal düzenin koşullarında herhangi bir sınıfsal farklılaşma mevcut olmadığından ve ayrıca kendi varlıklarını devam ettirip yaşam sorunlarını hal etmek için ortak hareket etmelerinin zorunlu olmasından dolayı daha çok doğaya karşı ortak mücadele içinde oldukları, ama giderek gelişen üretim insanların yaşamaları için gerekli ürünün fazlasını ortaya çıkaracak seviyeye gelmesiyle sözkonusu toplumun temellerinin çatlayıp sınıflı toplumun doğmaya başlamasını tarih göstermektedir. Sınıfsal bir farklılaşmayı yaşamaya başlayan insanların daha önceleri doğaya karşı içinde oldukları ortak mücadelesi, yerini bu sefer ikiye bölünmüş insanlar arasında, ezilen ve ezen arasındaki bir mücadeleye bırakmıştır. Dolayısıyla da sınıf temelinde dayanışma ve bu dayanışmaya dayanarak sürdürülmesiyle oluşan mücadele toplumun daha sonraki gelişim seyrini belirleştirmiştir.

Sınıflı toplumun son evresi olan kapitalizme varılana dek kölelerin efendilerine, serflerin efendilerine karşı sürdürüldüğü mücadele çeşitli biçimler altında devam ederek, bu durumıyla, hem ezilen ve hem de ezenler açısından önemli tecrübeler ortaya çıkarmıştır.

Son sınıflı toplum olan kapitalizme varıldığından, sınıflararası mücadele daha da şiddetlenmiş ve bu mücadele temelinde, geleceğin sınıfsız toplumunun nüveleri atılmaya başlanmıştır. Evrensel bir etkisi olan Fransa'daki işçi sınıfının mücadelesi hakim sınıfların büyük bir korku içerisinde itmesinin rağmen, gerekli itfaklarını sağlama durumunu yaratamadığından dolayı, onu erikenden tasfiye edememiştir. Buradan da anlaşılabilir ki; sınıflar, ölerine koymuş oldukları hedeflerine varabilmeleri için, mutlaka kendilerine en yakın olan toplumsal sınıf ve tabakalara çeşitli düzeylerde itfaklarını sağlamalıdır. Fransa'daki sınıf savaşını değerlendirip tarihi dersler ortaya çıkaran Marx ve Engels, burjuvazinin yönetici durumundan alışıya edilmesi için; "bütün ülkelerin işçileri birleşsin"

şiarını ortaya atmışlardır. Bütün ülkelerin işçilerinin birliği dayatıldığında, tam da bunun gereği olarak koşullar tam anlamıyla oluşmuştur. Bu koşullar; burjuva sisteminin bir bütünün tüm işçilerin ortak savasıyla yıkılması şartları ortaya çıkmış; genelde işçi davasının bastırılması uğruna her alandaki burjuva güçlerin ortak tavrı aldığı, sermayenin evrenselleştiği bu durumda dolayısıyla bütün dünya işçilerinin bir de biva etrafında (kendileri üretici olduklarından yönetici olmalarının da zorunluluk haline geldiği bir aşamada) birlik temelinde mücadeleyi yükseltmelerinin gereği ortaya çıkmıştır.

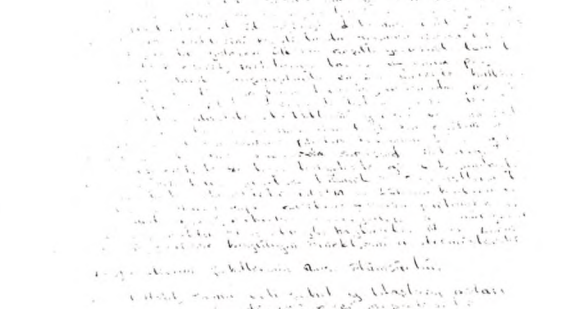
1917 Ekim Devrimiyle birlikte Lenin, bu şiarın anlam ve kapsamını yeni koşulların bir gereği olarak daha da genişleterek; "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşsin" şiarını gündemleştirirken, emperyalizmin kendi varlığını, sadece gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçilerin artı-değer sömürüsüne dayandırmadığını, aynı zamanda, ezilen halkların da artı-değer sömürüsüne dayandığını göstermiş olmakla kalmamış, bunun yanında göstermiş olduğu gerçekliği halklar hapisanesi durumundaki Çarlık despotizmi altındaki Rusya proletaryası ile bu despotizm altında inin inin inilen bir dizi halkın eşit koşullardaki dayanışmasıyla pratik olarak ispatlamıştır. Marx ve Engels'in geliştirmiş oldukları bilimsel sosyalizme yeni koşullarda değerli katkılarda bulunan Sovyet devrimcileri, emperyalizm döneminin Marksizmini temsil edip geliştirerek pratikte doğruluğunu da kanıtlayarak proleter devrimler çağını açmaya başlamışlardır. 1939-45'lerde Stalin'in önderliğinde Alman faşizmine karşı görkemli bir biçimde sürdürülen anavatanı savunma savaşı salt SSCB'nin üzerinde dolaşan karabulutları dağıtmakla kalmamış, aynı zamanda Doğu Avrupa'nın genelinde yaygınlık kazanan devrimci halk hareketlerinin de zaferle taçlanmasına önemli oranda katkıda bulunmuştur. İyi bilinmektedir ki, Doğu Avrupa'da kurulan demokratik sosyalist devletler aynı zamanda enternasyonalizm denilen yüce duygularla dolup taşan onbinlerce Sovyet insanının da döktüğü kanların temelinde yükselip faşizme ölümcül bir darbeyi vurabilmiştir.

Gerek SSCB'de varolan sosyalizmin kalesinin fethedilmesi ve gerekse dünya üzerinde çeşitli emperyalist grupların etkinliklerinin artmasını için başvurulan I. Dünya Savaşı, savaşı başlatan emperyalistlerin umu-

dunu gerçekleştirme bir yana onları tam manasıyla içinden çıkılmaz bir bataklığa götürmüştür. Bu açıdan, her geçen gün yeni yeni mevziler kaybetmekten kurtulamayan emperyalist sistem, bütün arayışlarına rağmen onu yiyip tüketen bunalımlardan da bir türlü uzaklaşamamaktadır. Gerek kaybettikleri mevzilerin onun gücünü tüketmesi ve gerekse her geçen gün her alanda daha büyüyen bunalımlarına açık vermesi kendisini çilgınlığıyla halklar üzerinde kurbac sallamaktadır. Dünya devrim pratiginin güçlü etkisiyle derin uykulardan uyanan dünyanın çeşitli alanlarındaki maz-

üstünde değerlendirip uğruna can veren Filistin devrim şehitleriyle beraber anılarda daima taptaze kalacak, halkların dayanışması açısından daima seçkin bir örnek olarak yaşayacaklardır.

Bugün Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi uğruna yola çıkan PKK'nin saflarında Filistin ve Lübnan halklarından yüzlerce devrim şehitleriyle beraber aynı mevzilerde şehit düşen Kemal, Mehmet, İrfan ve Veli yoldaşlar Filistin devrimci savaşında enternasyonalist görevlerini canlarını feda ederek ekiksizce yerine getirdiklerinde daha iyi anlaşılır ki, halklar aralarında

Ansar "Serxwebûn"dan bir kupür

lum halklar kurtuluş yoluna yönelerek, adeta emperyalizmin içinde bulunduğu ve giderek de artarak olan çıkmazlarından da yararlanarak bir bir sosyalizmin yöreğine oturmakta, mazlum halkların kurtuluş yolunda sert adımlarla ilerleme leri, giderek emperyalist ülkelerdeki proletaryanın da desteğini artırmakta, karşılıklı olarak birbirlerini güçlendirip yetkinleştirmelerini sağlamaktadır.

Çıkmazlarından da yararlanarak bir bir sosyalizmin yöreğine oturmakta, mazlum halkların kurtuluş yolunda sert adımlarla ilerleme leri, giderek emperyalist ülkelerdeki proletaryanın da desteğini artırmakta, karşılıklı olarak birbirlerini güçlendirip yetkinleştirmelerini sağlamaktadır.

Dünyada proleter devrimleri çağıran, Marksizm-Leninizmin Rusya'daki ebedi önemli olan başansıya açılmasından bu yana, bu zafer henüz bir yüzyıl geçmeden bütün insanlığı içine alarak binlerce asırlık karanlılığı kaplı bir şafağa böğmüştür. Bu kızıllığa kendi çağında renk katan Filistin devrimci hareketi, Ortadoğu'da diğer devrimci hareketlerle enternasyonalist dayanışma içinde emperyalizm ve bölge gericiğini önemli darbeler vurarak, onların bölgede serbestçe at oymatmalarını engellemiştir. Aynı zamanda bölgedeki gelişmelerin önemli oranda devrim güçleri lehine olmasını sağlamıştır. Bunun yanında Kürdistan'da proletaryanın önderliğinde doğup gelişen PKK Hareketi Kürdistan halkının mücadelesini modern temellere oturtarak, bölgede önemli yeni bir devrim ocağını açarak Filistin halkına güçlü bir müttefik olarak varlığını dostu düşmana kabul ettirmiştir. Salt Kürdistan için taşıdığı önem ile sınırlı kalmayan PKK, devrimci savaş ortamında takındığı enternasyonalist tavrıyla, bölge ve dünya devrim güçlerinin değerli bir müttefik olduğunu objektif olarak kabul ettirmiş ve onlarla ciddi ilişkiler geliştirmiştir.

PKK'nin geliştirmiş olduğu bu kutsal mücadele kusa bir geçmişe sahip olmasına rağmen, yüzlerce şehit, binlerce esir vererek bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşmak için gerekli tüm fedakarlık ve savaşkanlığı simdiden ispatlamıştır. Bilinmelidir ki, ülkesinin bağımsızlığını ve halkının özgürlüğünü sağlamak için devrim arenasında dünya proleter ordusunun Kürdistan müfrezesi olarak her türlü zorluğa (devrimci azmine dayanarak) göğüs gerdiği, Lübnan sahasında da onlarca şehidini vererek kanıtlamıştır. PKK'nin bu şehitleri, Filistin halkının yüce davasını herşeyin

arpa boyu yolun katedilmesi şurda dursun bir bütünün yok olmakla karşı karşıya kalınır.

Halklar vermiş oldukları mücadelelerinde karşılaştıkları şehit olma olaylarıyla önemli kayıplara uğramalarına rağmen, aynı zamanda bu temelde mücadelesini daha da genişletme olanağına kavuşurlar. Bundan dolayı şehitler, arklarından yas tutulup, göz yaşları dökülmesi gereken değil, mücadele anıları değerlendirilip kıyanacak derslerle onlar gibi ölümleri üzerine korkusuzca gidilmesi zorunlu olan en yüce değerlerdir. Aynı zamanda her ölüm yıldönimlerinde anıldıklarında, içinde bulunan hata, eksiklik ve zaafırlardan anılarla üzerimize düşen görevlerin ekiksizce yerine getirilmeye çalışılması zorunludur.

PKK'nin Kürdistan'da Marksizm-Leninizmin rehberliğinde yükselttiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yer alan, Kürdistan halkının yigit evlatları olan Kemal, Mehmet, Veli ve İrfanlar aynı dava içinde şehit düşen diğer yoldaşları gibi Marksizm-Leninizmin ideolojisiyle donanarak ülke ve partilerine bağlılıklarını mücadele pratikleriyle kanıtlamışlardır. Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde yıllarca süren mücadelesine atıldıkları ilk günden itibaren şahsi çıkar adına ne varsa hepsini bir kenara atarak, devrim davasının çıkarlarını herşeyin üstünde değerlendiren, bu yönde bir an bile tereddüt düşmeden şehit olana kadar şereflice parti bayrağını dalgalandırdılar. Onlar halkla birlikte en zor günlerde dahi bıkmadan, usanmadan, yılmadan mücadele etmesini bilmiş ve bu biçimde bizlere sürekli yanan bir meşale gibi, bir mücadele anısını miras bırakmışlardır. Şimdi bize düşen bu mirasın değerini bilince çıkarp böylece savasmaktır.

PKK'nin Filistin devrimci hareketiyle ilişkisi geçtikten sonra kadrolarını, çeşitli teorik eksikliklerinin giderilmesi ve onların bir halk savaşına hazırlanmaları için açtığı eğitim devrelerine aldığı bir sırada, İsrail siyonistleri, bölge gericiğini de arkasına alarak emperyalizmin yoğun desteğiyle Lübnan sahasında başta Filistin devrimci hareketi olmak üzere çeşitli halkların temsilcilerine de yoğun bir saldırıda bulunmuştur. Bu saldırı esnasında Nebatiye'de Ayn-ül Hilve'de, Arnun (Selahattin-i Eyyubi) kalesinde ve daha değişik alanlarda Filistin devrimci hareketinin kazanımlarını savunup geliştirme görevi başında olan PKK savaşçıları arasında bulunan Kemal, Mehmet, Veli ve İrfan son nefeslerine kadar direnerek ölümüne gereken yerde ölmesini bilmiş, Kürdistan ve Filistin halklarının dayanışmasına taze kan vererek daha da güçlendirmişlerdir. Onlar bu yücelikleriyle Kürdistan halkının salt Filistin halkıyla dayanışma içinde olduğunu ispatlamamış, kardeşlik ve dostluk temelinde herhangi başka bir halkla da dayanışma içinde olduğunu göstermiştir. Bu açıdan denebilir ki, Lübnan sahasında gösterilen direniş, katlanılan fedakarlık aynı zamanda geleceğe güvenle bakmanın ve dünya halklarının birlik ve dayanışmasına olan inancın da bir kistasıdır.

Kemal, Mehmet Veli ve İrfan, Filistin ve Lübnan halkının kazanımlarına, yetim kalan bebelere canlarını siper ederek direnirlerken; Yaşasın Partimizin Yüce Enternasyonalist Ruhu! Kahrolsun Emperyalizm ve Sömürgecilik! Direnmek Yaşamaktır! ... sloganlarıyla haykırdılar. Bu haykırışla şehitler kervanına katılarken, onlar Marksizm-Leninizmin yüce kurtancısı ruhuna bağlılıklarını tam manasıyla ispatladılar.

Baştarafı S: 9'da

suzlaşmış yaratıklandı. Haziran'ın 7'sinden itibaren düşman, şehrin bazı kenar mahallelerinde işgal etmeye başlamıştı ve bu tarihten itibaren düşman askerleriyle doğrudan karşı karşıya gelecek savaşıyordu. Şehirdeki bu direnmeler aynı 11'ine kadar devam etti. Aynı 11'i sabahı, Filistin mültici kampı olan Ayn-el Helve siyonist düşman tarafından saatlerce bombalandıktan sonra bu son direnme merkezi de ortadan kaldırdı. Öğleden sonra şehir bütünüyle düşmanın eline geçti. Aynı 9'unda şehir savunması sırasında, uçağın bir binayı bombalamasıyla bizden bir yoldaş daha yarananmıştı. Böylece şehrin tamamiyle düşmesine kadar 5 kişilik PKK grubundan iki yaralı verildi. Savaşın son gününe kadar en ön saflarda savaşarak proleterya ve Partimize layık olmaya çalıştı.

Buna karşılık, bazı küçük-burjuva ukalalan PKK Hareketinin bunca direnmesinin, onlarca şehit, yaralı ve esir vermesini bir kalemede silerek yalan ve demogojiyi sığınır, PKK'nin bir gecede Lübnan'ı terkettiğini iddia etmektedirler. Savaşın başından sonuna kadar savaş içinde yer alarak, siyonizme karşı Filistinlilerle birlikte direnen ve sonunda da esir düşen bir PKK savaşçısı olarak, küçük-burjuvazinin temsilcisi bu baya soruyorum: PKK savaşçıları siyonist düşmana karşı en ön saflarda savaşırken ve

buralarda onlarca şehit verirken, acaba siz ölüm uykusuna mı yatmıştınız? "PKK'nin savaşın ikinci gününde kaçtığı" ni iddia ediyordunuz. Şimdi, hiç bir biçimde gizleyemeyeceğiniz bu sahtekarlığı, halka ve kendi kadrolarınıza nasıl izah edeceksiniz? Bu yalanlar sizi çekerten de çok zor durumlara düşürmüştür. Evet, bizim size sorulacak daha başka sorularımız da olacak: "PKK'liler kaçarken" (I) savaşçıların iddia ettiğini kendi "militan" larımızın nerede ve nasıl bir direniş gösterdiklerini açıklayabilir, bunun için en küçük bir kanıt daha gösterebilir misiniz? Belli ki, siyasal tükenmişliğiniz sizi hırçınlaştırmıyor ve siz bu hırçınlıkla ileri sürdüğünüz yalan iddialarla biraz daha batağa saplanıyorsunuz. Hiç bir dayanağı ve inandırıcılığı olmayan iddialarınızla neyi hedeflediğinizi açıklamak zorundasınız.

Bilinmelidir ki, siyonist düşmana karşı bütün savaşçılarıyla şereflice savaşan ve enternasyonalizmin en yüce örneğini sergileyerek en zor günlerinde Filistin halkının yanında yer alan PKK Hareketine hiçbir küçük-burjuvaca saldırı ve demogojî zarar veremeyecek, ancak ve ancak sahiplerinin sonunu biraz daha yaklaştıracaktır.

Ansar Esir Kamplarından Özgürlüğüne Kavuşan Bir PKK Taraftarı.

* Dünya Devrim Şehitlerinin Anısı Ölümsüzdür!

* Kemal, Mehmet, Veli ve İrfan Yoldaşların Anıları Devrimci Mücadelelerin Birer Meşalesidir!

* Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

* Yaşasın Kürdistan, Filistin ve Diğer Halkların Birlik ve Beraberliği!

* Kahrolsun Emperyalizm ve Sömürgecilik!

* Kahrolsun Siyonizm ve Arap Gericiliği!

* Kahrolsun Türk Sömürgeci Faşist Diktatörlüğü!

Ansar'daki PKK Taraftarları.

6.6.1983

حزب العمال الكردستاني

ينعيان الى جماهيرنا الفلسطينية والعربية والكردية كوكبة من الشهداء سقطوا في مواجهة المخطط الامبريالي الصهيوني في المنطقة

● ولد الشهيد في قرية تباراني (راس العين) ناحية تباراني - ولاية ديار بكر عام ١٩٦٣ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

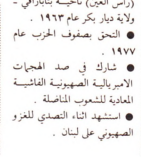
● ولد الشهيد في قرية جين - منطقة خايفين - ولاية اوردو عام ١٩٥٧ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٦ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

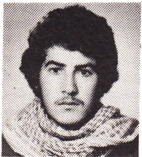
● ولد الشهيد في قرية جين - منطقة خايفين - ولاية اوردو عام ١٩٥٧ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٦ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

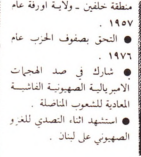
● ولد الشهيد البطل في قرية موبسكان - منطقة حرموك - ولاية ديار بكر عام ١٩٦١ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

● ولد الشهيد في قرية ايسبي - اوردو عام ١٩٦٢ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

● ولد الشهيد في قرية ايسبي - اوردو عام ١٩٦٢ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

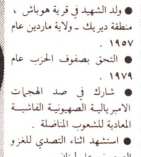
● ولد الشهيد في قرية ايسبي - اوردو عام ١٩٦٢ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

● ولد الشهيد في قرية ايسبي - اوردو عام ١٩٦٢ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

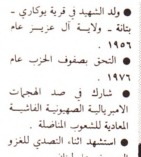
● ولد الشهيد في قرية هوباش - منطقة ديريك - ولاية ماردين عام ١٩٥٧ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

● ولد الشهيد في قرية هوباش - منطقة ديريك - ولاية ماردين عام ١٩٥٧ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

● ولد الشهيد في قرية هوباش - منطقة ديريك - ولاية ماردين عام ١٩٥٧ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

● ولد الشهيد في قرية هوباش - منطقة ديريك - ولاية ماردين عام ١٩٥٧ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

● ولد الشهيد في قرية هوباش - منطقة ديريك - ولاية ماردين عام ١٩٥٧ . التحق بصوف الحزب عام ١٩٧٧ . شارك في صد المحاجات الامبريالية الصهيونية الفاشية المعادية للشعوب المناهضة . استشهد أثناء التصدي للغزو الصهيوني على لبنان .

الجبهة الديمقراطية لتحرير فلسطين

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

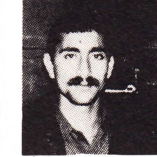
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

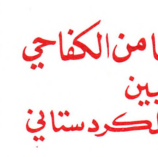
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

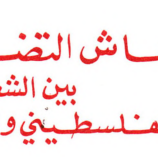
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

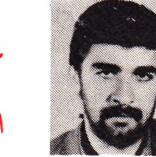
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

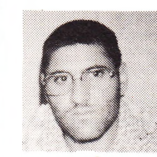

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

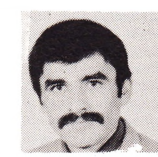

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

عاش التضامن الكفاحي بين الشعبين الفلسطيني والكردستاني

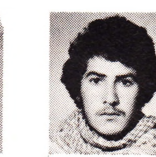
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

المجد والخلود للشهداء

Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi

Filistin Halk Mücaddele Cephesi

عهداً للشهداء والابرار أن تسمر سوابق النضال حتى تحقيق لحرمان شعوبنا

في الذكرى السنوية الثمانية للعدوان الصهيوني المجد والخلود لأبطال حزب العمال الكردستاني شهداء التحالف الثوري مع شعوب المنطقة

ان الاحداث والتطورات الحاصلة في المنطقة تؤكد باستمرار ان القوى الاستعمارية من امبريالية وصهيونية وفاشية تعمل بكل طاقها لتطويع شعوب المنطقة وضرب أي تصاعد لنضالات قواها الثورية والتقدمية ، وهي تسعى الى تحقيق هذه الاهداف عندما تجد الفرص المواتية لشحن عدوانها . ومع ادراك حزبنا لابعاد دوره النضالي التحرري في الساحة الكردستانية وبالتالي رؤيته النضالية الاستراتيجية لمسك قوى الثورة من جهة واللقى المضادة للثورة من جهة ثانية كان امام حزبنا وشعبنا الكردستاني ان يأخذ موقعه النضالي التحرري والشجوري الى جانب القوى الثورية العربية والعالمية والعمل معها كشفا الى كتف ، وفي خندق واحد سياسيا وعسكريا لمواجهة كافة المؤامرات والمخططات الاستعمارية والعدوانية وبالتالي تحريك عجلة النضال الثوري لصالحه الشعوب المضطهدة وحقوقها الوطنية العادلة . لقد كرس حزبنا مفاهيمه النضالية الامة وتراثه بالمقاومة والتضحية من خلال وقوفه المبني والشجور الى جانب قوى الثورة في المنطقة خلال السنوات الماضية من نضاله وبالإضافة الى دور حزبنا على الساحة الكردستانية بمواجهة اقسى المحاجات الفاشية التركية المدعومة من قبل الامبريالية الامريكية والمسيكر العدوان العالي ، فان حزبنا لم يبخل في اداء وظيفته الثورية والامة الى جانب قوى الثورة العربية والعالمية . مع حلول عام ١٩٨٢ فان الكيان الصهيوني بدعم وتحفظ من الامبريالية الامريكية والعالمية وبمباركة ومشاركة من الرجعية والفاشية في المنطقة ، قام بشن عدوان واسع استهدف الساحة اللبنانية لكونها بؤرة ثورية متقدمة في المنطقة بغرض تغيير موازين القوى في المنطقة عامة والاستفراد بشعوبها واجهاض عساكرها ونضالاتها الثورية والتحررية ، فالحجفة العدوانية لم تنحصر اهدافها بشكل محدود بل استهدفت كل شعوب المنطقة ومستقبلها وهو ماكان يفرض عليها اقصى درجات التلاحم الثوري ومبادرة كل القوى الى تأدية وظيفتها الثورية . لقد قام حزبنا بوظيفته الثورية والامة والكفاحية بكل شجاعة ونفان واخلاص وشارك بالانصدي للهجمة الصهيونية الامبريالية في كل مواقع القتال في قلعة النبطية - صيدا - صور - الدامور - ابياق العربي وبيروت الصاعدة ، لقد حقق حزبنا ومقاتلوه الابطال مآثر اقية رائعة واعطوا بصمودهم وتضحياتهم صفقة مشرفة في تاريخ الشراخ بين حزبنا وشعبنا وكافة قوى الثورة والتقدم في المنطقة والعالم . ان حزب العمال الكردستاني بقضائه النضالية وبجسه الثوري

حزب العمال الكردستاني
اللجنة المركزية

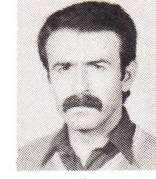
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

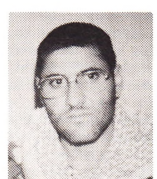
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

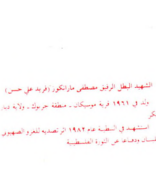
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

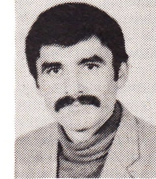
الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

الشهيد الطيف الرقيق قربان (شقيق أحمد صبح) ولد في عام ١٩٥٧ في قرية جين، منطقة خايفين، ولاية اوردو، استشهد في عام ١٩٨٢ في معركة عفرين في قلبه لغزو الصهيوني على لبنان.

Parti militanlarının bu alandaki çalışmalarının, fedakarlıklarının ve cesaretlerinin sonucu olduğu unutulmamalıdır. Yenilen her parça etmek, atılan her mermi bunların emeliyle elde edilmiştir. İdeolojik donanım, tümüyle bunların fedakarlık ve çalışmalarının ürünüdür. Ve açık ki, yeni dönem direnişi, mücadelesinin bu aşamasındaki gelişmelere dayalı olarak yükselcektir. Dışa açılma nasıl ki 1975-80 arasındaki gelişmelerin bir ürünü olarak doğup gelişmişse, şimdiden yükseltilen önümüzdeki dönem mücadelesi de, yurt dışında ve özellikle Ortadoğu'da direniş temelinde yürütülen zorlu hazırlıkların üzerinde yükselcektir. Halkımızın yeniden ayağa kalkması, Partimizin profesyonel ölümleri yeniden örgütlenmesi bu süreçte doğrudan bağlıdır. Halkımızın bağımsız özgür temellerde dünya halklarıyla doğru ilişkiler kurması da yine bu temelde olacaktır.

Bugün bir çok engele karşı, ülkede direniş yükseltilmeye çalışılıyor. Kurtuluşu hiçbir zaman inanmamış, eskiden klasik hain güçlerin yaptığını bugün modern bir tarzda yapmak isteyen burjuva reformizminin "direnilemez, direnilese de başan kazanılmaz ve hele silahlı mücadele felaket getirir" gibi iddiaları direniş kat be kat büyüterek yalanlandı gibi, bu tip kaynaklardan gelebilecek her türlü bozguncu, sabotaj edici davranış ve eğilimlerin açığa çıkarılması ve direnişin korunması da aynı biçimde zorunludur. Onlar direnişin gelişmeyeceğini, provakasyon ve ihanet çizgisi dayatılsa her şeyin darmadağın olacağını zannediyorlardı. Ve özellikle de Partiyi her an içten çöktürmeyi gündemlerine koymuşlardı. Cezaevinde Şahin-Yıldırım alçaklarıyla geliştirilen bu ihanetçi saldırı, dışarda da bunlarla el birliği içinde bir provakasyonla tamamlanmak istendi. İçten ve dıştan sürdürülen yıkıcı, bozguncu provakasyon faaliyetleri özellikle 1983 yılında yoğunlaştırıldı ve bu yıl birçok belirti ve kanıtlardan da anlaşıldığı gibi cunta için kesin sonuç ynl olarak görüldü. Semir alçağının yürüttüğü provakasyon tümüyle bu amaçlar peşindeydi. Semir alçağı ve emperyalizm ve sömürgecilik ister doğrudan isterse objektif olarak teslim olmuş bulunanlar, Kenan Evren ve Turgut Özal ikiliyle el ele, dönemi direnişçi bir biçimde değil, tasfiyeci dayatarak atlatmak istediler. Sözümona "demokrasi" yaygaraları ve birçok "sol" gücün de bu koruya katılmadaki istekli tutumları tasfiye ortamının Türkiye ve Kürdistan'a çok daha rezil bir biçimde dayatılmasını ifade ediyordu. Madem ki, "sağ"cı ve "sol"cu ve "ortacı" sı ile partiler kuruyor, parlamento olmuş durumda, klasik kuyrukçuluk da hemen ve daha da utamaz bir biçimde bilirekti. "Asılan asıldı, işkence gören gördü; kalan sağlar bizimdir" edebiyatıyla o eski oyunu yeniden oynamaya çalışacaklardı. Ama, tam da bu noktada PKK yine oyunu bozdu. Karşı-devrimci teröre ve onun demojosine, devrimci terörü ve devrimci platformu dayatarak karşılık vermedi başardı. Dışarda yürütülen faaliyetler, aynı zamanda Türkiye'de demokratik-sosyalist hareketin bir türlü yitirmeyi başaramadığı terör ve pasifikasyon ortamını yırtarak, tasfiyeci çabaları boşa çıkardı, devrimci değerler etrafında faşizme karşı birleşik direnme temelinde cevap verilmesini sağladı. Faşist cuntanın 1983'lerde "yeniden demokrasiye dönüş yap-

ık" dediği bir tarihte devrimci direniş dayatarak, ağır darbeler yenilmesine, birçok değer tahrip olmasına rağmen güçlenmesi bilindi. Ve bu güçle, mücadelenin yeniden yükseltildiği, doğrultusunda adımlar hızla atılmaya başlandı. Bu, sürekli bilinceye canlı tutulması ve giderek sol'a egemen kılınması gereken tutumdur.

Türkiye ve Kürdistan halkları arasında bir türlü kurulamayan enternasyonalist dayanışmanın kurulmasına en büyük katkı bu biçimde sağlanmıştır. Baş aşağı düşürülen ilişkiler, bu kez ayakları üzerine oturtulmaya çalışılmıştır. Yine bu süreçteki mücadele, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla da doğru ilişkilerin geliştirilmesinde önemli rol oynamış; ne coğrafya, ne nüfus ve ne de sınıf karakteri gereği önder bir rolü oynayamayacağı halde bu iddialı hareket eden ve bu nedenle genel olarak mücadeleye büyük zararlar veren reformist ve ilkel

milliyetçiliğin daha fazla zarar vermesini önlemek, parçaların karşılıklı rolünü yerli yerine oturtmak, yurtsever dayanışmalarla doğru biçimi hayata geçirmek için bu süreçte yoğun bir çaba içinde olunmuştur. Bu nedenle salt Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadelede de ideolojik-politik düzeyde ve doğru ittifak biçimlerinin geliştirilmesinde önemli rol oynamıştır. Yani, küçük-burjuva reformistlerinin dedikleri gibi, PKK, KDP vb. nin yanına gitmemiştir. Tam tersine, KDP'nin müteffikleri olan komünist ve sosyalist partileri de dahil tümünü bağımsızlık ve özgürlük çizgisinde, Kürdistan gerçekliğinin doğru devrimci tabilili ve çıkarılması gereken devrimci sonuçlar ve amaçlar etrafında bir birliğe davet etmiştir. Böyle bir birliğin kurulması için halen amansız bir savaş vermektedir. Ortadoğu'da Filistin-Lübnan sahalarında ve daha önceleri de Ankara ve diğer metropol kentlerinde kararlılıkla sürdürüldüğü doğru devrimci yaklaşımını, şimdi de Kürdistan'ın diğer parçalarında halkın mücadelesine ve dost güçlerle olan ittifak sorununa yaklaşımında ısrarla korumaktadır. Bu konuda atılan adımlar küçümsenemeyeceği gibi, küçük-burjuva milliyetçiliğinin o ağır olumsuz etkilerini silmede de önemli bir yer tutmaktadır. Fakat, daha düne kadar yarı-feodal, yarı-burjuva ilkel milliyetçiliğin kanadı altında, hiçbir devrimci program, strateji ve taktik geliştirmeyen küçük-burjuva milliyetçiliği, eğer ısrar edilirse daha da ileri bir konuma getirilebilecek birçok olumlu gelişmeye karşılık, en tasfiyeci ve birliği parçalayıcı bir tutumla yaklaşıyor. Çok iyi bildiği halde, PKK'nin bu dönemde tartışma götürmez ideolojik-politik önderliğine inanmak istemiyor. 1970 ve hatta 75'lere kadar ilkel milliyetçiliğe sığınan, onu göklere çıkaran küçük-burjuva milliyetçiliği, Kürdistan halkının savaşındaki bayrağın üzeri bağımsızlık yazılı olduğu halde, bunu görmek istemiyor ve tam tersine soluğu Saddam'ın ve sosyal-demokrasinin yanına alıyorsa bunun nedeni, amaçlarının devrimci direnişçi mücadele, halkımızın ulusal birliğini bu temelde sağlamak olmayıp, işbirlikçi eğilimlerinin kurtulmak istemeyişleridir. Geçmişlerinin köklü bir eleştirisi yapılarak, bağımsızlık çizgisi etrafında, halkımızın kendi kaderini özgürce çizmesi için mücadeleyi esas alacakları yerde, emperyalizme ve emperyalizmin en çok umut bağladığı bir rejim olan Irak iktidarına sığınan bu akım temsilcileri ne olduklarını artık tüm açıklığıyla sergilemişlerdir. Açık ki onlar, yeni dönemin ulusal direniş mücadelesine fazla bir şey veremeyeceklerdir; ama gelişmesini önlemeyeceklerdir de.

PKK, bölgedeki sömürgeci güçlerin arasındaki çelişkilerden, genelde bölgedeki ilerici-geriçi kampaşmasından yararlanarak, en basit taktik imkanları bile sonuna kadar değerlendiren, halkımızın uluslararası bölgesel gelişmelerden nasıl yararlandırılabileceğini, bu konuda ne kadar olanak ortaya çıkarılabileceğini sergilemiştir. Ve açık ki, tüm bunları yaparken direniş çizgisinden asla taviz vermemiş; çoklarının daha programlarını dahi ortaya çıkarmadan danışıklı güçlerden icazet alma gereğini duymamıştır. Tam tersine, emperyalistler arası, sömürgeci arası, ilerici-geriçi bloklaşması arasında, emperyalizmle sosya-

gütün güçlü gelişmesi sağlanmış olmakla da kalmayacak, nihai zafere doğru giderek pekişen adımlarla yürünecektir. Bugün, Parti ve ulusal direniş mücadelesinin deneyiminden çıkarılacak dersler bunlardır.

Düzenin, PKK için öngördüğü imha fermanı, kendisine çevrilmiştir. PKK için bir daha nefes alamaz denildiği noktada, nitel ve nicel olarak daha da güçlendirildiği gibi, bu güç geleceğe sağlıklı bir biçimde aktarılmış, sömürgeci faşist rejimin asla baş edemeyeceği bir konuma gelmiştir. Şüphesiz, bütün sorunlar halledilmiş, bütün zayıflık ve yetersizlikler aşılmış da değildir. Tam tersine, gelişen hareketimizin eskiyle kıyaslanamayacak kadar sorunları vardır. Bunlar: direniş sorunları, yeniden örgütlenme sorunları, mücadeleyi dağıtma, ova, kent, köy demeden her alana taşırma, silahlı-silahsız tüm biçimleri deneyerek yükseltme sorunlarıdır. Ve tabii ki, Parti militanlarının ilk defa tüm güçlülüğüyle tarihsel rolünü oynamak zorunda olduğu yeni bir dönem

Filistinli ve PKK'li savaşçılar gemilerle Lübnan'ı terk ederken.

gelişme sorunlarıdır. Parti militanlığı, yalnız ideolojik-politik olarak değil, pratikte de güçlü donanımlarına dayanarak, yetersizliklerini aşmasını bilecektir. Birçok gelişme, bunun pek o kadar zor olmayacağını ortaya koymuş bulunmaktadır. Parti militanlığı, sadece partiyi yeniden inşa etmede değil, aynı zamanda halkımızın en geniş yurtsever kesimleri, yani işçiler, köylüler ve aydın gençlik militan direnişçi bağlar kurabilecek, ulusal direniş cephesi bayrağını bu dönemde daha da yükselterek dalgalandırmasını bilecek, tüm bu görevlerin üstesinden gelecek tecrübe ve donanımına sahiptir.

5 - Şehitlerimizin Anısına Yurtseverliği, Militan Devrimciliği ve Enternasyonalizmi Yükselterek Bağh Kalacağız!

PKK, ülke içerisinde olduğu gibi yurt dışında da militan devrimciliğin, yurtseverliğin ve enternasyonalizmin en canlı örneğini sunmayı bilmiştir. Bu onun, çağımızın tek devrimci klavuzu olan Marksizm-Leninizm temel alınarak, Marksizm-Leninizm sadık bir izleyicisi ve somut koşullarda en canlı bir biçimde yasatıcısı olmasından kaynaklanmaktadır. Dünyanın her alanında peşe zaferleri getiren Marksizm-Leninizmin temsilini ülkemiz koşullarında da her zaman başan ve zaferin garantisini olacağı açıktır. Nitekim PKK'nın yurt dışında sağladığı gelişme ve başanları da bunun bir sonucudur.

Kendisine çağımızın en devrimci dünya görüşünü temel alan, derin bir yurtseverlikle bunu kaynaştırmayı bilen bir güç, açık ki yenilmez olacak, hiç kimsenin inanmadığı başarılarla ulaşacak ve her türlü engeli aşma gücünü bulacaktır. Bu gerçek, ülkemizde zulmün kaleleri durumundaki cezaevlerinde, düşmanın en son teknolojik donanımlarıyla saldırıdığı dağlarımız ve ovalarımızda kanıtlandığı gibi, yurt dışında da kanıtlanmış bir olgudur.

İsrail siyozininin Lübnan ve Filistin halkına yönelik 5 Haziran saldırısında, ortaya konulan gerçeklik de yine bunun bir ürünüdür. PKK'nın militan dayanışması, en somut örneğiyle Filistin halkının mücadelesine çekinmezkin kan veren şehitlerin direnişinde gözlemlenir. Ve bu dayanışma, sadece açık bir saldırıya karşı aktif bir direniş değil, bu alanda yaşanan her gün yeni bir direniş mevzi haline getirilerek kanıtlanmıştır. Çok az gücün gösterebileceği fedakarlık ve cesaretle, Filistin halkının mücadelesi bir öz dava olarak desteklenmiş, böyle engin bir enternasyonalizm örneği yaratılabilmektedir. 2 Mayıs 1981'de İsrail uçağı Suad Haddat birliklerinin topçu ateşi ile şehit düşen A. Kadir Çubukçu yoldaştan, 5 Haziran şehitlerine kadar uzanan bu şehitler halkısıyla, halkımız bölge halklarıyla, hiçbir gücün kıramayacağı sağlam bağlara sahip olmuştur. Hemen belirtelim ki, bu, halka bağ-

lıgın, derin yurtseverliğin bir ürünüdür. Kendi halkına derin bir bağla bağlı olmayanlar, uluslararası sahada güçlü dayanışma örnekleri sergileyemezler. Veya, bunlar birbirinin tamamlayıcısıdır. 5 Haziran şehitlerinin son nefeslerinde haykırılan sloganları, dile getirdikleri özemleri bu gerçeği en iyi şekilde ifade etmektedir.

Partiye ve halka bağlılıkla ve dünya halklarının ortak amaçlarına duydukları inançla, başta Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, İrfan AY, Şahabettin KURT, Şerif ARAS, Mustafa MARANGOZ, Emin YAŞAR, Abdullah KUMRAL ve Abdulkadir ÇUBUKÇU olmak üzere, kanları ve hergünkü boyun eğmez mücadelesiyle Filistin halkının mücadelesine güç veren şehit ve esir yoldaşlar, PKK'nın militan çizgisinin uluslararası alandaki temsilcileri olmuşlardır. Denilebilir ki, yaşanan bu zorlu süreçte, PKK geçtiği çetin sınavı başarıyla vermeyi bilmiştir.

PKK'nin devrimci direnişçi hattı uluslararası alanda da denemmiş; ve PKK, enternasyonalist dayanışmanın en güçlü örneklerini sunduğu bu süreçten gücünü kanıtlayarak çıkmıştır.

Ama şimdi bu anılara layık olmak, bağlı kalmak ve gereğini mutlaka yerine getirmek zorunluluğu vardır. Ve bu görev, salt PKK ve halkımız için değil, mücadelelerinde kanla dokunmuş kardeşlik bağları yarattığımız Filistin halkı için de geçerlidir. Dünya halklarının en sıcak desteğini bulmuş bir halk kurtuluş hareketi olan Filistin Kurtuluş Hareketi, ne yazık ki bugün burjuva ve küçük-burjuva sınıf temsilcilerinin hareket içinde teslimiyetçi ve hatta ihanete varan tutumu nedeniyle, kendi kurtuluş umutlarına karşı olduğu gibi, mücadelesine kan veren-emek veren binlerce enternasyonalist savaşçının ve bu savaşçıların mensubu oldukları halkların dostluğuna da ihanet ettirilmek istenmektedir. Filistin halkı, elbette ki buna müsaade etmemek, her türlü tasfiyeci ve teslimiyetçi çizgiye karşı militan bir direnişle cevap vermedi, kendi mücadele tarihine ve enternasyonalist savaşçıların dökülen kanlarına sahip çıkmanın tek yolu olduğunu bilerek hareket etmek durumundadır.

PKK, bugüne kadar olduğu gibi, yurtseverliğin, devrimciliğin ve enternasyonalizmin damgasını vurması gerektiği önümüzdeki dönemde de, her türlü klasik ve modern işbirlikçi anlayışa karşı militan devrimciliğin ve enternasyonalizmin yasatıcısı ve buna önderlik eden bir güç olmasını bilecektir. PKK'nın yurtseverlik ve enternasyonalizm anlayışı geçmiş pratiğininde ortaya koyduğu iç içe bir özellik taşımaktadır. Bu, mücadelemizin değişmez bir karakteridir.

Diyoruz ki, yaşanan zor ama gelişmelerle dolu geçmişimiz, bize zaferin yolunu garantiyeleyen gerçek temeldir. Parti militanlığı sosyalist ve yurtsever görevlerini başarmada bu temele dayanarak yürüyebilir, zafere kadar kesintisiz bir biçimde ilerlememesi için hiçbir neden yoktur. Yeter ki, kendi yetersizliklerimize ve eksikliklerimize karşı acımasızca yönelelim; Parti gerçekliğimizi tüm yönleriyle bilincimize çıkararak, yaşamımızı bu temelde gözen geçirip geleceğimizin hazırlanmasını her zaman gözdürdükten sonra bir görev olarak kavrayalım. Parti içinde ve kitleler arasında bunun dışında hiçbir yaşamın kabul edilemeyeceği kendi örnek yaşamımızda sergileyelim. Bu konuda, Partinin bayrağını her yerde yüksek tutmasını bilelim. Bu, sadece ülkemiz içinde cezaevlerinde eşsiz direnişlerle yaşamlarını tarihimizin tersine gidişini durdurmada katkı eden şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak değil; ülke dışında şehit düşen yoldaşlarımızın mücadelesini ülke dışına taşıarak daha da yükseltmede üzerimize düşen görevi başarmamız da zorunlu bir gereğidir.

Hiçbir gerekçe, hiçbir yetersizlik, içten ve dıştan Partiye yöneltilen hiçbir saldırı ve sömürgecilğin hiçbir baskı ve imha çabası, bizi böylesine soylu bir görevden alıkoymaz.

***

HAYKIRACAĞIM

Bana bir karşı toprak kalana kadar,
bir tek zeytin ağacı kalana kadar,
bir tek portakal ağacı,
bir tek kuyu,
bir ufak koru kalana kadar,
anılar kalana kadar,
bir küçük kitaplık,
ölmüş dedemin resmi,
bir duvar kalana kadar,
arapça sözcükler, halk türkülleri
şirler, el yazmaları kalana kadar,
Antar Al Absi masalları,
bu gözler, bu kitaplar, bu eller kalana kadar,
bir de bu soluk,
bende ki bu soluk...
Haykıracağım dünyanın suratına
özgür insanlar adına saçağı.
Doysun varın utançın ekmeğiyle
alçak domuzlar,
günegin düşmanları.
Solacağım kesilene kadar
kalacak soluğum.
Ekmecek olacak,
silah olacak,
savağan ellerde
soluğum.

Samih El Kasım

lizm arasındaki çelişkilerden nasıl yararlanılabileceği konusunda yerinde ve zamanında değerlendirmeye yaparık. Parti imkanlarını konuşturabiliştir. Partinin direnişçi konumunu güçlendirebilmiş, Kürdistan somutuna dayatıldığı direnişçi akımı önderlik konumuna yükseltmiştir. Eğer bundan sonra yürütülecek çalışmalarda elde edilen ideolojik verim, politik hat ve pratik olanaklar çok iyi kullanılsa, uluslararası sahada yürütülen mücadelesinin silsilesi bir ders ve gelişmelerle dolu olduğu çok daha iyi kavranacaktır. Ülkede bir direniş pratiğinden geçen PKK kadroları, uluslararası alanda sağlam bir direniş hattından geçerek büyük tecrübeler edinmişlerdir. Şimdi onlara düşen şey, bu zengin deneyimleri sağlıklı bir biçimde kullanmak, olanaklardan yararlanmasını, en basit siyasal çatlıklıklardan bağımsızlık filizlerini nasıl yükselteceklerini bilip uygulamaktır. Bu sağlandığında, sadece ö-